

για τη συνέχεια της «δοκιμής»

Η ΔΟΚΙΜΗ δεν αποτελεί έγγραφο κοινοποίηση των απόψεων μιας συνεκτικής ομάδας. Είναι κάτι που επαναλάβαμε στις προηγούμενες εκδόσεις και που κρίνουμε αναγκαίο να ξαναδιατυπώσουμε. Ότι δηλαδή τα άτομα που εκδίδουν την εφημερίδα δεν αποτελούν μια συγκεκριμένη και ομογενοποιημένη ομάδα. Αυτό απλά σημαίνει πάρα πολλά.

1. Τα άτομα που εκδίδουν τη

ΔΟΚΙΜΗ μαζεύτηκαν πάνω σε πολύ συγκεκριμένη βάση. Την έκδοση ενός πληροφοριακού, βασικά, έντυπου που θα περιλαμβάνει όλες τις απόψεις, τους προβληματισμούς και τις κριτικές ενάντια στην εξουσιαστική καπιταλιστική κοινωνία.

2. Η ΔΟΚΙΜΗ δεν αποτελεί την ιδιοκτησία αυτών που την εκδίδουν. Συνεπώς δεν είναι κλειστή και σε άλλες απόψεις, ούτε σε μια ευρύτερη συμμετο-

χή ατόμων με οποιοδήποτε τρόπο, κείμενα, πληροφορίες, άμεση συμμετοχή, τεχνική βοήθεια, οικονομική βοήθεια κλπ.

3. Δεν επιδιώξαμε να ταυτιστούμε σ' όλα τα ζητήματα, για να εκδώσουμε αυτό το έντυπο. Καθένας από μας έχει τις δικές του απόψεις πάνω σε μια σειρά από ζητήματα. Αυτό βέβαια δεν εμποδίζει το να εκδίδεται το έντυπο χωρίς λογοκρισίες και αυτοπεριορισμούς, με βάση το δι-

καίωμα της ελεύθερης διατύπωσης όλων των απόψεων μέσα από το έντυπο, ακόμα και των πιο αντιφατικών μεταξύ τους. Αυτό το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης, που το θεωρούμε σημαντικώτατο, δεν το αναγνωρίζουμε μόνο στους εαυτούς μας αλλά και σε οποιονδήποτε θα επιθυμούσε να συμμετέχει στην έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ είτε ενεργητικά και άμεσα, είτε έρ-
μεσα.

4. Η ελλειψη ομοιογενοποίησης είναι κάτι το πραγματικό. Αυτό δεν σημαίνει ότι μια μεγαλύτερη ταύτιση δεν είναι επιθυμητή. Είναι όμως κάτι που δεν θα έρθει με μια σειρά από ατελείωτες συζητήσεις και εσωτερικές στερείες φαγωμάρες χωρίς πρακτική και καλή διάθεση. Αυτό μπορούμε να το κατακτήσουμε μέσα από μακρόχρονη πρακτική από κοινού, καλή διάθεση και διάλογο.

5. Είχαμε γράψει ότι η ΔΟΚΙΜΗ είναι η συγκεκριμένη μορφή πρότασης της ομάδας πρωτοβουλίας σ' όσους επιθυμούν και συνάμα κατανοούν την αναγκαιότητα της έκδοσης. Αυτή η αναγκαιότητα εξακολουθεί να υπάρχει και γι αυτό η πρόταση ισχύει και θα εξακολουθεί να ισχύει.

6. Η εφημερίδα δεν επιδιώκει μόνο την πληροφόρηση κάποιου συγκεκριμένου πολιτικού χώρου. Θέλει να σπάσει την απομόνωση που επιδιώκει η εξουσία και να απευθυνθεί σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο.

Αυτό είναι ένα σημαντικό σημείο που πρέπει να τονίσουμε. Η πληροφόρηση και το σπάσιμο της απομόνωσης δεν μπορεί να προέλθει μέσα από εγωκεντρισμούς και προσπάθειες αυτοπροβολής ή προβολής μόνο συγκεκριμένων απόψεων. Η εφημερίδα δεν μπορεί και δεν θέλει να είναι ο καθρέπτης κάποιων «πούρων» απόψεων που βρίσκονται έξω από την κοινωνική πραγματικότητα. Πληροφόρηση σημαίνει γνωστοποίηση της αλήθειας. Αυτό περιλαμβάνει το ψάξιμο των γεγονότων μέσα από διάφορα κανάλια για να φτάσουμε στη γνωστοποίησή τους. Η εφημερίδα λοιπόν είναι ένας πρισματικός καθρέπτης όπου χωρούν όχι μόνο οι απόψεις όσων τη γράφουν και συμμετέχουν αλλά και όσων βρίσκονται σε διάφορους κοινωνικούς χώρους.

7. Κανένας δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι κατέχει αποκλειστικά την αλήθεια. Τα γεγονότα αποτελούν μια πραγματικότητα. Κι αυτή την πραγματικότητα, πρέπει να τη διατυπώνουμε από όποιο δρόμο κι αν την αποκτούμε. Ανέναντι στο ψέμα, τη διαστρέβλωση, τη συκοφαντία και την απόκρυψη που επιβάλλεται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, είμαστε υποχρεωμένοι να προβάλλουμε την ΑΛΗΘΕΙΑ, την ΕΙΔΗΣΗ, το ΓΕΓΟΝΟΣ, τις αντιστάσεις που εκδηλώνονται στους διάφορους κοινωνικούς χώρους.

Έχοντας καταχτημένη την ελευθερία έκφρασης η συγκεκριμένη μορφή πρότασης της ΔΟΚΙΜΗΣ εμπεριέχει και την ελεύθερη διατύπωση των απόψεων. Μόνο τα κόμματα και οι κρατιστές επιδιώκουν να παρουσιάσουν μια ενιαία και πλαστή «ουσιαστικά» άποψη προς τα έξω, καταπνίγοντας στο όνομα της «ενότητας» και της «ομογενοποίησης» τις απόψεις και την ελεύθερη έκφρασή τους.

8. Επειδή, τα μοναδικά σημεία που προτείνουμε είναι η αντίθεση στην καπιταλιστική εξουσία, η επιθυμία για μια αντιεξουσιαστική κι αυτόνομη κοινωνία, πιστεύουμε ότι η πρόταση για συνεργασία παραμένει ανοικτή και διαρκής.

Η ΕΚΔΟΣΗ

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ. 26050, 100 22 ΑΘΗΝΑ, 26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΗ 1985

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ

♦ σελίδες 6-11 ♦

ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΛΤΕΖΑΣ

Η Δοκιμή θέλοντας να δώσει μια εικόνα της προσωπικότητάς του και να διευκρινίσει ορισμένες πλευρές των όσων δημοσιεύτηκαν στον ημερήσιο τύπο, έκανε δυο συζητήσεις — στις 5/12 με τη μητέρα του, Ζωή Καλτεζά, και στις 7/12 με έναν από τους φίλους του.

σελ. 4, 5

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

Κίνδυνος
στη
Θεσσαλονίκη
σελ. 16

Η «Μανία»
του Πανουσόπουλου
το ένστικτο
κι ο
«Ριζοσπάστης» κ.ά.
ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΑ
σελ. 18, 19

Εκπαρθύρωση
ΛΑΛΙΩΤΗ
σελ. 2
Τους εξοντώνουν
στην Κέρκυρα
σελ. 26

Κατάληψη ΤΕΙ
σελ. 25
Μοτοσυκλετιστές
σελ. 15
Κομπιούτερ-
σελ. 22

Σαν πολιτικό γεγονός είναι της ρουτίνας. Είναι ένα συνηθισμένο, δηλαδή, φαινόμενο που παρατηρείται σε όλα τα πολιτικά κόμματα και άλλες οργανώσεις που έχουν μια δομή στηριγμένη στην ιεραρχία. Ένα συνηθισμένο φαινόμενο στους οργανισμούς εκείνους που αγωνίζονται για την κατάκτηση της εξουσίας και όχι για τη συντριβή της. Για μας, εδώ βρίσκεται η ουσία της υπόθεσης. Για μια ακόμα φορά, δείχνεται το κύριο χαρακτηριστικό των «πολιτικών» και συνδικαλιστικών οργανώσεων της Σοσιαλδημοκρατίας, των «δογματικών» και «ανανεωτικών» της λεγόμενης, κομμουνιστικής Αριστεράς καθώς και της αυτοχαρακτηριζόμενης σαν Επαναστατικής.

Όσοι παρακολουθούμε τις πολιτικές εξελίξεις βλέπουμε ολοκάθαρα όλα όσα γίνονται σε όλο το κοινοβουλευτικό και εξωκοινοβουλευτικό πολιτικό φάσμα. Άλλο αν δεν έχουμε εκτιμήσει σωστά τις αιτίες τους και βάσουμε τον τόνο στους προσωπικούς ανταγωνισμούς; αν δεν συνειδητοποιούμε πως κι αυτοί ακόμα έχουν σαν κύρια αιτία την πάλη για την απόκτηση μεγαλύτερης δύναμης από τα άτομα και τις ομάδες που συγκροτούνται κι ανασυγκροτούνται ακατάπαυστα; αν δεν εκτιμάμε πως η πάλη αυτή έχει σαν τελικό στόχο την κατάκτηση των κέντρων εξουσίας και την ωφέλεια, τα προνόμια που δίνει η άσκηση της.

Ο ίδιος ο κ. Λαλιώτης έχει, μέχρι και πρόσφατα ακόμα, πρωταγωνιστήσει στην απομάκρυνση από το ΠΑΣΟΚ ολόκληρων ομάδων στελεχών που η πραγματική ηγεσία του «Κινήματος» ήθελε να εξουδετερώσει. Ο Κ. Λαλιώτης έπαιξε το δικό του παιχνίδι τότε, που ήταν και

Η παραίτηση – εκπαραθύρωση του κ. Κ. Λαλιώτη και η βαθύτερη σημασία της

παιχνίδι της ηγεσίας αυτής. Αναδείχτηκε σαν μια από τις ηγετικές φυσιογνωμίες του ΠΑΣΟΚ με τους καταλόγους των «συντρόφων» που ο ίδιος πάλεψε ν' αποκεφαλίσουν. Και μάλιστα, έδειχνε κυριολεκτικά μένος εναντίον της «αριστεράς» του κινήματος που τελικά, εξωπέταξε από το Κίνημα. Και τότε – ω του θαύματος! – αναδείχτηκε στην «τροίκα» σαν ο ηγέτης και εκφραστής της «Αριστεράς»! Και η πάλη συνεχίστηκε μεταξύ των νέων «συσπειρώσεων» στο ΠΑΣΟΚ και σε οξύτερη μορφή μάλιστα, όταν αυτό δεν δρίσκεται πια στην επίθεση για τη βελτίωση της θέσης του απέναντι και μέσα στα κέντρα αποφάσεων και εξουσίας. Ο κ. Λαλιώτης εξωπετάχτηκε με τη σειρά του όταν το... «Κίνημα» έκρινε πως η κατεύθυνση που έπρεπε ν' ακολουθηθεί για την επίτευξη των «στόχων» του χρειαζόταν διορθωτικές επεμβάσεις. Όχι γιατί ο κ. Λαλιώτης θα στεκόταν εμπόδιο στην διορθωτική αυτή επέμβαση. Ούτε γιατί δεν ήταν ικανός να προσαρμοστεί, να προσαρμόσει τη συμπεριφορά του στις νέες απαιτήσεις. Αλλά, αν στεκόταν

εκεί που στεκόταν αυτό σφειλόταν, πρώτ' απ' όλα, στην ανάγκη που είχε μια περίοδο το Κίνημα να εκφράζεται σε κάποια επίπεδα η «αριστερή», η μαχητική ρίζα του – στο βαθμό, βέβαια, που θα μπορούσε να ελέγχεται, να συγκρατιέται και να συναινεί κι αυτή. Ο κ. Λαλιώτης είχε κατασκευαστεί τελικά για να παίξει αυτό το ρόλο. Ακόμα κι αν ο ίδιος πίστευε πως είχε φτάσει εκεί χάρη στις δικές του ικανότητες, ακόμα κι αν πίστευε πως αυτό έγινε γιατί ήταν πιο καπύτσος από τους «συντρόφους-αντιπάλους», δεν παύει να είναι κατασκευασμένος. Δηλαδή, υποταγμένος στη θέληση εκείνων που τον κατασκεύασαν για τις δικές τους ανάγκες και τον επέβαλλαν σαν «ηγέτη». Αν είναι εύκολο να κατασκευάσουν έναν Πρόεδρο, γιατί είναι δύσκολο να κατασκευάσουν έναν Πρόεδρο Κινήματος κι έναν ηγέτη μικρού διαμετρήματος!

Θα τολμήσουμε, μάλιστα, να προχωρήσουμε πιο πέρα. Και να εκφράσουμε την υποψία πως η απομάκρυνση του Κ. Λαλιώτη κρύβει ένα μακροπρόθεσμο σχέδιο, είναι η αρχή εξελίξεων όπου η ηγεσία του Κινήματος

και ο κ. Λαλιώτης θα παίξουν το ρόλο τους για να παγιώσουν τις κοινωνικές εντάσεις που αναμένονται. Με άλλα λόγια μπορεί ο κ. Λαλιώτης από μια νέα θέση να επιχειρήσει – μαζί με άλλους αριστερούς και «αριστερούς», μαζί με «πλάιύτερες κοινωνικές δυνάμεις, προοδευτικές, που θέλουν την αλλαγή» – τον εγκλωβισμό όποιων κινήσεων. Κι έτσι ν' αποτελέσει τον κρίκο πού θα συνδέσει το «Κίνημα της 3ης Σεπτεμβρίου» του ΠΑΣΟΚ με το ίδιο το ΠΑΣΟΚ και μ' εκείνους που έχουν απογοητευτεί από την αδυναμία του Κινήματος να εφαρμόσει τις αρχές του ή μ' εκείνους που διακηρύχουν πως αυτές οι αρχές δεν μπορούν να εφαρμοστούν χωρίς αυτούς κλπ. Κι αν δεν συμβεί έτσι – άλλα λογαριάζει κανείς κι άλλα έρχονται – μπορεί να χρειαστεί ο Κ. Λαλιώτης να ξαναγυρίσει στο ΠΑΣΟΚ για να το ξαναπλουτίσει.

Αυτές οι υποψίες μας βασίζονται στη δήλωση του κ. Ανδρέα Παπανδρέου – που συνοδεύει την απομάκρυνση του κ. Κ. Λαλιώτη – και στη δήλωση παραίτησης του τελευταίου. Πρόκειται, εξ άλλου, για δυο ντοκουμέντα που αναδείχνουν το ΥΦΟΣ και το ΗΘΟΣ της εξουσίας σε ποια επίπεδα έχει ξεπέσει. Υποδειγματικά σε υποκρισία και προσπάθεια απόκρυψης αυτών που συνέβηκαν, αποτελούν πολύτιμα στοιχεία για να μετρήσει κανείς το πού μπορεί να φτάσει κανείς προκειμένου ν' αποπροσανατολίσει τους άλλους, το πόσο εκτιμούν οι ηγέτες όλων των μεγεθών και όλων των αποχρώσεων τη νοημοσύνη της εκλογικής τους πελατείας.

Όλοι τους ήσαν υπέροχοι

«Τα σκυλόψαρα δεν τρώνε τους μαύρους γιατί μυρίζουν»... «...Οι μαύροι είναι επικίνδυνοι γιατί η βία αποτελεί τμήμα της ζωής τους.» Αυτά ακούστηκαν στη δίκη του πλοίαρχου Πλυτζανόπουλου – τ' όνομα είναι από την Κατοχή για πολλούς συνώνυμο της απανθρωπιάς, της κτηνωδίας και της φρίκης – που έριξε από το καράβι του στη θάλασσα, τη γεμάτη καρχαρίες, 11 λαθρεπιβάτες μαύρους.

Η Δικαιοσύνη (!) τον «δίκασε» σε φυλάκιση 11 μηνών για τον καθένα! Είναι σαν να είπα:

μιά και δεν τους τρώνε τα σκυλόψαρα γιατί μυρίζουν δεν έπαθαν τίποτα...

Ένα αναγκαστικό μπάνιο έκαναν... Και μια και η βία αποτελεί τμήμα της ζωής τους βρέθηκαν στο κλίμα της.

Ίσως, σκέφτηκαν πως η προληπτική καταστολή είναι δικαίωμα άρνης της κοινωνίας που την εκπροσώπησε επάξια ο Πλυτζανόπουλος... Μ' αυτή τους την απόφαση edικαίωσαν τη φήμη της δικαιοσύνης σαν βάθρου της κοινωνίας και προ παντός σαν εξουσία! Όλοι τους, μα όλοι τους ήσαν και είναι υπέροχοι!

Η καλή συνεργασία μας με τις ΗΠΑ

Ένα σεμινάριο πάνω από κάθε υποψία.

Ο πρωθυπουργός επιμένει πως «Οι ελληνικές Υπηρεσίες Ασφαλείας είναι... χωρίς καμιά εξάρτηση και χωρίς καμιά ειδική σχέση με ξένες υπηρεσίες» (26/9/85).

Στα τέλη Οκτώβρη-αρχές Νοέμβρη, όμως, πραγματοποιήθηκε στον 7ο όροφο του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης σεμινάριο, με «καθηγητές» αξιωματούχους της CIA και της FBI και «μαθητές» αξιωματικούς των «ελληνικών» Σωμάτων Ασφαλείας. Θέμα του σεμιναρίου είναι, λένε, συλλογή και ανάλυση πληροφοριών. Την οργάνωση του σεμιναρίου είχε αναλάβει ο γεν. γραμματέας του Υπ. Δημ. Τάξης Κώστας Τσίμας που είναι σύνδεσμος της κυβέρνησης με την CIA. Ενώ την εποπτεία είχε ο Ελληνοαμερικανός Τέντ Κατσουρίνης, που είναι ο σύνδεσμος του Υπ. Δημ. Τάξης με την CIA. Ο αρχηγός της Αστυνομίας Ρομοσιός μας

βεβαιώνει με δήλωσή του ότι το σεμινάριο είχε σαν θέμα την αντιτρομοκρατία και οργανώθηκε στα πλαίσια «της συνεργασίας με τις ΗΠΑ». (Δεν χρειάζονται όρκοι για να το πιστέψουμε. Πιστεύουμε ότι όπως δεν ήταν το πρώτο (το πρώτο έγινε το 1983) δεν θα είναι και το τελευταίο της κυβέρνησης Αλλαγής. Για το καλό του τόπου, της Ειρήνης, γαλήνης και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

1. Η συνέχεια για τις προσπάθειες αύξησης της παραγωγικότητας των ΣΩΜ. ΑΣΦ. – που εντάσσονται και τα σεμινάρια – βρίσκεται στην τριήμερη επίσκεψη του Υπουργού Αναπληρωτή Δημοσίας Τάξης Θ. Τσούρα στο Λονδίνο (15/12) όπου θα συζητήσει για την τρομοκρατία, την εκπαίδευση Αστυνομικών και άλλα τέτοια «παραγωγικά».

Η αστυνόμευση της Ελ. Αστυνομίας από τους Αμερικάνους

Υπάρχουν πολλά πραγματικά περιστατικά. Τις περισσότερες φορές πολλοί φροντίζουν πολύ να γίνονται όσο πιο διακριτικά είναι δυνατό οι αστυνομεύσεις οι τέτοιου είδους. Πρέπει να κρατιούνται, τουλάχιστον, τα προσχήματα. Όμως, σε τούτη την περίπτωση – μια άλλη είχε γίνει έτσι φανερά πριν από πολύ καιρό στην Ομόνοια – κάτι δεν δούλεψε πάλι καλά, ίσως. Μπορεί, όμως, να δικαιολογείται η ενέργεια κι από το νέο κλίμα που διαμόρφωσαν οι σχέσεις κυβέρνησης-ΗΠΑ. Το κλίμα της ισότητας – κανείς να μην αμφιβάλλει για το ισότιμης! – στενής συνεργασίας των δύο συμμάχων κυβερνήσεων και ιδιαίτερα στο κεφάλαιο της αντιμετώπισης της τρομοκρατίας. Έτσι, λοιπόν, ένας... φούρνος στη Βούλα έγινε αφορμή να εκδηλωθεί έντονα η θερμή συνεργασία της Ελληνικής Αστυνομίας και της Αμερικανικής Στρατιωτικής Αστυνομίας. Ο φούρνος έπιασε φωτιά και τα πετρέλαιά του δημιούργησαν μερικές εκρήξεις. Δεν πρόλαβε καλά-καλά να φτάσει εκεί η ΕΛ-ΑΣ για να δια-

πιστώνει τι έγινε, κατέφθασαν και οι Αμερικάνοι. Και επειδή δεν έχουν φαίνεται μεγάλη εμπιστοσύνη στις ικανότητες των αστυνομικών της ΕΛ-ΑΣ, μια και δεν έχουν φοιτήσει όλοι στα μορφωτικά αντιτρομοκρατικά σεμινάρια της CIA και ούτε έχουν πάει σ' εκπαιδευτικές αποστολές στις Σχολές της CIA και FBI στις ΗΠΑ – πότε να προλάβουν όλοι – έψαξαν οι ίδιοι για να διαπιστώσουν μην ήταν σαμποτάζ, τρομοκρατική δράση ή άλλου τέτοιου είδους ενέργεια που απειλεί την ασφάλεια των ΗΠΑ. Αφού διαπίστωσαν ότι τίποτα το ύποπτο δεν συνέβαινε έφυγαν για τη βάση τους χωρίς μάλιστα, να χαιρετίσουν, όπως είπαν με παράπονο μερικοί της ΕΛ-ΑΣ.

Ρωτάνε τα ΝΕΑ (14/10/85)

«Στις 12 40' (προχτές δρό-δυ)» έφτασαν δύο «100» και συνέλαβαν κάποιον για άγνωστη αιτία. Αυτό... που προκάλεσε αγανάκτηση στο συγκεκριμένο πλήθος, ήταν ο άγριος ξυλοδαρμός του (υπογρ. δική μας) μέσα στο αστυνομικό αυτοκίνητο, εναλλάξ από τα όργανα της τάξης. Γιατί τόσο αγριότητα, μπροστά στα μάτια του κόσμου, (υπογρ. δική μας), αφού ήδη τον κρατούσαν μέσα στο «100»;

Δηλαδή, αν δεν ήταν μπροστά στα μάτια του κόσμου και τον ξυλοφόρτωναν στο Τμήμα δεν θα έτρεχε... κά-στανο!

Κατά τα άλλα η προσέγγιση αστυνομικού-πολίτη...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Διάφορες Μέθοδοι που ακολουθεί η Ασφάλεια καταπατώντας το Νόμο και παραβιάζοντας την προσωπικότητα και τα δικαιώματα των πολιτών

Παρ' όλο που η διαδεδομένη αντίληψη, στον περισσότερο κόσμο, είναι πως υπάρχουν ορισμένα δικαιώματα που τον κατοχυρώνουν συνταγματικά, εκείνο που πραγματικά συμβαίνει είναι το τελείως αντίθετο.

Κατ' αρχήν, υποτίθεται ότι κανένας δεν παρακολουθείται για τις πολιτικές του πεποιθήσεις.

Αυτό όμως, όχι μόνο δεν ισχύει αλλά άπειρα καθημερινά παραδείγματα πείθουν για το αντίθετο.

Η άνεση, με την οποία οι αστυνομικοί μπορούν να επεμβαίνουν στην προσωπική ζωή και τις δραστηριότητες του καθένα μας, είναι κάτι που δεν μπορεί να περιγραφεί με απλά λόγια.

Αρκεί η παραμικρή υπόνοια ή το κάρφωμα από κάποιο χαφίε για να αρχίσει μια παρακολούθηση χωρίς όρια.

Αρκεί η οποιαδήποτε έκρηξη βόμβας ή πολιτική δολοφονία για να αρχίσουν μια σειρά από ανεξέλεγκτες και ουσιαστικά παράνομες διαδικασίες από μέρους των αστυνομικών.

Οι έρευνες, οι συλλήψεις, οι προσαγωγές, οι υποδικών χωρίς ένταλμα, οι ένοπλες απαγωγές πολιτών στα τμήματα και στην Ασφάλεια, οι παρακολουθήσεις, η προσβολή της προσωπικότητας και η παραβίαση της ιδιωτικής ζωής, οι ξυλοδαρμοί και μια σειρά από άλλες ενέργειες έχουν αναδείξει σε κυρίαρχο νόμο τον αστυνομικό.

Στο δρόμο

«Ο Μπάτσος είναι μια ένα φαινόμενο!». Είναι ένας παραιοϊκός είναι ένα μεγαλομανής. Ίσως να 'ναι και σαδιστής. Μπορεί να 'ναι όλος κακία και σκληρότητα. Μπορεί να 'ναι καλωσύνης και γλυκύς, ιδιαίτερα αν θέλει κάτι από σένα. Μπορεί να παραβιάζει το νόμο, που δήθεν υπερασπίζεται, με ατιμωρησία. Είναι πολύ ευαίσθητος όταν τον βρίσεις, κι έχει την τάση ν' αναδρά με το μόνο τρόπο που ξέρει. Είναι οπλισμένος μέχρι τα δόντια, με ροπαλα, δακρυγόνα αέρια, πιστόλια και το πιο τρομακτικό όπλο απ' όλα, τη «δικαιωματική» οργή. Έχει τάσεις προς τη Βλακεία, την αμορφωσιά, και μάλλον έχει πλήρη επίγνωση των ελλείψεων του αν και δεν εκτιμά τα σχόλια του κόσμου σχετικά με αυτές. Πηγαίνει καθ' ομάδες ή μπουλουκία και νοιώθει κάποιο βαθμό ασφάλειας όταν βρίσκεται με τους όμοιούς του. Ο λόγος του γίνεται δεκτός χωρίς αντίρρηση σ' όλα τα δικαστήρια, και σ' αυτό ακριβώς βασίζεται...

Οι μπάτσοι έχουν το νόμιμο δικαίωμα να σταματάνε και να ερευνούν σωματικά τον καθένα σε ύποπτες καταστάσεις. Το τι είναι ύποπτη κατάσταση είναι καθαρά ζήτημα ερμηνείας του

μπάτσου. Μπορεί πάντα να σας μαγκώσει για διατάραξη της κοινής ησυχίας ή για ανάρμοστη συμπεριφορά και μετά να σας τυλίξει με μια κατηγορία για αντίσταση κατά της αρχής.

Καταλαβαίνω πολύ καλά την οργή και τη μανία αυτού, που είχε κάποια ταπεινωτική εμπειρία μ' ένα μπάτσο, αλλά συνιστώ θερμά να διατηρείτε την ψυχραιμία σας και να μη τη χάνετε σε καμιά περίπτωση. Αν χάσετε την ψυχραιμία σας, θωπάτε κατ' ευθείαν στην αγκαλιά του μπάτσου.

Ο μπάτσος θα σας ρωτήσει συνήθως ένα σωρό πράγματα. Αν αρνηθείτε να απαντήσετε στις ερωτήσεις, θα θεωρηθεί ότι πάτε κόντρα στο μπάτσο, οπότε θα σας μαγκώσει για αλητεία ή για ανυπακοή σ' ένα εκπρόσωπο του νόμου. Να είστε ευγενικοί και σύντομοι, αλλά να μη δίνετε καμιά πληροφορία που δε σας ζητάνε, και για κανένα λόγο μη δώσετε το όνομα κάποιου άλλου...

Οι μπάτσοι μπορεί να προχωρήσουν πέρα από μια απλή ενόχληση. Μπορεί να σας ριχτούν. Σ' αυτή την περίπτωση, δεν έχετε το νόμιμο δικαίωμα ούτε καν να υπερασπίσετε τον εαυτό σας. Σε μια τέτοια κατάσταση, προσπαθείστε να παραμείνετε ήρεμοι. Μην προσπαθήσετε να αμυνθείτε μ' άλλο τρόπο παρά μόνο κλυτοντας το κεφάλι και τα σκέλια σας. Αν δείτε καμιά ευκαιρία ν' αρπάξετε κάποιο όπλο εκεί γύρω, κι έχετε την απόλυτη βεβαιότητα ότι θα πετύχετε, τότε αμυνθείτε μα μην ξεχνάτε ποτέ ότι ο μπάτσος έχει όπλο, και το 'χει χρησιμοποιήσει και θα το ξαναχρησιμοποιήσει.

Όταν αντιμετωπίζετε στην αστυνομία στο δρόμο, το πιο κοινό αίσθημα που μπορείτε να 'χετε είναι ο φόβος. Αυτό δεν είναι καθόλου κακό. Στην πραγματικότητα είναι κάτι πολύ υγιεινό αλλά να μη το πάρει χαμπάρι ο μπάτσος. Αν καταλάβει ότι τον φοβάστε θα εκμεταλλευτεί για τα καλά την κατάσταση και θα παίξει με το φόβο σας. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να 'στε εριστικός, και, για όνομα του Θεού, μην παραστήσετε το δικηγόρο της πεντάρας κι αρχίσετε να εξηγείτε στο μπάτσο τι μπορεί και τι δεν μπορεί να κάνει. Θα κάνει ό,τι θέλει, έχει το όπλο! (William Powell: The Anarchist Cook Book. ΕΛΛ. Μετάφραση Γ. Καράμπελας).

Όλα αυτά δεν είναι άσχετα με την Ελληνική πραγματικότητα. Ιδιαίτερα αν ο αστυνομικός ή οι αστυνομικοί σας στριμώξουν σε μοναχικό δρόμο, έχουν κάνει μπλόκο ή έχουν προτεταμένα τα όπλα.

Υπάρχει όμως μια κάπως διαφορετική κατάσταση όταν βρίσκεστε μέσα σε κόσμο και έρχονται να συλλάβουν αποκλειστικά εσάς.

Εκεί μπορείτε να σταθμίσετε την κατάσταση και να αρνηθείτε να τους ακολουθήσετε εφ' όσον δεν έχουν ένταλμα σύλληψης ή κλήση για ανάκριση. Μπορείτε να μιλήσετε μεγαλόφωνα, να καταγγείλετε την παρανομία της σύλληψης. Μιλήστε όμως ευγενικά. Μη βρίζετε. Αν παρ' όλα αυτά σας φερθούν βίαια μες στον κόσμο, φωνάξτε δυνατά τα στοιχεία σας και ζητήστε από τους περαστικούς να ειδοποιήσουν κάποια εφημερίδα.

Οι αστυνομικοί έχουν έναν ακόμη παράλογο τρόπο σύλληψης: Την εξακρίβωση στοιχείων. Σ' αυτή την περίπτωση χρησιμοποιούν σαν άλλοθι ότι ψάχνουν κάποιον. Εδώ θα ασκήσουν μια τεράστιου μεγέθους παρανομία, εφ' όσον έχετε επάνω σας ταυτότητα, και σας οδηγούν στην ασφάλεια.

Η εξακρίβωση στοιχείων έχει την έννοια ότι αναζητούν κάποιον με συγκεκριμένα στοιχεία. Εάν δεν είστε εσείς (πράγμα που πρέπει να σας το δηλώσουν, οπότε είστε κρατούμενος) είναι υποχρεωμένοι να σας αφήσουν αμέσως.

Αν παρ' όλα αυτά σας οδηγήσουν στην ασφάλεια, διαπράττουν το αδίκημα της παράνομης κατακράτησης και έχετε κάθε δικαίωμα να υποβάλλετε μήνυση.

Αν δεν έχετε ταυτότητα: Αφού σας οδηγήσουν στην ασφάλεια είναι υποχρεωμένοι να σας αφήσουν, αφού επικοινωνήσετε με κάποιο πρόσωπο που θα βεβαιώσει τα στοιχεία σας.

Αν δεν έχετε ταυτότητα: Αφού σας οδηγήσουν στην ασφάλεια είναι υποχρεωμένοι να σας αφήσουν, αφού επικοινωνήσετε με κάποιο πρόσωπο που θα βεβαιώσει τα στοιχεία σας.

ΣΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Μετά την προσαγωγή σας στην ασφάλεια, απαιτείστε να σας αφήσουν να τηλεφωνήσετε στους δικούς σας και στο δικηγόρο σας.

Είναι βέβαιο ότι δεν θα σας επιτρέψουν τίποτα απ' αυτά. Από τη στιγμή που μπήκατε στην ασφάλεια, μην ξεχνάτε ένα σημαντικό γεγονός: Βρίσκεστε σε εχθρικό έδαφος.

Επειδή η σύλληψη είναι πιθανή κάθε στιγμή! Έχετε καθημερινή και καθορισμένη επικοινωνία με κάποιο πρόσωπο, έτσι που αν χαθείτε ξαφνικά να ειδοποιήσει γνωστούς και φίλους σας να σας ψάξουν.

Αυτό έχει συγκεκριμένη σημασία. Από τη στιγμή που θα σας πάνε στην Ασφάλεια, δεν σας δηλώνουν στον αξιωματικό υπηρεσίας σαν κρατούμενο. Οπότε αν σας αναζητήσει κανείς δηλώνουν ότι δεν κρατείστε. Έτσι μπορείτε να βρεθείτε στο έλεός τους για ώρες ή και μέρες.

Εάν σας συλλάβουν με οποιοδήποτε από τους παραπάνω παράνομους τρόπους μην πείτε τίποτα. Δηλώστε τα στοιχεία σας μόνο και απαιτείστε δικηγόρο και επικοινωνία με τους δικούς σας. Απαιτείστε ακόμα να σας δηλώσουν έγγραφο για ποιο λόγο σας έπιασαν (κατηγορούμενο, μάρτυρα, εξακρίβωση).

Εάν είστε κατηγορούμενος, ζητήστε να σας απαγγείλουν κατηγορία και μην λέτε τίποτα χωρίς το δικηγόρο σας.

Για εξακρίβωση είναι κι αλλιώς δεν είστε υποχρεωμένοι να πείτε τίποτα εκτός από τα στοιχεία σας. Είναι πολύ πιθανό με την εξακρίβωση να σας βρουν κάποια παλιά μικροεκρεμότητα (χρέος στο δημόσιο κλπ) με σκοπό να σας μπαγαρώσουν. Κι αυτό είναι παράνομο. Η εξακρίβωση έχει συγκεκριμένο σκοπό. Είναι παράνομο μέσω της εξακρίβωσης να σας κλείσουν μέσα για τροχαία παράβαση προ διετίας.

Σαν μάρτυρας, πρέπει να κλητευθείτε προηγουμένως με όλους τους τύπους. Παρ' όλα αυτά οι αστυνομικοί έχουν εφεύρει μια σειρά από παράνομες αστυνομικές διατάξεις για να σαςβάλουν στο χέρι την ώρα που θ'άουν αυτοί. Ο Μάρτυρας κλητεύεται να παρουσιαστεί εντός 48ωρών κι όχι αυτοστιγμή. Παρ' όλα αυτά η μόνιμη τακτική είναι να σας καλούν την ίδια στιγμή που σας κλητεύουν. Ή να σας καλούν τηλεφωνικά.

Και στη μία και στην άλλη περίπτωση είναι παράνομοι. Απλά χρησιμοποιούν το νόμο τυφλά

κι όχι ουσιαστικά. Την κλήση σα μάρτυρας πολλές φορές σας τη δίνουν μέσα στην ασφάλεια. Κι αυτό είναι παράνομο!

Με το τέχνασμα της κλητεύσης έγγραφο ή τηλεφωνικά προσπαθούν να σαςβάλουν στο χέρι. Αν αρνηθείτε να καταθέσετε, παρ' όλο που αυτοί παρανομούν, θα σας κάνουν μήνυση για άρνηση κατάθεσης και το δικαστήριο θα δικάσει εσάς!!

Γι αυτό μη δέχεστε να υπογράψετε παραλαβή κλήσης για μαρτυρία, μέσα στο αστυνομικό τμήμα ή την ασφάλεια. Και φυσικά μην πάτε να καταθέσετε με τηλεφωνική κλήση.

Είτε καταθέτετε σαν μάρτυρας, είτε σαν κατηγορούμενος

ΕΧΕΤΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΑΡΝΗΘΕΙΤΕ ΝΑ ΥΠΟΓΡΑΨΕΤΕ. Μ' αυτό τον τρόπο δεν νομιμοποιείτε με την υπογραφή σας την παρανομία τους.

Εφ' όσον σας έχουν κλητεύσει σα μάρτυρα και δεν θέλετε να μνησθείτε για άρνηση κατάθεσης, απαντήστε αόριστα και λιγόλογα. Μην απαντάτε σε ερωτήσεις που σας βάζουν στη θέση του κατηγορούμενου. Έχετε δικαίωμα να πείτε ψέματα, αρκεί να μη μπορούν να το ανακαλύψουν.

Να μην ξεχνάτε ότι η κατάθεση που σας καλούν να δώσετε σαν μάρτυρας είναι παραμύθι. Ουσιαστικά είστε κρατούμενος.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η πρόσφατη και παλιότερη πείρα αποδείχνει ότι την ώρα που βρίσκεστε στην ασφάλεια (ουσιαστικά κρατούμενος) οι αστυνομικοί θα ψάξουν στο σπίτι σας.

Εάν βρίσκεστε στην ασφάλεια σαν μάρτυρας και σας κάνουν έρευνα, έχετε κάθε δικαίωμα να τους κάνετε μύνηση με τις εξής κατηγορίες: Παραπλανητική κλήτευση, (παράνομη είναι έτσι κι αλλιώς από τη στιγμή που δίνεται ταυτόχρονα με την προσαγωγή), διατάραξη της οικιακής γαλήνης, παραβίαση του άσυλου της κατοικίας με παράνομο τρόπο, προσβολή της προσωπικότητας μέσω του διασυρμού στον κοινωνικό περίγυρο, επέμβαση στην προσωπική ζωή, παράνομη κατ' ουσίαν έρευνα. Μια και το χαρτί της έρευνας θα μιλάει για *βάσιμες υπόνοιες* οι οποίες όμως δεν περιγράφονται (π.χ. *παρέα με καταζητούμενο, σύλληψη με εκρηκτικά, παρουσία σε χώρο ληστείας κλπ*) συγκεκριμένα.

Στόχος της έρευνας δεν είναι να βρουν πάντα κάτι. Επιδιώκουν να σαςβάλουν στο χέρι με κάθε τρόπο. Π.χ. Μπορεί να σας κάνουν έρευνα για εκρηκτικά και να σας κάνουν μύνηση για αδίκημα του Κώδικα οδικής κυκλοφορίας! Ή να ψάξουν τις προσωπικές σημειώσεις σας, στην αλληλογραφία σας κλπ.

Εάν κατά την έρευνα σας αφαιρέσουν πράγματα που δεν έχουν σχέση με το αντικείμενο της έρευνας (π.χ. αντί εκρηκτικά που ψάχνουν σας παίρνουν γραφομηχανή) μπορείτε να κάνετε μύνηση για παράνομη υπεξαίρεση.

Βέβαια στην έκθεση έρευνας μπορούν ναβάλουν μια αοριστία όπως: «... και έχοντας βάσιμες υπόνοιες ότι στην οικία του κρύπτονται απ' αυτόν πράγματα που έχουν σχέση με την ανακρινόμενη υπόθεση...». Αυτό είναι παράνομο. Πρέπει να γράψουν τι ακριβώς ψάχνουν. Όπως είναι παράνομο να ψάχνουν για εκρηκτικά και ν' ανακατεύουν τα χαρτιά σας και τα βιβλία σας.

Διαμαρτυρηθείτε και επιστείτε την προσοχή στο δικαστικό ότι θα υποβάλλετε μυνήσεις.

Αρνηθείτε στο τέλος να υπογράψετε την έκθεση έρευνας και κατάσχεσης. Εάν υπογράψετε νομιμοποιείτε άμεσα την παρανομία τους. Παρ' όλο που δεν θα υπογράψετε είναι υποχρεωμένοι στο τέλος να σας δώσουν αντίγραφο της έκθεσης έρευνας. Απαιτείστε το. Καλό θα είναι εάν η έρευνα γίνει απουσία σας να ενημερώσετε τους δικούς σας να μην υπογράψουν και να καλέσουν δικηγόρο που να παρίσταται στην έρευνα. Τέλος μη διστάζετε να υποβάλλετε μυνήσεις. Κοστίζουν πολύ λίγο.

«... ποτέ δεν είπαμε ότι δεν θα του κάνουμε μήνυση...» δηλώνει η μάνα του Μιχάλη Καλτεζά

Η ΔΟΚΙΜΗ θέλοντας να δώσει μια εικόνα της προσωπικότητας του Μ. Καλτεζά και να διευκρινήσει ορισμένες πλευρές των όσων δημοσιεύθηκαν στον ημερήσιο τύπο, έκανε δύο συζητήσεις. Στις 5/12 κουβεντιάσαμε με τη μητέρα του Ζωή Καλτεζά και στις 7/12 με έναν από τους φίλους του.

Η Ζωή Καλτεζά μας είπε πως ο Μιχάλης στις 17/11 έφυγε από το σπίτι του γύρω στις 1 το μεσημέρι. Η ίδια έμαθε το φονικό από ένα δημοσιογράφο, ο οποίος-στιγνός επαγγελματίας - πήγε στις 1 τη νύχτα στο σπίτι τους και αφού τους είπε ότι ο Μιχάλης βρίσκεται νεκρός στον Ευαγγελισμό, ζήτησε μια φωτογραφία του, για να καλύψει πιο θεαματικά το «αυριανό φύλλο».

Δ.: Πώς είδατε την κατάληψη του Χημείου σαν απάντηση στη δολοφονία του Μιχάλη;
Ζ.Κ.: Να σας πω, αυτή ήταν έκρηξη των παιδιών για τον άδικο χαμό του Μιχάλη. Οποιοδήποτε δεν τον γνώριζαν, αλλά είδαν ότι ήταν άδικη αυτή η εν ψυχρώ δολοφονία και έκαναν αυτά που έκαναν...

Δ.: Πώς βλέπετε το ότι ο Μελίστας αφέθηκε ελεύθερος, ενώ 16 από τους συλληφθέντες στο Χημείο προφυλακίστηκαν;
Ζ.Κ.: Δεν το βλέπω σωστό, βέβαια, αλλά αυτά είναι θέματα πολιτείας. Οποιοδήποτε, σωστό δεν είναι.

Δ.: Ο πρωθυπουργός έχει δηλώσει ότι ο δολοφόνος, καθώς και οι ηθικοί αυτουργοί πρέπει να τιμωρηθούν παραδειγματικά. Αντί, όμως, ο αστυνομικός ν' αντιμετωπίζει βαριά ποινή αφήνεται ελεύθερος. Πώς σας φάνηκε το γεγονός;
Ζ.Κ.: Αφέθηκε ελεύθερος, αλλά προσωρινά, η δίκη δε θα γίνει. Βέβαια το ότι αφέθηκε ελεύθερος είχε άσχημο αντίκτυπο, αλλά θα το δούμε και περαιτέρω στη δίκη του.

Δ.: Ο Μελίστας υποστήριξε ότι πυροβόλησε στον αέρα από το παράθυρο, ενώ ο αυτόπτης μάρτυρας Σπάτουλας δήλωσε ότι τον είδε να γονατίζει, να σημαδεύει και να πυροβολεί. Είναι επίσης γνωστό ότι ο αστυνομικός έχει πάρει σκοπευτικά μετάλλια. Είναι δυνατόν να πέτυχε τυχαία το Μιχάλη;

Ζ.Κ.: Τι κρύβεται από κει πίσω ο Θεός κι η ψυχή του ζέρει. Πάντως δεν έριξε μέσα από το αυτοκίνητο, γιατί η φορά της σφαίρας ήταν «εκ των κάτω και όπισθεν προς τα επάνω», που σημαίνει ότι είχε γονατίσει ο αστυφύλακας. Αν ήταν όρθιος, ή θα ήταν η σφαίρα ίσια, ή θα είχε φορά από πάνω προς τα κάτω. Η φορά της σφαίρας δείχνει την αληθινή στάση του αστυφύλακα. Αυτά είναι πράγματα, που τα καταλαβαίνουν και τα μικρά παιδιά, άλλο τι θέλουν να πουν εκείνοι. Το ίδιο βέβαια θα ισχυριζόταν και στο δικαστήριο.

Δ.: Όταν ασκείται δίωξη εναντίον κάποιου αυτεπάγγελτα, είναι δυνατόν να αθωωθεί με δούλευμα. Είναι, δηλαδή, δυνατόν ο Μελίστας να «ξελασπώσει» μ' αυτή τη διαδικασία. Εσείς θα του κάνετε μήνυση;
Ζ.Κ.: Ναι, βεβαίως. Γιατί ναι μεν το παιδί μου εγώ δεν το φέρνω πίσω είτε καταδικαστεί είτε αθωωθεί ο αστυφύλακας. Αλλά θέλω να φύγει απ' τη μνήμη του παιδιού μου η λάσπη που έριξαν στο πρόσωπό του, ότι ήταν κακό παιδί, αλήτης, ότι έλειπε από το σπίτι του τρεις μήνες και πολλά άλλα. Και δεύτερον, οποιοδήποτε θέλω να τιμωρηθεί και ο αστυφύλακας, που θέλετε εν αγνοία του, θέλετε... Όσα είπε βέβαια είναι σαχλαμάρες και αηδίες, αλλά να τιμωρηθεί. Να παραδειγματιστούν και οι άλλοι, όταν σηκώνουν το όπλο να ξέρουν που το σηκώνουν και τι σκοτώνουν. Εν τω μεταξύ περιπτώσεις, όχι έχω ένα πιστόλι, το τραβάω κι όποιον πάρει ο χάρος!

Δ.: Διάβασα στην εφημερίδα ότι ο Σπάτουλας προσφέρθηκε να τα πει, γιατί είδε το παιδί, πως πυροβολήθηκε ο γιός μου. Αλλά διάβασα ακόμα στην εφημερίδα ότι τον θεωρεί αναξιόπιστο ο δικηγόρος του Μελίστα, επειδή είναι «αναρχικός». Ο ένας αναξιόπιστος, ο άλλος αναξιόπιστος, τι πράγματα είναι αυτά; Τέλος πάντων, δεν ήμουν και εγώ εκεί, αυτοί ήταν...

Νομικά δεν υπάρχει θέμα αναξιότητας του Αλεξ. Σπάτουλα. Το ότι δίδεται για τα γεγονότα του Χημείου δεν τον κάνει αναξιόπιστο. Το γεγονός ότι ήταν παρών στη δολοφονία, τον κάνει σημαντικό μάρτυρα. Αυτό, που νομικά χαρακτηρίζεται σαν αυτόπτης μάρτυρας.
Δ.: Στις εφημερίδες, όμως, γράφτηκε ότι εσείς συγχωρείτε τον αστυφύλακα.
Ζ.Κ.: Αυτό είναι ψέμμα. Αυτό το είπα και στο «Έθνος», στην κυρία Λάμψα. Ήθελε να μας φέρει σε αντιπαράθεση, σε συνάντηση με τον κύριο Μελίστα. Και της είπα κι εγώ, τι δουλειά έχω εγώ με τον κ. Μελίστα; Να μου πει τι ο κ. Μελίστας, να μου φέρει το παιδί μου πίσω; Και στη συνέχεια η κ. Λάμψα μου είπε «εφ' όσον δεν θέλετε εσείς μήπως ο άνδρας σας;». Της λέω, κοιτάτε ίσως το λέτε αυτό γιατί ο άνδρας μου είπε σε κάποιο δημοσιογράφο ότι συγχωρεί τον Μελίστα. Αλλά, όταν έλεγε «τον συγχωρώ», εννοούσε ότι δεν θα πάρει ένα δίκανο να τον εκτελέσει, ότι δεν θα ανοίξουμε δηλαδή βεντέτα.

Δ.: Δηλαδή, η φράση του πατέρα «δεν του κάνω μήνυση» δεν ισχύει;
Ζ.Κ.: Ποτέ δεν είπαμε ότι δεν θα του κάνουμε μήνυση. Γιατί τότε θα το πάρουν ότι εμείς κάτι έχουμε να κρύβουμε.

Δ.: Έγιναν πολλά σχόλια από ορισμένες εφημερίδες για την παρουσία της Νότιας Τσουτσουδής στην κηδεία του Μιχάλη...
Ζ.Κ.: Ναι, κι αυτό το καπηλεύθηκαν. Είχε έρθει η κοπέλα στο σπίτι και μούδωσε συλλυπητήρια. Ξανάρε στην κηδεία. Η κο-

πέλλα ήρθε εντελώς ανθρώπινα... Φαίνεται ότι ήταν πολύ δεμένη με τον αδερφό της. Ούτε προπαγάνδα έκανε εδώ, ούτε είπε τίποτε.

Δ.: Κάποια εφημερίδα έγραψε ότι βάχατε την κόρη σας να κλάψει πάνω στον τάφο του αδερφού της...
Ζ.Κ.: Η Ακρόπολη... ναι, ε αυτό είναι πια...

Δ.: Ποιά ήταν η στάση της γεγονιάς;
Ζ.Κ.: Δεν έχω κανένα παράπονο.

Δ.: Πώς σας φάνηκε η στάση των κομμάτων και η καπηλεία της δολοφονίας;
Ζ.Κ.: Μου φάνηκε πολύ αισχρή.

Δ.: Τι έχετε να μας πείτε για την ενέργεια της 17 Νοέμβρη, μια δομαρία μετά τη δολοφονία του Μιχάλη;
Ζ.Κ.: Σαν μητέρα μπορώ να σας πω ότι ευχαριστήθηκα, γιατί ανέλαβε κάποια οργάνωση να πάρει εκδίκηση για το γιό μου. Αυτή η οργάνωση θα έκανε το ίδιο για οποιοδήποτε παιδί, αφού αναλαμβάνει τέτοιες υποθέσεις. Τώρα βέβαια, εγώ δεν είμαι κατά της αστυνομίας γιατί μέσα στους καλούς υπάρχουν και κακοί.

Η συζήτηση με τη μητέρα του Μιχάλη

Η συζήτηση, που είχαμε με τη μάνα του Μιχάλη, δεν ήταν ιδιαίτερα κατατοπιστική. Η επιφυλακτικότητα που τη διέκρινε, δεν άφηνε πολλά περιθώρια για μια περαιτέρω διερεύνηση στην ιστορία. Η προσωπική ζωή του Μιχάλη ήταν άγνωστη στη μητέρα του. Ο «ανήσυχος» και «υπερκινητικός» Μιχάλης-έτσι τον χαρακτηρίζει-δεν καταγράφεται άμεσα από τη συζήτηση αυτή, έγινε όμως φανερή η «μαγική» ικανότητα του τύπου να μεταμορφώνει το άσπρο σε μαύρο. Η ψευδολογία, η συκοφαντία και οι ίντριγκες-μόνιμα χαρακτηριστικά του-εκδηλώνονται κι εδώ σε όλη τους την έκταση. Για παράδειγμα αναφέρουμε δημοσίευμα-φωτογραφία της Ακρόπολης, με υπότιτλο συκοφαντικό, όπου ούτε λίγα-ούτε πολύ βάζει τη μητέρα του νεκρού να προτρέψει την κόρη της να κλάψει πάνω στον τάφο! Η συκοφαντική της παρουσίας της Νότιας Τσουτσουδής στην κηδεία από τον τύπο, είναι άλλη μια εκδήλωση της «λεπτοφυγικότητάς» του. Η ανθρώπινη συμπαράσταση είναι σ' αυτή την κοινωνία κάτι ξένο. Γι' αυτό η βρωμία και η συκοφαντία αναδεικνύεται κυρίαρχη.

Σημαντική είναι κι η στάση του ο ρόλος του «Έθνους» μέσω της δημοσιογράφου Κ. Λάμψα. Η κατευθυνόμενη από την εφημερίδα «πρωτοβουλία» της για «συμφιλιοτικές χειραφτίες» της οικογένειας του δολοφονημένου Μιχάλη με τον ίδιο το δολοφόνο του απέτυχε. Ως τότε όμως η παραπληροφόρηση αυτής της εφημερίδας θα βασίζετο στην ανοχή κάποιων ανθρώπων και στις γλοιώδεις οσφυοκαμπίες δημοσιογράφων του είδους της Κ. Λάμψα; Αυτή η δημοσιογράφος, γνωστή και για τις διαστρεβλώσεις της, μόνο σαν σκουπιδολόγος μπορεί να θεωρηθεί. Μπορεί κάλλιστα να ζητήσει δουλειά στο τμήμα καθαριότητας κάποιου Δήμου. Η δουλειά δεν είναι ντροπή.

Αντίθετα, μια συνολικότερη και άγνωστη εικόνα για το ποιος υπήρξε στις καθημερινές του σχέσεις ο 15χρονος Μιχάλης, μας έδωσε ένας φίλος του.

Δ.: Την επομένη της δολοφονίας, έγινε διαδήλωση, όπου μεταξύ άλλων φωνάχτηκε το σύνθημα «αυτή η νύχτα είναι του Μιχάλη» και ακολούθησαν συγκρούσεις. Νομίζετε ότι ήταν άδικη η επιθεση σε σύμβολα της αστυνομίας και του κράτους;
Ζ.Κ.: Δε νομίζω ότι ήταν άδικη. Τα παιδιά εκδηλώθηκαν έτσι γιατί ήταν ένας φόνος εν ψυχρώ. Ο Μιχάλης ήταν αθώος...

Δ.: Ενώ γινόταν συγκρούσεις γύρω από το Πολυτεχνείο, συνέρρεε πολύς κόσμος, που διαδήλωνε ενάντια στις δολοφονίες πολιτών από την αστυνομία. Τι γνώμη έχετε γι' αυτό;
Ζ.Κ.: Ο περισσότερος κόσμος είδε ότι ήταν άδικο αυτό που έγινε.

Είναι απαράδεκτο να τραβάει ο καθένας το περιστροφικό όπλο θέλει. Άλλος το τραβάει γιατί θρήκε τη γυναίκα του με «φίλο», άλλος για να επιδειχθεί...

Δ.: Η δολοφονία του Μιχάλη δεν είναι η μοναδική. Πρόσφατη είναι και η δολοφονία του Αντρέα Σινιόρου από αστυνομικό, κάτω από διαφορετικές συνθήκες. Και σ' αυτή την περίπτωση οι εφημερίδες αλλοίωσαν τα γεγονότα.

Ζ.Κ.: Μα, κάθε μια εφημερίδα πήρε το θάνατο του γιου μου και τον έκανε δικό της. Εγώ δεν ξαναπιστεύω σε καμιά εφημερίδα. Όπως έγινε με το γιό μου, έτσι δεν είναι απίθανο να έγινε και με τον Σινιόρο. Τα αλλάζουν αυτοί και τα γράφουν όπως τους συμφέρει.

Δ.: Σε περιπτώσεις όπου οι αστυνομικοί δολοφονούν, αφήνονται ελεύθεροι. Αντίθετα, εκείνοι που διαμαρτύρονται ενάντια σε τέτοιες δολοφονίες, φυλοκοπούνται άγρια. Εσείς τι σκέφτεστε γι αυτό;
Ζ.Κ.: Αυτά δεν είναι σωστά, για

στε παλιό μικροί για να ζήσουμε και παλιό μεγάλοι για να πεθάνουμε, ζεις στις καρδιές όλων μας».

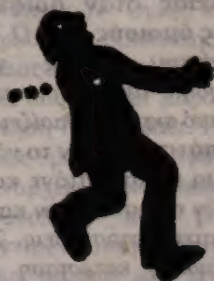
«Στον Άκη Γιορτή της δημοκρατίας την ονομάσανε, 17 Νοέμβρη μας δελεόσανε. Στα 15 χρόνια δεν γνώριζες πολλά, ήσουν παιδί ακόμα, Μιχάλη Καλτεζά. Δυο μέρες πριν πεθάνει, ήταν ο αρχηγός, κατέθεσε στεφάνι, φόρο τιμής κι αυτός. 17 Νοέμβρη έντεκα και μισή, σκοτώσαν το Μιχάλη, το γελαστό παιδί. Οι τύψεις ας τον δέρνουν τον αστυνομικό, μας σκότωσαν το φίλο, τον πιο αγαπητό. Τώρα λουλούδια μόνο μπορείς πια να δεχτείς, για όλους μας Μιχάλη παντοτινά θα ζεις. Οι φίλοι του».

«Ο πιο μικρός, ο πιο λιανός, της μάνας ο στερνός ο γιός, πήγε θρήκε τα παιδιά και του ανοίξαν την καρδιά. Ο πιο μικρός ο Μιχαλάκης τραγουδοίσε δυνατά με τα μικρά παιδιά. Σκοτώσαν τον Καλτεζά κι ο ήλιος ανατέλλει, τον αγαπήσανε πολλοί κι όμως κι αυτός το ξέρε. Ξέρετε είμαστε οι φίλοι σου κι εμείς σε αγαπάμε, μια σφαίρα σε εσκότωσε κι εμείς δεν σε ξεχνάμε. Τα παιδιά της έκπης δημοτικού του 124ου».

Δ.: Είναι αλήθεια ότι οι συμμαθητές του θέλησαν να κάνουν πορεία και δεν τους άφησαν οι καθηγητές τους;
Ζ.Κ.: Δεν ξέρω. Για την κηδεία πάντως, τους είπαν να πάνε με τους γονείς τους. Είχε διαδοθεί ότι θα γινότουσαν επεισόδια και οι καθηγητές δεν αναλαμβάνουν την ευθύνη να τους πάνε.

Δ.: Την ημέρα της κηδείας κόπηκαν οι συγκατονώσεις προς του Ζωγράφου για να μην έρθει κόσμος στην κηδεία, έκλεισαν τα μαγαζιά, τα σχολεία, τρομοκρατώντας τα παιδιά ότι θα 'ρθουν οι αναρχικοί και θα «τα σπάσουν». Πώς το είδατε αυτό;
Ήταν αισχρό. Ένας ανηψιός μου απ' τη Ν. Σμύρνη, όταν έφτασε στην Ακαδημία για να πάρει το λεωφορείο του Ζωγράφου, τον διώξαν. Παρ' όλα αυτά ήρθε πολύς κόσμος.

Δ.: Οι συμμαθητές του είχαν πει γι αυτόν, «ένα παιδί που ενδιαφερόταν για όλους μας, γιατί να σκοτωθεί». Αυτό να το προεκτείνουμε λίγο. Ποιά ήταν η στάση του Μιχάλη απέναντι στα πράγματα, που συνέβαιναν γύρω του;
Ζ.Κ.: Ο Μιχάλης ήταν ένα ζωηρό και ανήσυχο παιδί. Είχε μια υπερκινητικότητα, αλλά είχε καλή ψυχή. Ήταν πολύ αγαπητός στις παρέες του. Αυτό το έμαθα λίγο πριν πεθάνει από μια φίλη του, που μου είπε ότι ήταν πολύ καλό παιδί, ότι ήταν συνέχεια γελαστός και τους έκανε να γελάνε. Ξέρετε, δεν εκδηλωνόταν στο σπίτι, ήταν όμως ευαίσθητο παιδί.

Συζήτηση με φίλο του Μιχάλη

Δ.: Μπορείς να μας πεις τι έκανε εκείνη τη μέρα ο Μιχάλης;

Α.: Κατέθηκε στα Εξάρχεια με δυο-τρία παιδιά και μετά πήγε στα Προπύλαια. Εκεί τον είδα και μιλήσαμε για λίγο. Ήταν πριν μπούμε στην πορεία πίσω από τους αριστεριότες όταν μας πρωτοκλείσαν τα ΜΑΤ. Μου είπε ότι θα μείνει λίγο πίσω, για να ρίξει ξύλο σε κανένα μπάτσο. Φόραγε τα ίδια ρούχα, που έβαζε στο γήπεδο, όταν ήταν να πέσει ξύλο, για να είναι ευκίνητος. Ναι. Ήταν φοβερά ευκίνητος και πάντα τη σκαπούλαρε. Έμαθα για το θάνατό του την άλλη μέρα. Βέβαια τον είχα χάσει και ανησυχούσα μήπως τον είχαν πιάσει για καμιά εξακρίβωση. Όταν η πορεία πήγε στην Αμερικάνικη πρεσβεία, παιδιά απ' τη γειτονιά του πρότειναν να φύγουν, αλλά ο Μιχάλης απάντησε: «πορεία, ξεπορεία αναρχικών, εγώ ήρθα για ξύλο και ξύλο δεν είδα. Κι αν κατέθηκε μια τζαμαρία στο Χίλτον δεν έγινε τίποτα». Μετά ξαναπήγε στην πλατεία Εξαρχείων, όπου παρ' όλο που δεν γινόταν τίποτε, εξακολουθούσε να κάθεται.

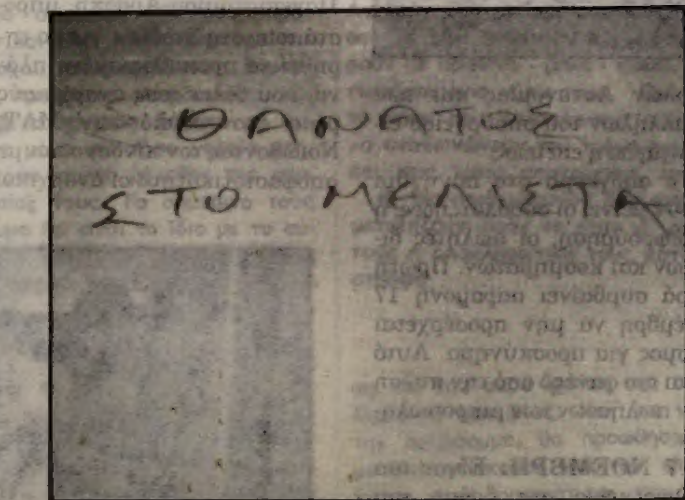
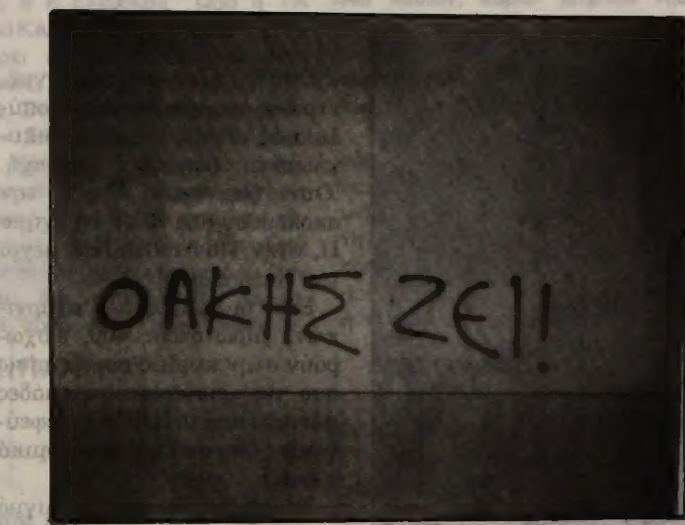
Δ.: Την ώρα της δολοφονίας του, αυτόπτες μάρτυρες είπαν, ότι δεν είχε μολότωφ.

Α.: Ναι, εγώ δεν ήμουν μπροστά και δεν ξέρω, αλλά πράγματι, κατά την ώρα της επίθεσης στην κλούβα έμαθα, ότι δεν είχε μολότωφ. Δεν πιστεύω ότι την έριξε αυτός.

Δ.: Ποιές ήταν οι πολιτικές, ιδεολογικές, κοινωνικές πεποιθήσεις του; Πότε άρχισε να ευαισθητοποιείται;

Α.: Πάντα γούσταρε το χαβαλέ. Δεν είχε συγκεκριμένες πολιτικές πεποιθήσεις. Ασχολιόταν, όμως πολύ με το γήπεδο. Όταν ασχολείσαι με το γήπεδο, αποκτάς ή φασιστική ή αναρχική αντίληψη. Ο Μιχάλης στα συνθήματα, που έγραφε, ποτέ δεν είχε θάλει ναζιστικό σταυρό. Ή δεν θα 'βαζε τίποτε, ή θα 'βαζε το Α σε κύκλο.

Μια φορά για κάποιο συγκρότημα Heavy Metal (ήταν χεθυμε-

ταλλάς) μου είχε πει, ότι δεν του άρεσαν γιατί ήταν εθνικαστές. Τον τελευταίο καιρό είχε αρχίσει να σοβαρεύεται κάπως. Διάβαζε μερικές εφημερίδες και έντυπα. Η ευαισθητοποίησή του άρχισε στο εναλλακτικό φεστιβάλ. Είχε πάει την Κυριακή το πρωί με τα συγκροτήματα. Και έδειξε ότι επηρεάστηκε πολύ, απ' τη «γενιά του χάους».

Δ.: Νομίζεις ότι η βία που υπήρχε μέσα του ήταν μόνο εξ αιτίας της ηλικίας του ή επειδή καταπιεζόταν π.χ. από την οικογένειά του, εξ άλλου όλα τα παιδιά σ' αυτή την ηλικία καταπιεζονται...

Α.: Ήξερα ότι καταπιεζόταν και ότι μερικές φορές πρέπει να

έτρωγε ξύλο, αλλά ποτέ δεν το είχε πει. Ήταν εγωιστής και περήφανος. Κάτι τέτοιο δεν θα το 'λεγε ούτε με σφαίρες. Φοβόταν τον πατέρα του. Ο πατέρας του πάντα τον έψαχνε από την κορφή ως τα νύχια για να θρει το σκουλαρίκι που φορούσε. Τον είχα δει πολλές φορές, να θγάζει το σκουλαρίκι πριν πάει στο σπίτι του.

Στη συνέχεια η συζήτηση έφτασε στην αντίθεση των αστυνομικών με το Μιχάλη. Οι αστυνομικοί, λόγω του ζωηρού χαρακτήρα του, τον είχαν στο μάτι και απ' ότι φαίνεται τον είχαν ταπεινώσει, του είχαν πληγώσει την υπερηφάνεια και τον εγωισμό. Κάτι που ο Μιχάλης δεν μπορούσε να το ξεχάσει εύ-

κολα.

Δ.: Με το σχολείο του γιατί είχε αντίθεση;

Α.: Όταν γράφτηκε στο σχολείο που πήγαινε τελευταία, τον εξανάγκασαν να κουρευτεί, παρ' όλο που είχε κοντό μαλλί. Αυτό του την είχε διδώσει. Μάλιστα έπαυσε και τη μπασκέτα από αντίδραση. Αλλά ο εξευτελισμός που του είχε γίνει, δεν είχε κατασιγάσει και ήθελε να εκτονωθεί. Αυτό το είχε δηλώσει μπροστά σε πολλούς φίλους του με έμμεσο τρόπο.

Δ.: Από μικρός ήταν καλοαθλημένος, χαϊδεμένος;

Α.: Απ' ότι ξέρω, όχι ιδιαίτερα. Αλλά ήταν ζιάνιο. Ήταν γενικά πλακατζής και πειραχτήρι.

Δ.: Οι παρέες του ήταν ροκάδες, αναρχικοί, χούλιγκανς;

Α.: Κοίταξε, έκανε παρέα με ροκάδες, χεθυμεταλλάδες και με πανκ καμιά φορά. Φίλους αναρχικούς δεν είχε, άσχετα αν κατέβαινε καμιά φορά σε διαδηλώσεις αναρχικών. Τώρα τελευταία είχε σταματήσει να πηγαίνει στο γήπεδο. Δεν του πολύαρε. Φέτος είχε πάει μόνο σε δυο ματς.

Δ.: Να πούμε μερικά πράγματα για την κηδεία; Πώς εξελίχθηκε η κατάσταση;

Α.: Την ημέρα της κηδείας δημιουργήθηκε μια φήμη ότι θα γίνουν επεισόδια και ότι θα υπάρξει και άλλος νεκρός. Όλα αυτά με σκοπό να μην κατέθουν μαθητές και κόσμος στην κηδεία. Εκεί

δεν είχε γίνει πλατεία γνωστή η παρουσία της Νότας Τσουτσουβή. Αλλά από όσους το έμαθαν δεν υπήρχε αντίδραση. Παρ' όλα αυτά ειπώθηκαν κάποιες κουβέντες ότι δήθεν ήταν βαλτή από κάποια οργάνωση και διάφορα τέτοια.

Δ.: Τι εντύπωση αποκόμισες διαβάζοντας τις εφημερίδες;

Α.: Ούτε λίγο-ούτε πολύ οι εφημερίδες που διάβασα περιέγραφαν την παρουσία του Μιχάλη σαν τυχαίο γεγονός και έμμεσα έδειχναν να λυπούνται που δεν σκοτώθηκε ένας αναρχικός.

Δ.: Την ημέρα των επεισοδίων στο Πολυτεχνείο ξέρεis αν κατέθηκαν άτομα απ' τη γειτονιά του στις συγκρούσεις;

Α.: Κατέθηκαν κάποια άτομα, αλλά ήταν κλεισμένη η περιοχή από Ματατζήδες και αναγκάστηκαν να γυρίσουν πίσω. Βέβαια στη γειτονιά γράφτηκαν διάφορα συνθήματα όπως «ΑΚΗ ΖΕΙΣ», «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΜΕΛΙΣΤΑ», «ΕΚΔΙΚΗΣΗ» και διάφορα άλλα.

Δ.: Η ενέργεια της 17 Νοέμβρη η αντίκτυπο είχε στους φίλους του και στη γειτονιά;

Α.: Υπήρξαν αντιθετικές απόψεις. Άλλοι χάρηκαν και άλλοι όχι. Εκείνο όμως που κυριάρχησε ήταν ότι πάρθηκε εκδίκηση για το θάνατο του Μιχάλη, ότι αποκαταστάθηκε η κοινωνική ισορροπία κατά κάποιο τρόπο.

Στην παραπάνω συζήτηση με το φίλο του νεκρού 15χρονου, φαίνεται η αντίθεση του Μιχάλη μ' αυτή την κοινωνία. Μια αντίθεση υπαρκτή. Η προσπάθειά του να ξεπεράσει τις δεσμεύσεις του σπιτιού του, η θέλησή του να εκφράζεται ελεύθερα, η αντιπάθειά του για τους μπάτσους, που πριν ένα χρόνο τον χτύπησαν βίαια θεωρώντας τη ζωηράδα του «ύποπτη», η απέχθειά του για το σχολείο που τον κούρεψε προσβάλλοντάς την προσωπικότητά του, δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά τη συγκεκριμένη μορφή έκφρασης της σύγκρουσής του με τη μιζέρια της καθημερινής ζωής. Ήταν «ανήσυχος» και «υπερκινητικός», δεν μπορούσε να «προσαρμοστεί» στα πλαίσια μιας ήσυχης και οριοθετημένης ζωής, δεν μπορούσε να «προσαρμοστεί» στις συνθήκες μιας άθλιας και αποξενωμένης πόλης. Του την «έδινε» αυτή η κοινωνία, που είναι εχθρική σε κάθε ιδιαιτερότητα. Κι ο Μιχάλης ήταν μια ιδιαιτερότητα. Με τις πλάκες του, τα πειράγματά του, τα αστεία του, τις αντιδράσεις του, τα παιχνίδια του. Ίσως να μην ήταν αυτό που λέμε «συνειδητοποιημένος», αλλά αναζητούσε το κάτι άλλο, το διαφορετικό. Η στάση του απέναντι στην κοινωνία είναι ένα γεγονός, που τον κάνει για μας σύντροφο. Δολοφονήθηκε απ' τους θεματοφύλακες αυτής της κοινωνίας. Αυτούς, που πριν έξη μήνες δολοφονούσαν τον αντάρτη των πόλεων και ανυπότακτο πολίτη Χρήστο Τσουτσουβή. Ο 15χρονος Μιχάλης χτυπήθηκε από τα βόλια μιας κοινωνίας, που βρίσκεται σε αφαρία. Βρέθηκε νεκρός πάνω στους δρόμους της «έρμης πόλης»...

Περί συνεντεύξεων...

Αμέσως μετά τη σύλληψη των 37 στο Χημείο, από την ομάδα που οργάνωσε αυτήν την κατάληψη δόθηκε συνέντευξη, η οποία δημοσιεύτηκε πολύ αργότερα στον Ελεύθερο Τύπο.

Ο σκοπός της ήταν να πείσουν οι κατηγορίες των συλληφθέντων, μια και αυτοί που οργάνωσαν την κατάληψη ήταν οι ίδιοι που έδιναν τη συνέντευξη και επωρίζονταν τις ποινικές ευθύνες. Στην υπάρχουσα όμως κατάσταση, ένα είναι βέβαιο, ότι δηλαδή, στην ακροαματική διαδικασία δεν «παίζει» κανένα ρόλο μια ανώνυμη συνέντευξη, η οποία αποτελεί ένα ευάλωτο επιχείρημα για την αθώωση των συλληφθέντων. Και για όσους θέλουν χειροπιαστά παραδείγματα, ας θυμηθούμε τη δική των καταληψιών της Βαλτετσίου το 1982: το ότι πάνω από 20 μαρτυρές κατέθεσαν στο δικαστήριο και 300 επώνυμα υπέγραψαν δήλωση συμμετοχής και υποστήριξης στην ενέργεια της κατάληψης, δεν εμπόδισε ουσια-

στικά την καταδίκη των 6 κατηγορουμένων, παρ' όλο το εντυπωσιακό κλίμα που είχε δημιουργηθεί. Ακόμα όμως κι αν υπήρχε περίπτωση να ληφθεί η συνέντευξη αυτή ως στοιχείο κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, είναι υπαρκτή και ευρέως γνωστή η στάση του τύπου να διαστρεβλώνει τις δηλώσεις ανάλογα με το τι επιδιώκει να προβάλλει.

Έτσι, στον Ελεύθερο Τύπο της 12/85 διαβάσαμε ότι οι καταληψίες που διέφυγαν από το Χημείο ήταν ούτε λίγο-ούτε πολύ συνεργάτες της αστυνομίας, η οποία τους «έδλεπε και δεν τους έπιανε» και τους «άφησε να πρωτοστατήσουν και στα επεισόδια του Πολυτεχνείου». Άσχετα με τις προθέσεις αυτών

που έδωσαν τη συνέντευξη, το αποτέλεσμα του άρθρου ήταν η συκοφάντηση και των διαφυγόντων και των συλληφθέντων στο Χημείο. Ενώ βέβαια, ο Ε.Τ. επωφελήθηκε παρουσιάζοντας μια «αποκλειστική συνέντευξη», αυξάνοντας την κυκλοφορία του και «επιβεβαιώνοντας» ταυτόχρονα την άποψη ότι «το ΠΑΣΟΚ ευνοεί και προκαλεί τα επεισόδια».

Εδώ λοιπόν μπαίνει το ερώτημα αν οι συνεντεύξεις εξυπηρετούν τελικά τους σκοπούς, για τους οποίους δίνονται, ή είναι «λουκούμι» για τις εφημερίδες, που έχουν όλη την ευχέρεια να τις εκμεταλλευτούν ανάλογα.

Με βάση συνεντεύξεις, εμφανίστηκαν άρθρα στις εφημερί-

δες με τίτλους: «Οι αναρχικοί λένε τον πόνο τους» (Αυριανή), «Τι σας φταίει ρε παιδιά» (Κ. Ελευθεροτυπία) και άλλα τέτοια ευτράπελα με κύρια πρόσωπα τον Γ. Καραμπελιά, την Κ.Ο. Μαχητής και άλλους. Καταλαβαίνουμε βέβαια την αγωνία των κυρίων αυτών να διατηρηθούν στη δημοσιότητα αρπάζοντας απεγνωσμένα κάθε ευκαιρία, και ίσως για την περίπτωση τους να είναι ευνοϊκή ακόμα και η γελοιοποίησή τους. Όμως κάποιος άλλος θα πρέπει να είναι περισσότερο προσεκτικός στις επαφές τους με τους δημοσιογράφους, γιατί, βέβαια, η καταγγελία που έγινε εκ των υστέρων στην Ελευθεροτυπία για παραποίηση της συνέντευξης από τον δημοσιογράφο του

Ελεύθερου Τύπου, δεν διόρθωσε την κατάσταση. Οι διαβεβαιώσεις των δημοσιογράφων δεν έχουν ιδιαίτερη αξία, όταν υπάρχει δεδομένος «έλεγχος από τον αρχισυντάκτη» για το κείμενο μιας συνέντευξης, και βέβαια είναι πάντοτε δυνατή η διαστρέβλωση των λεχθέντων με τίτλους, υπότιτλους και σχόλια. Ένας τρόπος, που μπορεί να αποδειχτεί αποτελεσματικός για τον έλεγχο της ακρίβειας, είναι οι γραπτές ερωταποκρίσεις. Σαφείς απαντήσεις, σε συγκεκριμένες ερωτήσεις είναι δύσκολο να λογοκριθούν και να τροποποιηθούν κατάλληλα. Άλλωστε γι αυτό συνήθως οι δημοσιογράφοι αρνούνται να πάρουν συνέντευξη μ' αυτόν τον τρόπο. Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να επιλεγεί το σύστημα της γραπτής ερώτησης-απάντησης, όταν θεωρείται σκόπιμο να δημοσιοποιείται οτιδήποτε μέσω του Τύπου, ή να δίνεται μια όσο το δυνατόν σύντομη και περιεκτική ανακίνωση.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '85

«5 χρόνια χωρίς MAT» Αρκετά!!!

Τριήμερο εθνικής ενότητας με σουβλάκια, μαλλί της γριάς, λίγο ξύλο
σαν πολλές διμοιρίες MAT

15 ΝΟΕΜΒΡΗ: Το τριήμερο πανηγύρι αρχίζει. Η εθνική ενότητα είναι γεγονός. Όλοι οι παράγοντες και φορείς του συστήματος θα περάσουν για να τιμήσουν το Μουσολείο του Αγώνα. Ο πρόεδρος Σαρτζετάκης, ο πρωθυπουργός Παπανδρέου, ο Μητσοτάκης, ο Φλωράκης, ο Κύρκος, οι εθνοπατέρες, οι υπουργοί, ο στρατός, η αστυνομία, τα σχολεία, οι υπάλληλοι, οι εργάτες, καταθέτουν νεκρώσιμα στεφάνια και λουλούδια στο τεράστιο κεφάλι του Μακρή με μειωμένο, αλήθεια, φέτος αγωνιστικό ενθουσιασμό.

Μελανό σημείο του εορτασμού η εμφάνιση αναρχικών μαθητών με πανό, που επαναφέρονται στην τάξη αφού τους σπάζουν τα πανό και τους χτυπούν οι περιφρουρητές της Γιορτής, Κνίτες και Πασοκτζήδες, της ΕΦΕΕ.

16 ΝΟΕΜΒΡΗ: Ο Παπανδρέου καταθέτει στεφάνι στο Πολυτεχνείο. Αποδοκιμάζεται έντονα από κόσμο, που απωθείται από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, τους σωματοφύλακές του, και από προστρέξαντες μπράβους «φίλους της πάλης» (της Ελληνορωμαϊκής ή του Κι-

νήματος, άραγε;). Μετά την αποχώρησή του απειλείται σύγκρουση μεταξύ Κομμουνιστών και Πασοκτζήδων. Την ίδια μέρα, «το νέο αίμα της ΕΛ.ΑΣ. οι δόκιμοι» καταθέτουν στεφάνι στη «μνήμη των ηρώων του Πολυτεχνείου» την προηγούμενη μέρα, στην Αστυνομική Ακαδημία παρουσία του αναπληρωτή υπουργού Δημόσιας Τάξης, Τσούρα, της ηγεσίας της ΕΛ.ΑΣ., της Πυροσβεστικής, των σπουδαστών των

Σχολών Αστυνομίας και των υπαλλήλων του υπουργείου είχε τιμηθεί η επέτειος.

Το απόγευμα στο πανηγύρι έχουν μείνει οι σουβλατζήδες, η περιφρούρηση, οι πωλητές διπλών και κοσμημάτων. Πρώτη φορά συμβαίνει παραμονή 17 Νοέμβρη να μην προσέρχεται κόσμος για προσκύνημα. Αυτό είναι πιο φανερό από την πτώση των πωλήσεων των μικροπωλητών.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ: Είναι μια καθημερινότητα στο δρόμο του Νοέμβρη (Πατησίων, Σταδίου, Βασ. Σοφίας-Αμερικάνικη πρεσβεία) να διαδηλώνουν τα κόμματα και οι διάφορες πολιτικές ομάδες υπέρ ή ενάντια στις κυβερνητικές πολιτικές, δίνοντας και το δικό τους περιεχόμενο στην εξέγερση με τα συνθήματά τους (ο αγώνας τώρα δικαιώνεται, για τους συμπολιτευόμενους - ο αγώνας τώρα συνεχίζεται, για τους αντιπολιτευόμενους).

Στη συγκεκριμένη συγκυρία (μέτρα λιτότητας, γενική απεργία της Πέμπτης, 14 Νοέμβρη, αστυνομικές διαισθητικές στην απεργία, διάσπαση της ΓΣΕΕ, δικαστική παρέμβαση στη συνδικαλιστική διένεξη, διαγραφές στελεχών από το ΠΑΣΟΚ) πλήθη κόσμου συρρέουν στην πορεία. Εκφράζονται φόβοι για πιθανή σύγκρουση Κουκουέδων και ΠΑΣΟΚτζήδων.

Νωρίς-νωρίς, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, MAT και ΜΕΑ, κατακλύζουν τις παρόδους των δρόμων, απ' όπου θα πέρναγε η πορεία. Λίγες μέρες πριν ο συμπολιτευόμενος τύπος έγραφε: «πέντε χρόνια χωρίς MAT στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ».

Στις 4 μ.μ. γίνεται προσυγκέντρωση αναρχικών στα Προπύλαια. MAT-MEA έχουν περικυκλώσει όλη την περιοχή. Όταν ξεκινάει η πορεία την ακολουθούν τα MAT σε σχήμα Π, στην Πανεπιστημίου μέχρι την Πατησίων.

Εκεί οι ομάδες των αναρχικών, γύρω στους 400, εισχωρούν στην κυρίως πορεία πίσω από τις αριστεριστικές ομάδες και πριν από το ΚΚΕ εσ., ξεφεύγοντας έτσι από τον αστυνομικό κλοιό.

Το ΚΚΕ εσ. κάνοντας ελιγμό προσπαθεί να περάσει, μέσω Πανεπιστημίου-Αρόακη, μπροστά τους στη Σταδίου, για να τηρηθεί το προκαθορισμένο πλάνο, που θέλει τους αναρχικούς μέσα στον κλοιό των MAT. Νοιώθοντας τον κίνδυνο και με αποφασιστικότητα οι αναρχικοί

ελευθερία, αυτή είναι η αναρχία», «Μπάτσοι, γουρούνια δολοφόνοι», «θάνατος σ' αφεντικά, δεξιά κι αριστερά», «η αυτοδιεύθυνση των εργατών, θα γίνει ο τάφος των καπιταλιστών», «Τέρμα, τέρμα στις εκτονώσεις, εμπρός για καταλήψεις και διαδηλώσεις», «Κάτω το Κεφάλαιο» «κάγκελα, κάγκελα, κάγκελα παντού και τα μυαλά στα κάγκελα του μπάτσου του εχθρού» κ.ά.

Καθ' όλη τη διαδρομή ασφαλίτες με γουόκυ-τόκυ παρακολουθούν από κοντά τις κινήσεις των αναρχικών και των αριστεριστών και μεταδίδουν πληροφορίες στην Αστυνομική Διεύθυνση.

Στις 8 μ.μ. φθάνουν στο Χίλτον και με συνθήματα «Κάτω το κεφάλαιο», «Βραστούς, βραστούς θα φάμε τους αστούς»,

Επίθεση στο Χίλτον

αναγκάζουν το ΚΚΕ εσ. να υποχωρήσει, προκειμένου να αποφύγει σύγκρουση, που θα επέφερε τη διάλυση του μπλοκ του.

Αναγκαστικά, λοιπόν τα MAT κάνουν κι αυτά την πορεία τους πίσω από το ΚΚΕ εσ. το οποίο κρατάει μεγάλη απόσταση από τους αναρχικούς, που σχεδόν διπλασιάζονται εν τω μεταξύ.

Στο Σύνταγμα ομάδα αντιεξουσιαστών με κουκούλες και μαντήλια σπάει και προσπαθεί να πυρπολήσει με μολότωφ, που δεν ανάβει, τα γραφεία των νοτιοαφρικανικών αερογραμμών, εκφράζοντας έμπραχτα την εναντίωσή της στις ρατσιστικές δολοφονίες.

Κατά τη διάρκεια της πορείας ακούγονται συνθήματα όπως «ένα, δύο, τρία, πολλά Πολυτεχνεία», «κομμουνισμός και

«Αυτοί μας τρώνε τους αστακούς» επιτίθενται και σπάζουν τις διτρίνες του εστιατορίου «Βυζάντιον» του ξενοδοχείου-συμβόλου των καπιταλιστών με πέτρες, ξύλα και κλωτσιές.

Μέλη της ΕΦΕΕ, (ΠΑΣΟΚοι και Κνίτες) με αστυνομικούς, φρουρούν την αμερικάνικη πρεσβεία, όπου οι αναρχικοί πετούν πέτρες και ξύλα με συνθήματα «Μπάτσοι φυλάτε τ' αφεντικά σας» «Να φύγουν οι Κνίτες απ' την πορεία, να πάνε μπάτσοι στην Πολωνία» και αρχίζουν να διαλύονται χωρίς άλλα επεισόδια.

Τελειώνει και η πορεία με το ΚΚΕ εσ. και οι ασφαλίτες αρχίζουν να δείχνουν άτομα των αναρχικών ομάδων, που καταδιώκονται και χτυπούνται από τα MAT στη Βασ. Σοφίας και στην Αλεξάνδρας.

Οι φασίστες της ΕΠΕΝ χτυπούν Τούρκους πρόσφυγες και παίρνουν απάντηση

Στις 14 Νοέμβρη μετά το τέλος της πανεργατικής συγκέντρωσης στην Ομόνοια, φασίστες φωνάζουν: «εθνικιστικά συνθήματα επιτέθηκαν σε ομάδα Τούρκων και Κούρδων προσφύγων, που μοίραζαν προκηρύξεις. Τραυματίστηκαν σοβαρά τρεις πρόσφυγες.

Την επομένη, 15 Νοέμβρη, και στις 5.30 το απόγευμα, παραπάνω από εκατό αναρχικοί, μέλη των αριστερών συσπειρώσεων και πρόσφυγες Τούρκοι-Κούρδοι φωνάζοντας συνθήματα, όπως «ο λαός δεν ξεχνά τους φασίστες τους κρεμά», επιτέθηκαν με αναμμένα σουβιά, μολότωφ και πέτρες στα γραφεία της ΕΠΕΝ στην οδό Ακαδημίας 78, Σπάστηκε η φωτεινή επιγραφή και μια ομάδα ανέβηκε στον πρώτο όροφο, όπου είναι τα γραφεία των ΕΠΕΝιτών. Ο αρχηγός της νεολαίας Μάκης Βορίδης και κάποιο μέλος της ονόματι Κοσμάς Λώλης, που ήταν μέσα, πρόλαβαν να κλειδωθούν. Οι επιτιθέμενοι έβαλαν φωτιά στην πόρτα και έριξαν μολότωφ από τα παράθυρα, με αποτέλεσμα να καούν γραφεία, έπιπλα, πόρτες, παράθυρα καθώς και το ασανσέρ.

Κατά τις 12 τα μεσάνυχτα τα φασιστοειδή άρχισαν τα αντίποινα. Μοτοσυκλετιστές πέταξαν μολότωφ, που δεν εξερράγη, έξω από το αναρχικό βιβλιοπωλείο «Ελεύθερος Τύπος» στη Ζωοδόχου Πηγής. Στις 2.30 το πρωί σπάστηκε μέρος της διτρίνας και ρίχτηκαν δύο μολότωφ με αποτέλεσμα να καούν βιβλία και περιοδικά. Η φωτιά σβήστηκε γρήγορα χωρίς να προκαλέσει σοβαρές ζημιές. Το βράδυ της 16ης Νοέμβρη ομάδα αναρχικών έσπασε κι έκαψε το φασιστικό βιβλιοπωλείο «Νέα Θέσις» του Πολ. Ιππ. Δάκογλου, στην Ιπποκράτους 69α.

Το πρωί του Σαββάτου 16 Νοέμβρη οι φασίστες της ΕΠΕΝ είχαν προαναγγείλει συγκέντρωση σε ξενοδοχείο της Χαλκίδας για να ζητήσουν την αποφυλάκιση των Παπαδόπουλου και σία. Ομάδες αναρχικών και αριστεριστών από την Αθήνα πήγαν στη Χαλκίδα, όπου μαζί με ντόπιους έκαναν διαδήλωση έξω από το ξενοδοχείο ενάντια στη φασιστική σύναξη, που όμως δεν πραγματοποιήθηκε από «τον φόβο των Ιουδαίων».

σκοπευτής με δίπλωμα
ο δολοφόνος Μελίστας

Ωρα 11.30: Τρεις αστυνομικοί με στολή εμφανίζονται στα Εξάρχεια. Κυνηγιούνται από ομάδες αναρχικών, που έχουν επιστρέψει στην πλατεία, αφού καταδιώχθηκαν από τα MAT, μετά το τέλος της πορείας. Ο ένας καταφεύγει στην καφετέρια «Μαρονίτα», οι άλλοι δυο σε σουβλατζίδικο.

Τους βρίζουν και τους απει-

λούν και μετά από λίγη ώρα τους αφήνουν να φύγουν. Όταν απομακρύνονται αρκετά απειλούν με ρεβάνς και παίρνουν απάντηση το «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι».

Αργότερα, γίνεται επίθεση στην κλούβα ΕΑ 10547, που με επικεφαλής αξιωματικό τον Κων/νο Καλτσούνη, σταθμεύει στη Στουρνάρα και Μπότσα.

Πέτρες και μολότωφ πέφτουν, η κλούβα αρπάζει φωτιά και η ομάδα οπισθοχωρεί.

Αυτή τη στιγμή, ο δολοφόνος-μπάτσος Αθ. Μελίστας γονατίζει, κρατάει το πιστόλι με τα δυο χέρια, σκοπεύει και πυροβολεί τον 15χρονο Μιχάλη, Καλτζέζα, που πέφτει νεκρός. Είναι χτυπημέ-

η κατάληψη του Χημείου και η επιδρομή των κρατικών μονάδων καταστολής

Κυριακή βράδυ στην πλατεία Εξαρχείων κι απ' τη Στουρνάρα ακούγονται πυροβολισμοί. Ο δολοφόνος-μπάτσος Μελίστας σκότωσε εν ψυχρώ τον 15χρονο Μιχάλη Καλιτζά.

Λίγα λεπτά αργότερα τα ΜΑΤ κάνουν έφοδο στην πλατεία. Όσοι ήταν μαζεμένοι εκεί, φεύγουν τρέχοντας και κρύβονται στο λοφο του Στρέφη. Μια ώρα μετά ειδοποιούνται ότι τα ΜΑΤ αποσύρθηκαν και επιστρέφουν.

Δεν περνάει πολύ ώρα και φτάνει η φωτογραφία που δείχνει το Μιχάλη νεκρό. Απ' τη στιγμή, που ακούστηκαν οι πυροβολισμοί μέχρι που έφτασε η φωτογραφία πολλοί μιλούσαν για νεκρό, αλλά με κάποια ασάφεια. Τώρα δεν υπάρχει αμφιβολία.

Κάποια παιδιά πλημμυρισμένα από φρίκη και οργή σπάνε τις τζαμαρίες σε μερικά μαγαζιά της πλατείας. Ταυτόχρονα προτείνεται κατάληψη στο Χημείο.

Η ώρα είναι περίπου 1: Η ομάδα «Λυσσασμένοι Ανατροπείς, Αναρχικές ομάδες κρούσης» με μερικούς ακόμα, όλοι μαζί τριάντα άτομα περίπου, καταλαμβάνουν το κτίριο του Χημείου ανοίγοντας την είσοδο από την οδό Ναυαρίνου. Ακριβώς απέναντι βρίσκεται ένα κατάστημα με μικροφωνικές και ηχεία.

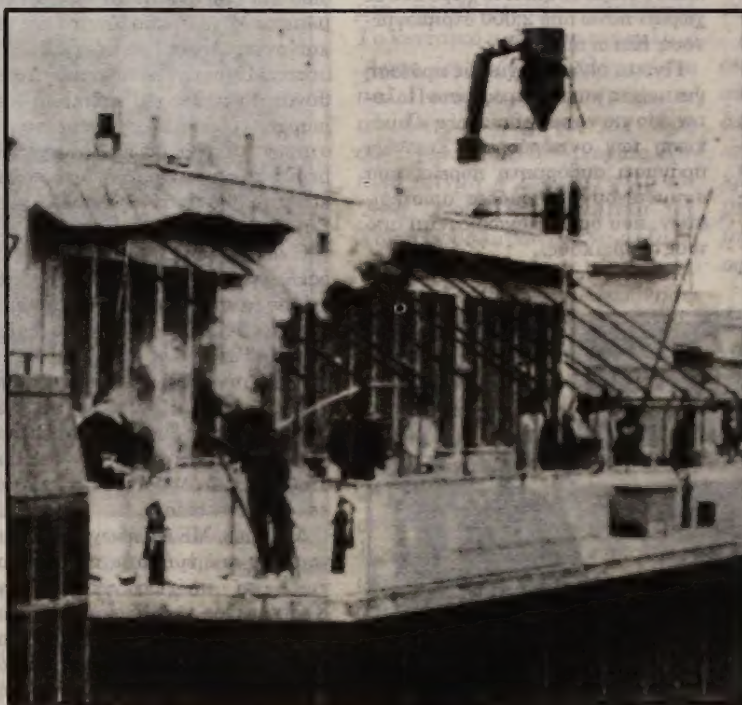
Ανοίγεται και σ' αυτό η πόρτα και παίρνεται ότι είναι απαραίτητο για να λειτουργήσει μικροφωνική εγκατάσταση στην ταράτσα. (Εδώ ας σημειωθεί ότι ο ιδιοκτήτης του καταστήματος δε ζήτησε την ποινική δίωξη των καταληψιών).

Ταυτόχρονα στήνονται οδοφράγματα επί της Ναυαρίνου με ότι βρέθηκε πρόχειρο στο ισόγειο του Χημείου (μεταλλικές ντουλάπες, καρέκλες, κουτιά κ.ά.).

Μερικοί με μηχανές πηγαίνουν να πληροφορήσουν κόσμο από τα γύρω στέκια για το τί γίνεται και να τον καλέσουν να πάει στο Χημείο. Στις 1.30 έρχεται κόσμος και κάνει πηγαδάκια έξω από τη Σχολή.

Στις 2 πλησιάζουν τα ΜΑΤ-ΜΕΑ, που μέχρι τότε ήταν σε μεγάλη απόσταση. Ένα αυτοκίνητο της Πυροσβεστικής καταβρέχει το δρόμο για να μην ανάβουν οι μολότωρ.

Κάποιος νεαρός που πέρασε με παπάκι κοντά απ' τα ΜΑΤ ξυλοκοπείται άγρια μέχρι λιποθυμίας και συλλαμβάνεται. Μέσα στο Χημείο βρίσκονται γύρω στα 60 άτομα. Μερικοί στην ταράτσα, όπου αρχίζει και λειτουργεί η μικροφωνική με συνθήματα κατά της αστυνομικής βίας. Κάποιοι άλλοι βρίσκονται

ρας. Κάποιος άλλος πήρε το λόγο λέγοντας πως «για την ώρα μας ενδιαφέρει να δώσουμε διάσταση και δημοσιοποίηση στο γεγονός της δολοφονίας, το τι θα γίνει από δω και πέρα είναι υπόθεση της γενικής συνέλευσης της κατάληψης. Εσάς δε σας χρειαζόμαστε». Πρύτανης, αντιπρύτανης, εκπρόσωπος του ΕΔΠ και το τσογλάνι της ΕΦΕΕ φεύγουν, για να δώσουν τη συγκατάθεσή τους στην εκκένωση του Χημείου, που θα γινόταν 2.30-3 ώρες μετά.

Για την ώρα γίνεται γενική συνέλευση και τίθενται διάφορα ζητήματα για την πορεία της κατάληψης. Μπαίνει πρόβλημα γιατί μερικοί απαντούν στις προκλήσεις των μπάτσων με βρισιές που 'χουν εκτονωτικό χαρακτήρα.

Τρεις τέσσερις αναλαμβάνουν να γράψουν προκήρυξη, που θα περιέχει καταγγελία για τη δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη Καλιτζά και για όλες τις δολοφονίες της αστυνομίας, που τους τελευταίους μήνες έχουν πληθύνει. Σαν όροι για τη λήξη της κατάληψης τέθηκαν:

1. Η απομάκρυνση της αστυνομίας από τους γύρω δρόμους.
2. Να αφεθούν ελεύθεροι όσοι έχουν συλληφθεί από χτες βράδυ.
3. Η Ανακοίνωση της καταγγελίας από Ράδιο-Τ.Β. και η δημοσίευση στις εφημερίδες.
4. Τηλεοπτικό δίωρο μέσα από το κατειλημμένο χημείο όπου οι καταληψίες θα μιλούσαν για τις ενέργειές τους.

Η προκήρυξη θα καταλήγει καλώντας «κάθε άνθρωπο να αντιδράσει έμπρακτα στη δολοφονία».

Πράγματι, το κείμενο συντάχτηκε και διαβάστηκε στις διάφορες ομάδες, που ήταν στην ταράτσα, στους ορόφους και στην είσοδο - έτυχε κοινής αποδοχής κι άρχισε να διαβάζεται από τα μεγάφωνα. Κάποιοι ανάλαβαν να την πολυγραφήσουν, αλλά τους πρόλαβε η επιδρομή του κράτους.

Κατά τις 7.30 είχε γίνει επιθεση και στους μπάτσους φρουρούς των κεντρικών γραφείων του ΠΑΣΟΚ με μολότωρ, από

άλλες ομάδες.

Η ώρα είναι 10.15. Ο Αρκουδέας, εκ μέρους του Εισαγγελέα, του εκπρόσωπου της Νομαρχίας και του επικεφαλής των αστυνομικών δυνάμεων, ζητάει να εκκενωθεί το Χημείο σε πέντε λεπτά. Η απάντηση από τα μεγάφωνα είναι ότι δε «διαπραγματευόμαστε με τους μπάτσους».

Νωρίτερα, έχει δοθεί η «διαβεβαίωση» ότι δεν θα πειραχτούν, όσοι αποχωρήσουν. Η εμπειρία της προηγούμενης κατάληψης του Χημείου δεν αφήνει περιθώρια (όσοι τότε είχαν πιστέψει σε «διαβεβαιώσεις» είχαν ξυλοκοπηθεί και συλληφθεί).

Η ώρα είναι 10.30. Πυροσβεστικές σκάλες έχουν ριχτεί στην ταράτσα του Χημείου και από τις στέγες των απέναντι κτιρίων ρίχνονται ασφυξιογόνα στην ταράτσα και μέσα. Μερικοί καταληψίες χτυπιούνται από τις βολίδες. Κάποιοι προσπαθούν να απωθήσουν τους μπάτσους με μολότωρ και σβήνοντας τα ασφυξιογόνα στην ταράτσα. Όμως κοντεύουν να λιποθυμήσουν και την εγκαταλείπουν. Με τις πυροσβεστικές σκάλες ανεβαίνουν στην ταράτσα με στολές εκστρατείας, αντιασφυξιογόνες μάσκες και αυτόματα στα χέρια, ειδικές στρατιωτικές δυνάμεις, που πυροβολούν κιόλας.

Η άμυνα των καταληψιών δεν κρατάει για πολύ. Δεν είχαν συσπαστικά συνειδητοποιήσει τη δυνατότητα της κρατικής εξουσίας να παραβιάσει τη δικιά της νομιμότητα γιατί υπήρχε και το προηγούμενο της κατάληψης του Χημείου την Άνοιξη.

Κατά την εισβολή, εικοσιπέντε καταληψίες καταφεύγουν στο λεβητοστάσιο του Χημείου στο υπόγειο, απ' όπου φεύγουν στις 7 το βράδυ της Δευτέρας βγαίνοντας από τους αεραγωγούς, επί της Χαρ. Τρικούπη. Τριάντα μέτρα πιο πάνω βρίσκονταν μπάτσους, που φρουρούσαν το Χημείο, όμως αιφνιδιασμένοι δεν πρόλαβαν να αντιδράσουν.

Τριάντα επτά άλλοι οδηγούνται με τα χέρια ψηλά στις κλούβες, από οπλισμένους με αυτόματα ΜΕΑτζήδες, ενώ ξυλοκοπούνται άγρια. Εκεί συ-

γκεντρωμένοι ΜΑΤατζήδες, ΜΕΑτζήδες, ΠΑΣΟΚίστες, φασιότες και λοιπά καθάρματα, που ήδη είχαν αρχίσει να μαζεύονται, ρίχνονται πάνω τους και τους βασανίζουν άγρια μέχρι και μέσα στις κλούβες. Όσοι από τους 37 πιάστηκαν τελευταίοι μέσα στο Χημείο κακοποιούνται βάρβαρα και κάποιοι μεταφέρονται λιπόθυμοι. Τα ίδια συνεχίζονται και στην Ασφάλεια.

Μέσα στους διαφυγόντες είναι και η ομάδα «Λυσσασμένοι Ανατροπείς-Αναρχικές ομάδες κρούσης» που δυο μέρες μετά αναλαμβάνει με συνέντευξή της σε δημοσιογράφο του «Ελεύθερου Τύπου» και με προκήρυξή της την ευθύνη της κατάληψης και μιλάει για τη διαφυγή της.

Η ώρα είναι 12. Νέοι κυρίως μαζεύονται και κόβουν την κυκλοφορία. Η περιοχή του Χημείου αστυνομοκρατείται. Φωνάζουν τα συνθήματα «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι», «ΜΑΤ και ΜΕΑ για μια Ελλάδα νέα», «Τρεις και εξήντα παίρνετε και τον κόσμο δέρνετε». Διώκονται από τα ΜΑΤ, που απαγορεύουν στους πολίτες τη διέλευση, ενώ κάνουν σωματικές έρευνες σε διάφορους.

Στις 2 το πρωί μετά τη δολοφονία του Μιχάλη Καλιτζά, ο Γεννηματάς πηγαίνει με εντολή του Παπανδρέου στο νοσοκομείο, όπου δηλώνει στους δημοσιογράφους: «Σαν άνθρωπος αισθάνομαι απεριόριστη συντριβή». Φαίνεται ότι σαν πολιτικός εκπρόσωπος της εξουσίας είναι ικανοποιημένος, αλλά και έντρομος γιατί στην επέτειο του Πολυτεχνείου «δυστυχώς ο νέος αυτός είναι νεκρός», από τις δυνάμεις καταστολής του κράτους που κυβερνά το κόμμα του.

Την ίδια ώρα αρχίζουν συσκέψεις στην Αστυνομική Διεύθυνση των Κουτσόγιωργα-Τσούρα και των επικεφαλής της αστυνομίας, όπου μεθοδεύεται η απόφαση του Παπανδρέου για εισβολή στο Χημείο. Καλείται να συμμετάσχει κι ο πρύτανης της Αλλαγής, Σταθόπουλος.

Στις 9.30 το πρωί η τριμελής ΠΑΣΟΚική επιτροπή παραβίασης του πανεπιστημιακού ασύλου, πρύτανης των ΜΑΤ, Σταθόπουλος, ο Τσαμουργκέλης της ΕΦΕΕ, (αντικατέστησε Κνίτη, που αναχώρησε εσπευσμένα για το εξωτερικό, για να αποφύγει η ΚΝΕ την ευθύνη της κατάρτησης) και ο Μαυράκης του ΕΔΠ, και μέλος της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ, με το αιτιολογικό της έκτακτης ανάγκης δίνουν τη συγκατάθεσή τους στην παραβίαση του Πανεπιστημιακού Ασύλου.

Ο Σταθόπουλος, άξιος συνεχιστής του πρύτανη των τανκς, Σδράκα, ομολόγησε αργότερα ότι «έτσι κι αλλιώς θα γινόταν η εισβολή». Αυτός κι οι άλλοι απλώς τη νομιμοποίησαν.

νος από τη σφαίρα του δολοφόνου Μελίστα από πίσω στον αυχένα. Ο μπάτσος συνεχίζει να πυροβολεί και ενάντια σ' άλλους, που ευτυχώς προλαβαίνουν να καλυφθούν.

Οι σύντροφοι του μικρού δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι ο Μιχάλης είναι νεκρός. Ακούγονται φωνές από μπαλκόνι στη Στουρνάρα για το νεκρό νέο, δημοσιογράφοι και πολίτες τρέχουν κοντά και διαπιστώνουν το θάνατο. Οι μπάτσοι φωνάζουν: «Αφήστε τον αλήτη, ας είναι ότι θέλει». Αθονοφόρο παίρνει το νεκρό παιδί, ενώ τα ΜΑΤ κυκλώνουν τα Εξάρχεια και αρχίζουν επιθέσεις σε συγκεντρωμένους πολίτες, που μαζεύονται αγανακτισμένοι από την ψυχρή δολοφονία. Χτυπούν άσχημα όσους βρίσκονται μπροστά τους και συλλαμβάνουν πολλούς με πρόσχημα την «εξακρίβωση στοιχείων».

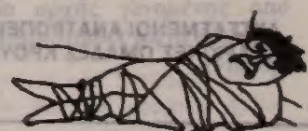
Ομάδες, εν τούτοις, μαζεύονται στα στενά γύρω από τα Εξάρχεια συγκλονισμένοι από τη δολοφονία. Από δω και μπρος τα γεγονότα εξελίσσονται ραγδαία.

στην κεντρική είσοδο και στα οδοφράγματα και άλλοι πάλι στους διάφορους ορόφους.

Στις 2.30 οι μπάτσοι επιτίθενται. Τους έρχεται βροχή από πέτρες και μολότωρ και υποχωρούν. Μέχρι τις 7.30 γίνονται επιθέσεις κι αντεπιθέσεις. Η μικροφωνική χρησιμοποιείται από όποιον θέλει να πει κάτι. Καταγγέλεται η εν ψυχρώ δολοφονία και καλείται ο κόσμος, που κοιμάται ήσυχος στα σπίτια του να βγει και να αντιδράσει άμεσα και δυναμικά. Οι μπάτσοι προκαλούν βρίζοντας τους καταληψίες κωλόπαιδα, πουτάνες κ.ά. Μερικοί απαντούν με τον ίδιο τρόπο χρησιμοποιώντας και τη μικροφωνική.

Στις 7.30 περίπου έρχεται ο πρύτανης Σταθόπουλος, ο αντιπρύτανης Αλ. Αργυριάδης, ο Τσαμουργκέλης της ΕΦΕΕ και εκπρόσωπος του Ε.Δ.Π. Ζητούν να μάθουν τα αιτήματα της κατάληψης και κάποιους για να διαπραγματευθούν μαζί τους την εκκένωση του Χημείου.

Ένας καταληψίας τους απάντησε ότι θέλει να 'ρθουν στην κατάληψη για πέντε λεπτά ο δολοφόνος-μπάτσος και ο Τσο-

απάντηση στην κρατική βία

Μετά το τέλος της κατάληψης του Χημείου πολίτες, από το μεσημέρι και έπειτα, συρρέουν στο Πολυτεχνείο, που μένει ανοιχτό με απόφαση της ΕΦΕΕ που 'χει καταδικάσει τη δολοφονία.

Συνθήματα γράφονται σε τρόλεϊ και λεωφορεία, ενώ η «επιτροπή ενάντια στην κρατική καταστολή» των αριστεριστών έχει καλέσει για τις 5μμ συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο και πορεία διαμαρτυρίας.

Χιλιάδες μαζεύονται αγανακτισμένοι από την είδηση της δολοφο-

διαμαρτυρίας. Είναι φανερό, τι επιδιώκουν. Καλούν επτά με οχτώ χιλιάδες άτομα σε κλειστό χώρο που δε χωράει πάνω από 2.000 στριμωγμένους. Και οι υπόλοιποι;

Γίνεται από αναρχικούς πρόταση για πορεία και επιστροφή στο Πολυτεχνείο για να αποφασισθεί η κλιμάκωση των αντιδράσεων. Ξεκινάει πράγματι αυθόρμητη πορεία, που συμμετέχουν κι ομάδες αριστεριστών, που όμως διαχωρίζονται από τους αναρχικούς.

Χιλιάδες φωνάζουν «Μπάτσοι,

Πολλοί κρατάνε ρόπαλα και φορούν κουκούλες. Στο ύψος της Σταδίου και ενώ ακούγεται το «έτσι τιμάμε το Μιχάλη» σπάζονται και να καίγονται όλες οι Τράπεζες και μόνο αυτές. Μέχρι την αστυνομική Διεύθυνση το πάθος για εκδίκηση κυριαρχεί. Η διαδήλωση των αριστεριστικών μικροομάδων επιταχύνει, περνά την αστυνομική διεύθυνση και κατευθύνεται εσπευσμένα για Σύνταγμα.

Η πορεία των αναρχικών προχωράει αργά στη Σταδίου παρασυρμένη από τα σπασίματα και τα καψίματα, όταν δέχεται επίθεση από διμοιρία ΜΑΤατζήδων, που κρύβονταν στην Αστυνομική Διεύθυνση. Αιφνιδιάζονται νομίζοντας ότι πρόκειται για ισχυρές δυνάμεις και τρέπονται σε φυγή. Λίγοι μένουν να αντισταθούν, καταλαβαίνουν το μάταιο και φεύγουν επίσης.

Δυνάμεις ΜΕΑτζήδων και αστυνομικών από τμήματα, που κρύβονται στα υπόγεια γκαράζ της Κλαυθμώνος καθώς και διμοιρίες ΜΑΤ καταφθάνουν και τους καταδιώκουν. Δημιουργείται πανδαιμόνιο. Πυροσβεστικές τρέχουν να σβήσουν τις φωτιές στις Τράπεζες, μικρές ομάδες κυνηγιούνται στα στενά, ΜΑΤ-ΜΕΑ τρέχουν πάνω-κάτω.

Όλοι επιστρέφουν στο Πολυτεχνείο, όπου οι αριστεριστές κάνουν συνέλευση με το γνωστό αυτόκλητο προεδρείο για κατάληψη.

Έξω, γύρω στις 7 μ.μ. έχουν αρχίσει οι συγκρούσεις. Αυτοκίνητα καίγονται, λεωφορεία χρησιμοποιούνται για οδοφράγματα καθώς κι οτιδήποτε κρίνεται απαραίτητο. Συγκρούσεις ξεκινάνε στη Στουρνάρα και Πατησίων. Κάποιοι μπαίνουν στη Συνέλευση και πληροφορούν για τις συγκρούσεις. Αλλά έξω ο κόσμος καίγεται κι οι αριστεριστές αναλύουν την πολιτική κατάσταση. Κάποιοι φεύγουν από τη συνέλευση, ενώ οι υπόλοιποι συνεχίζουν τις κουβέντες.

Στις συγκρούσεις χρησιμοποιούνται ξύλα, πέτρες, μολότωφ κι από τις δύο πλευρές, ενώ καταστρέφονται τράπεζες και μαγαζιά.

Τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ πλασιώνονται ήδη από φασίστες, «αγανακτισμένους» Πασοκιστές και Λοκατζήδες που επιτίθενται με στρατιωτικούς ελιγμούς. Όμως αποκρούονται και τρέπονται σε φυγή, όταν εξαπολύονται επιθέσεις από τους

νίας. Οι αριστεριστές καταλαβαίνουν ότι η πορεία διαμαρτυρίας θα μεταβληθεί σε σύγκρουση και δεν τη θέλουν. Για να εκτονώσουν την κατάσταση καλούν κατά τις 5 μ.μ. σε κουβέντα στο μεγάλο αμφιθέατρο του Πολυτεχνείου για κατάληψη

γουρούνια, δολοφόνοι» «μια σφαίρα για κάθε μπάτσο» «Το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει» «Αυτή η νύχτα είναι του Μιχάλη» «εμπρός στο δρόμο του Τσουτσουδη», «Αλητές είναι τα ΜΑΤ κι οι Ασφαλίτες» «απόψε θα γίνει της πουτάνας» κ.ά.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΧΗΜΕΙΟΥ

Μετά την απειλούμενη μετατροπή μιας ελευθεριακής απόφασης της ομάδας μας σε αναζήτηση φυλακισμένων θυμάτων παρεμβαίνουμε για να:

1. Δημοσιοποιήσουμε το γεγονός ότι ο πυρήνας της προηγούμενης κατάληψης του χημείου μαζί με άλλους συντρόφους που ενώθηκαν μαζί μας αποφάσισε την επανακατάληψη του Χημείου μετά την άναδρη δολοφονία του δεκαπεντάχρονου συντρόφου μας Μιχάλη Καλτζέζα.

2. Αποκαλύψουμε ότι μέσα στο σχέδιο της δικής μας επιχείρησης ήταν και η διαφυγή της σύλληψης μας σε περίπτωση αδυναμίας μας να διατηρήσουμε τη κατάληψη με τα μέσα που διαθέτουμε. Γι' αυτό το θέμα είχαμε φροντίσει να ερευνησουμε το κτίριο του Φυσικοχημείου και να ανακαλύψουμε το κατάλληλο σημείο το οποίο υποδεικνύουμε και στους δημοσιογράφους και που βρίσκεται στο λεβητοστάσιο του υπογείου...

3. Είμαστε σε θέση να ξέρουμε ότι οι επιτελάρχες της Ασφάλειας γνωρίζουν πολύ καλά ότι η ομάδα κατάληψης διέφυγε ολόκληρη και ότι ήταν γύρω στα 30 άτομα —εξάλλου και δημοσιογραφικά αποκαλύφθηκε το γεγονός «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» 19-11— που βγήκαν από την Χαριλάου Τρικούπη γύρω στις 7 τ' απόγευμα. Έγιναν μάλιστα αντίληπτοι κι από μια διμοιρία των ΜΑΤ που ήταν σε επιφυλακή, αλλά αιφνιδιάστηκε και δεν μπόρεσε να αντιδράσει έγκαιρα.

4. Παίρνουμε πάνω μας όλη την ευθύνη για την κατασκευή εκρηκτικών, την απειλή χρήσης τους καθώς και τις καταστροφές που έγιναν στο κτίριο προκειμένου να εξασφαλίσουμε τα μέσα άμυνάς μας. Καθώς και για τις συγκρούσεις που έγιναν όλη τη νύχτα με τα ΜΑΤ.

Εμείς καλέσαμε συζήτηση στις 2 τα ξημερώματα στο αμφιθέατρο της Φυσικομαθηματικής με ανθρώπους μας που γύρναγαν στα γύρω στέκια-μαγαζιά. Ευαισθητοποιήθηκαν στο κάλεσμά μας γύρω στα σαράντα άτομα που ήρθαν στο Χημείο, και που έχουν κάθε δικαίωμα να υπερασπίσουν τον εαυτό τους όσο καλύτερα μπορούν.

Οι ίδιοι αυτοί ήταν που αποκλείστηκαν από το κλοιό της αστυνομίας και φοβούμενοι κακοποίησης τους σε περίπτωση παράδοσης από τα γουρούνια των ΜΑΤ-ΜΕΑ —την οποία όμως τελικά δεν απέφυγαν— παγιδεύτηκαν μέσα στο κτίριο μέχρι τη δολοφονική επίθεση των ΔΕΑ. Ο άγριος ξυλοδαρμός τους και η παραπομπή τους σε δική με βαριές κατηγορίες αποδεικνύει τα σχέδια του Κράτους για κατασκευή αποδιοπομπαίων τράγων ώστε να εκτονωθεί η δυσάρεσκεια της εκλογικής πελατείας του ΠΑΣΟΚ και της κοινωνίας των «αγανακτισμένων πολιτών» που επικαλείται για να σκληρύνει την καταστολή.

Τέλος τη διαφυγή μας μπορείτε να τη διαπιστώσετε από την συμμετοχή μας στα γεγονότα γύρω από το Πολυτεχνείο και στη ξεκάθαρη απειλή μας για επανάληψη της δράσης μας σε περίπτωση που πλάι στο νεκρό 15χρονο προστεθούν μερικές δεκάδες φυλακισμένων.

Αθήνα 21-11-85

ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΙ ΑΝΑΤΡΟΠΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΚΡΟΥΣΗΣ

νεους ανεργους, μαθητές, υπαλλήλους, εργάτες, φοιτητές κι άλλους εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους που έχουν πλαισιώσει τους αναρχικούς και τους λίγους αριστεριστές που είναι στα οδοφράγματα, φωνάζοντας συνθήματα.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου αργά το απόγευμα καταδικάζει υποκριτικά την «αποτρόπαια πράξη του φόνου του νεαρού διαδηλωτή» και ζητάει ψεύτικες συγγνώμες. Ο Κουτσόγιωργας κι ο Τσούρας υποβάλλουν θεατρινίστικες παραιτήσεις, με μπόλικά φιλά κι αγάπη στον αρχηγό, που δε θα τις κάνει δεκτές (αλλοίμονο, τώρα!). Τζανάκης, Μπουσινάκης,

Ρωμόσιος τίθενται σε «διαθεσιμότητα» προς διευκόλυνση της ανάκρισης για τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτζέζα για να επανέλθουν σε λίγες μέρες, τουλάχιστον, οι δυο τελευταίοι. Σκοπός τους η εκτόνωση της κατάστασης. Φοβούνται κλιμάκωση σε γενικότερο κοινωνικό επίπεδο, λόγω της συγκεκριμένης κοινωνικοοικονομικής συγκυρίας.

Τίποτα, όμως δε στέκεται ικανό να την εκτονώσει. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται κι ο χώρος του Πολυτεχνείου χρησιμοποιείται για ορμητήριο και για άμυνα. Αυτό δίνει τη δυνατότητα στους αριστεριστές να συ-

σελ. 9

Καταγγελία για βιασμό

Η Ιωάννα-Παρφίλη Πετρούνια στις 8 το πρωί της 18ης Νοέμβρη, συνελήφθη και οδηγήθηκε σε περιπολικό, σταθμευμένο στη Χαρ. Τρικούπη. Μέσα στο περιπολικό έγινε απόπειρα βιασμού της από τους μπάτσους. Μόλις λίγες ώρες μετά τη δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη, συνάδελφοι του δολοφόνου επιβεβαίωσαν το «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι» των διαδηλωτών.

νεχίζουν αμέριμνα τις συζητήσεις για τη λειτουργία της κατάληψης και των ομάδων κατάληψης.

Στην πράξη, όμως, τίποτα δε μπαίνει σε λειτουργία, εκτός από το ραδιοφωνικό σταθμό και τα megafona, κι αργότερα όταν οι τραυματίες από τα οδοφράγματα πληθαίνουν, το ιατρείο.

Το ιατρείο παλιώνεται από εθελοντές γιατρούς, μεταξύ των οποίων είναι κι ο γιατρός της κατάληψης του Πολυτεχνείου το '73 - Παναγόπουλος -, και από διάφορα άτομα που βοηθούν στην επίδεση τραυματιών. Εκατόν εβδομήντα (170) τραυματίες περνούν από το ιατρείο. Οι πιο βαριά χτυπημένοι στέλνονται στα νοσοκομεία, όπου οι περισσότεροι συλλαμβάνονται, νοσηλεύονται με αστυνομικές φρουρές και τους φορτώνονται κατηγορίες.

Στις συγκρούσεις οι δυνάμεις κα-

ταστολής, ένστολες και μη, μαζί με όλο το συρφετό των φασιστο-πασοκιστών καθαυμένων (βλέπε και συνέντευξη ΜΑΤατζήδων στην Ελευθεροτυπία) αποτυχαίνουν στις επιθέσεις τους, οπότε χρησιμοποιείται η Πυροσβεστική.

Για τις ανάγκες στα οδοφράγματα απαλλοτριώνονται από τους διαδηλωτές, κρίνη, φάρμακα και τρόφιμα καθώς και διάφορα άλλα αντικείμενα. Εν τω μεταξύ οι Πασοκο-φασίστες κάτω από την κάλυψη των ΜΑΤ-ΜΕΑ, λεηλατούν μαγαζιά που είναι στις γραμμές τους. Μαγαζιά σπάζονται και κατά τον πετροπόλεμο. Οι εκ των υστέρων υπερβολικές εκτιμήσεις για της ζημιές, είχαν σκοπό, από την πλευρά των καταστηματαρχών, τις υπέρογκες αποζημιώσεις από τις ασφαλιστικές τους εταιρείες. (Μαγαζί-τυροπιτάδικο π.χ. δήλωσε ζημιά 17.000.000. Μάλ-

λον οι καρέκλες και τα τραπέζια του ήταν σπάνιας συλλεκτικής αξίας).

Στις 3 το πρωί της Τρίτης, μετά από 8 ώρες συγκρούσεων, εξαπολύεται, με ασφυξιογόνα, δακρυγόνα, πυροσβεστικές αντλίες, μαζική επίθεση κρανιοφόρων, ΜΕΑτζήδων, ΕΠΕΝιτών, ΠΑΣΟΚιστών και ΛΟΚατζήδων. Στην επίθεσή τους καίνε το λεωφορείο-οδοφράγμα στη Στουρνάρα προς Εξάρχεια, ενώ όλοι οι σύντροφοι έχουν ήδη υποχωρήσει και έχουν κλειστεί στο Πολυτεχνείο. Από τα ασφυξιογόνα και δακρυγόνα δημιουργείται αποπνιχτική ατμόσφαιρα. Γίνεται η πρώτη προσπάθεια να μπει ο «αγανακτισμένος» συρφετός στο Πολυτεχνείο. Αποκρούονται. Η Πυροσβεστική κάνει ζημιές στα γραφεία της Πρωτανείας, καταβρέχοντας βιβλία κι έπιπλα, προκειμένου να εκδιώξει τους διαδηλωτές.

Σε ένα γραφείο είναι συγκεντρωμένοι ο αντιπρόεδρος και μέλη του διδακτικού προσωπικού. Ο αντιπρόεδρος μιλάει με τον Κουτσόγιωργα, όταν πέφτουν δακρυγόνα. Του το λέει -τηλεφωνικά- κι αυτός τον ειρωνεύεται: «Είστε σίγουρος; μήπως σας ρίχνουν μολότωφ;» Κάποιοι του λένε να πει στο τηλέφωνο, ότι θα κρατηθούν όμηροι, αν έμπαιναν μέσα στο Πολυτεχνείο οι δυνάμεις καταστολής.

Η ώρα πηγαίνει 4 το πρωί, οπότε γίνεται επίθεση ΜΕΑτζήδων, ΛΟΚατζήδων, ΠΑΣΟΚιστών, φασιστών από την Πατησίων. Σπάζεται η Κεντρική Πύλη και μπαίνουν μέσα. Μέσα στο Πολυτεχνείο βρίσκονται γύρω στους 1.500 διαδηλωτές. Είναι τότε που οι αριστεριστές μπαίνουν στη σύγκρουση όταν ο κίνδυνος γίνεται άμεσος. Πολλοί είναι εκείνοι που τραυματίζονται την ώρα

αυτή.

Όλοι μαζί αντεπιτίθενται στα παρακρατικά και κρατικά καθάρματα και τα πετάνε έξω. Οι προσπάθειες εισβολής συνεχίζονται ανεπιτυχώς μέχρι τις 10 το πρωί, οπότε και αποσύρονται οι «αγανακτισμένοι» πολίτες και απομακρύνονται τα ΜΑΤ.

Ο ραδιοφωνικός σταθμός λειτουργεί μέχρι τα ξημερώματα της Τρίτης. Όμως χτυπιέται με παράσιτα και σταματά η λειτουργία του. Μετέδιδε καταγγελίες για τη δολοφονία του Μιχάλη Καλιτζά, εκκλήσεις για συμπάρασταση και βοήθεια (φάρμακα κλπ) για τους τραυματίες. Ζητούσε ν' αφεθούν ελεύθεροι οι 37 του Χημείου, να τιμωρηθεί ο δολοφόνος μπάτσος και οι ηθικοί αυτουργοί. Την ίδια ώρα, όπως και αργότερα, ο ραδιοσταθμός των ΤΕΙ αναμετέδιδε τις ειδήσεις από το Πολυτεχνείο και έκανε εκκλήσεις συμπάραστασης.

- Η «αντιεξουσιαστική επιτροπή αλληλεγγύης και πληροφόρησης» καταγγέλει:

• Το βρωμερό προδοκατορικό ρόλο των δημοσιογράφων, πρακτόρων της ΚΑ-ΓΚΕ-ΜΠΕ, των εφημερίδων «ΕΘΝΟΣ» και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» που συνεχίζοντας την παράδοση της «ΠΑΝ-ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗΣ» Νο 8 (ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ '73) παρουσίασαν το συλληφθέντα σύντροφό μας Κώστα Χατζόπουλο, «στηριγμένοι σε αμφιλεγόμενες φωτογραφίες» σαν ασφαλίτη.

• Τη βρώμικη προδοκάτσια των μυστικών υπηρεσιών αναφορικά με την τοποθέτηση δόμβας στο Α' Λύκειο Νέας Σμύρνης, με κίνδυνο τη ζωή των μαθητών. Η κατάρρευση της προδοκάτσας είναι φανερή: όλοι γνωρίζουμε ότι είναι οι ένοπλες συμμορίες του κράτους, που δολοφονούν μαθητές.

οι αριστεριστές και η πολιτική της εκτόνωσης

Την εξάντληση από τις ολονύχτιες συγκρούσεις, τους τραυματισμούς και τις συλλήψεις εκμεταλλεύονται κατάλληλα οι αριστεριστές για να εκτονώσουν την κατάσταση.

Ήδη από το πρωί έχουν κάνει τις επαφές τους με τις πρωτανικές αρχές, υποσχόμενοι να δώσουν τέλος σ' αυτό που ονομά-

ζουν κατάληψη, με πορεία εξόδου, όπως λένε, αφού παίξουν και το παιχνίδι της δημοσιογραφικής προβολής τους.

Δίνουν συνέντευξη τύπου, αυτόκλητοι εκπρόσωποι της «κατάληψης» του Πολυτεχνείου, οι γνωστοί αρχηγοί. Στην συνέντευξη καταγγέλλουν επώδυνο και δείχνουν την ταυτότη-

τα φασίστα, που 'χε συλληφθεί κατά την πρωινή επίθεση και εισβολή στην Κεντρική πόρτα του Πολυτεχνείου.

Η ΕΦΕΕ, το μεσημέρι της Τρίτης, ακυρώνει τη συγκέντρωση που 'χε προαναγγείλει για τη μέρα αυτή. Είναι θορυβημένη από την κλιμάκωση των αντιδράσεων και τη συνέχιση

της αναταραχής. Πιο πριν έχουν συναντηθεί και έχουν συμφωνήσει ο Τσοχατζόπουλος, εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ και ο Καλούδης, εκ μέρους του ΚΚΕ, να μπλοκάρουν τυχόν επικίνδυνες εξελίξεις. Το ίδιο έχει αποφασίσει και το ΚΚΕσσ. απ' τη μεριά του, που είχε επαφές μάλιστα και με το ΚΚΕ. (Αυτό οδήγησε

σε εσωτερική διαμάχη αφού με-
ρίδα της ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος
διαφώνησε με την απόφαση και
ένα μέρος της συμμετείχε στην
απογευματινή πορεία διαμαρ-
τυρίας).

Γύρω στις 2 η ώρα γίνεται συνέντευξη στο Πολυτεχνείο. Μπαίνει πρόταση των αναρχικών για την οργάνωση κατάληψης και συνέχιση της διαμαρτυρίας μέσα από κει, στην οποία αντιδράνε έντονα οι αριστεριστές προσπαθώντας να πείσουν με επιχειρήματα του τύπου: «εγώ που κοιτάτε είμαι τραυματίας», «που το πρωί είμασταν εκατό άτομα και λίγο έλλειψε να μας τσακίσουν οι φασίστες», «τα σπασίματα και οι συγκρούσεις μας χάλασαν τη συμβολική πολιτική ενέργεια της κατάληψης, που θα δημιουργούσε το μείζον πολιτικό γεγονός», ότι πρέπει να τελειώσει η κατάληψη με πορεία εξόδου.

Η συνέλευση διαλύθηκε χωρίς απόφαση, αφού οι αναρχικοί, μη έχοντας ουσιαστικά καμιά συμμετοχή στην απόφαση κατάληψης του Πολυτεχνείου, παρά μόνο με την εκ των πραγμάτων εκμετάλλευση του

σελ. 10

Πανεπιστημιακού ασύλου για τις ανάγκες των οδοφραγμάτων, αποχώρησαν βλέποντας το θέατρο που παίζονταν από τους παράγοντες του αριστερισμού και έκαναν ξεχωριστή συνέλευση. Και σ' αυτή τη συνέλευση δεν πάρθηκε καμιά απόφαση για κατάληψη, γιατί ήταν πιο φανερό ότι η στάση των αριστεριστών, πιθανά θα δημιουργούσε μια κατάσταση παγίδευσης χειρότερη, κι από του Χημείου, όσων έκαναν κατάληψη του Πολυτεχνείου.

Η μη συμμετοχή των αναρχικών από την αρχή μέσα στο Πολυτεχνείο ο' ότι είχε σχέση με το λόγο είχε αφαιρέσει πλέον τη δυνατότητα μπλοκαρίσματος των διαλυτικών αποφάσεων των αριστεριστών. Ενώ αυτοί με τους άλλους νεολαίους ήταν στα οδοφράγματα άφησαν το δρόμο ανοιχτό στους άλλους να ετοιμάσουν το ρέκβιεμ της διαμαρτυρίας.

Οι αρχηγοί των αριστεριστών συνεννοήθηκαν με τις πρυτανικές αρχές για την παράδοση του Πολυτεχνείου, αφού τους είπαν ότι πάρθηκε απόφαση στη συνέλευση για αποχώρηση.

Η πορεία εξόδου έγινε στις 5μ.μ. με τρία ξεχωριστά μπλοκ αριστεριστικών ομάδων, Ρήγα Φεραίου, και αναρχοαυτόνομων με χιλιάδες κόσμο. Η αμνηχανία στο τέλος ήταν φανερή στους περισσότερους. Πολλοί κατευθύνθηκαν στο Πολυτεχνείο, όμως η πρυτανεία και η ΕΦΦΕ το 'χαν κλείσει, ενώ ισχυρές διμοιρίες ΜΑΤ-ΜΕΑ το 'χαν κυκλώσει. Το κράτος με τη βοήθεια των αριστεριστών ανασανε επιτέλους.

Το τέλος της εκ των πραγμάτων κατάληψης του Πολυτεχνείου λειτούργησε κατά δύο τρόπους: α) διαλυτικά για τη συνέχιση της διαμαρτυρίας.

β) βοηθητικά στη συνέχιση της κράτησης των συλληφθέντων, της κακοποίησής τους μετά την αποχώρηση από το Πολυτεχνείο και την απομόνωσή τους στη Γε-

νική Ασφάλεια. Καθώς και στην απελευθέρωση του δολοφόνου-μπάτσου. Η μόνη πίεση, το κράτημα του Πολυτεχνείου, είχε σαμποταριστεί. Οι αριστεριστές διαδίδουν ότι οι κρατούμενοι θα αφεθούν ελεύθεροι.

— Η ΕΦΦΕ σε ανακοίνωσή της το μεσημέρι της Δευτέρας καταδικάζει τη δολοφονία, ζητάει την τιμωρία του δολοφόνου Μελίστα και των ηθικών αυτουργών, τον αφοπλισμό των ΜΑΤ-ΜΕΑ, την παραβίαση του πανεπιστημιακού Ασύλου στο Χημείο, την απελευθέρωση των κρατουμένων. Κάνει πρόταση επίσης για την αποπομπή του Τσαμουργέλη από την ΕΦΦΕ και καλεί σε πορεία διαμαρτυρίας το απόγευμα της Τρίτης, που όμως ματαιώνεται.

Τα κόμματα επίσης καταδικάζουν τη δολοφονία. Έμειναν όμως στα λόγια και δεν έκαναν ως συνήθως το παραμικρό φοβούμενοι κοινωνικές εκρήξεις. Δεν παρέλειψαν όμως να καταδικάσουν το ίδιο αν όχι περισσότερο τις πράξεις διαμαρτυρίας, βλέποντας τους διαδηλωτές σαν προβοκάτορες, που αποπροσανατολίζουν το λαό από τα οικονομικά προβλήματα του.

Το ίδιο έσπευσε να κάνει και η ΓΣΕΕ των «26», δηλώνοντας ότι είναι εγγυητές της αστικής δημοκρατίας ματαιώνοντας και την απεργία, που 'χαν προγραμματίσει για τις 28 Νοέμβρη. Η εργατική τάξη έπρεπε να μην ενδιαφερθεί για τα συμβαίνοντα και οι της ΓΣΕΕ ήταν οι μόνοι ικανοί να επέρβουν σ' αυτή την κατεύθυνση, αφού οι καρέκλες τους είχαν μεγαλύτερη σπουδαιότητα από τη δολοφονία ενός 15χρονου και την αγριότητα του κατασταλτικού μηχανισμού του Κράτους. Αγριότητα, που μόλις τρεις μέρες πριν, είχαν αντιμετωπίσει οι εργάτες στη γενική απεργία και λίγες βδομάδες ύστερα αντιμετώπισαν στις συνδικαλιστικές διαδικασίες στη ΓΣΕΕ.

ανακοίνωση στον Τύπο

Τα γεγονότα, σε περιπτώσεις σαν κι αυτές, μιλάν συνήθως από μόνα τους: και ωμές ήταν οι πράξεις μας, και θανάσιμος, και αυτάρκη μες στην ώρα τους όσα γινήκανε. Πληροφορούμε, ως εκ τούτου, τους κατ' επίγνωση κι επιλογή ανιστόρητους πως οι επαναστατικές «Ωρες» γεννιούνται και γίνονται ίσα για να γίνονται, σαν και την ηδονή: Που σκοτεινά κέντρα την κατευθύνουν.

Οι προθέσεις κι οι πράξεις μας έτσι, όντας 12 χρόνια τώρα Αντικρατικές είναι και θα 'ναι (σύμφωνα με την πρόοδο των κρατών) κι απροσχημάτιστα Αντιδημοκρατικές. Πού ακούστηκε, 1985, «πόλεμος» Ιδεών; Μα για τον κοινωνικό πόλεμο πρόκειται.

Οι σοσιαλιστές μας τουλάχιστον, κι η κυβέρνηση, το ξέρουν: τους γυμνάσαμε, θα αναγκαστούν να το μάθουν και καλύτερα. (Ιδέστε πολεμικά συμβούλια και ειδικές μονάδες του στρατού από πίσω, και φάλα-

γες ΠΑΣΟΚιτών και ΕΠΕΝιτών μες στα ΜΕΑ, και αριστερούς στην εξουσία να πράττουν άλλα απ' τους μοναρχικούς, ή τους φασίστες και τους δεξιούς). Τα κάναν, τους είδαμε, τα ξέρετε. Τους ξεφυτίσαμε.

Οφείλουμε ωστόσο να διευκρινίσουμε, στις χιλιάδες που δεν πρόλαβαν να γιορτάσουν μαζί μας το «Νέο Πολυτεχνείο» πως:

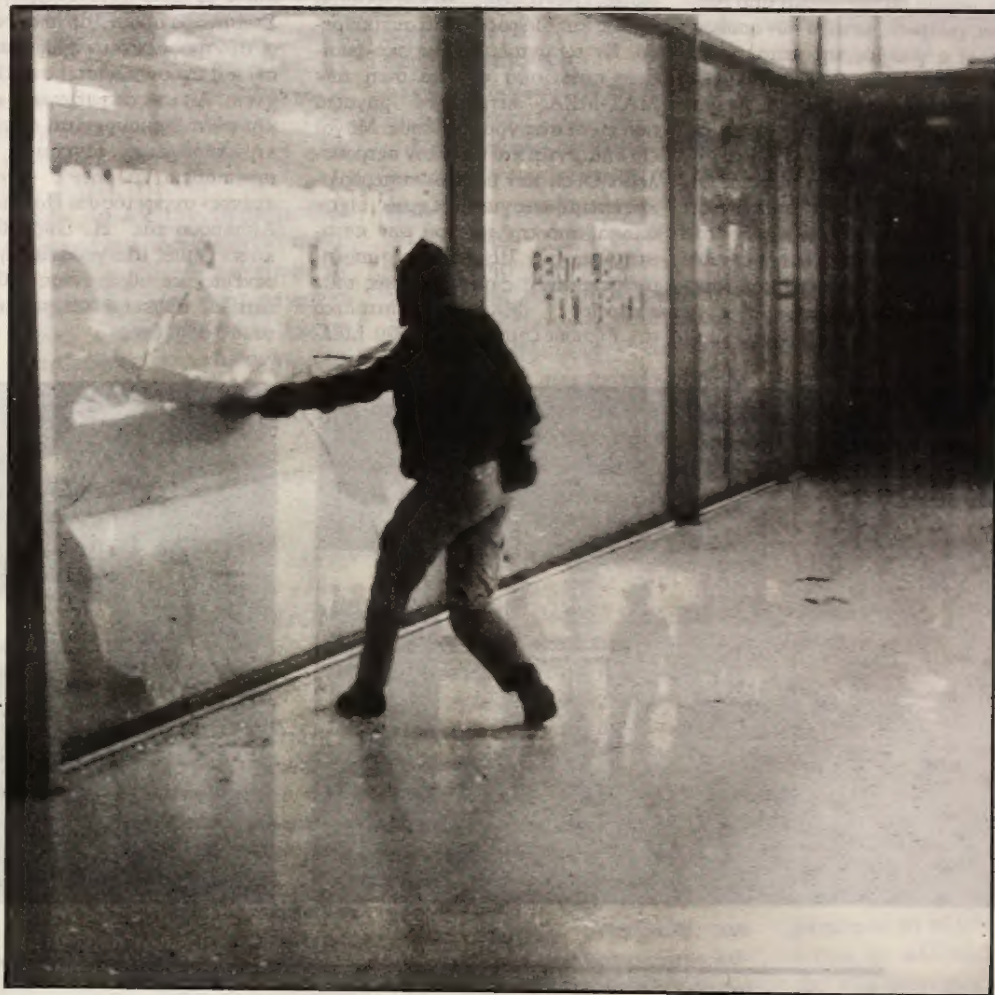
Εμείς, δεν εκκενώσαμε κανένα Πολυτεχνείο. Διότι, και εξ αιτίας της επίκαιρης επετείου, δεν μας απασχόλησε κιόλας η Κατάληψή τους. Εκμεταλλευτήκαμε απλώς το άσυλο για τις μάχες στο κέντρο της πρωτεύουσας. Τη στιγμή άλλωστε που η λαϊκή συνείδηση Αυτό ακριβώς έχει αναθίσει σε κράτος και —τα τελευταία χρόνια, και δια ψήφου— σε κυβέρνηση, δεν είμαστε εμείς κι ούτε πλέον επιθυμούμε να πείσουμε κανέναν για το αντίθετο. Το «Πολυτεχνείο» πέρασε στο Έθνος; Και τα δυο χάρισμά τους.

Και μια και δεν χάρισε καμιά ειρήνη (τί να χαρίζεις από ανόητα εφευρήματα. Το κούφιο γράμμα;) όμως μάθαμε πως οι φτωχοί οι αριστεριστές μας, τρεις κι ο Καραμπελιάς τους, ιδρώσανε για διαβουλεύσεις (μέσω ΕΦΦΕ, ΓΣΕΕ κι σία ονειροπαίρνονται αυτοί συνήθως), τους υποσχόμαστε την επομένη, με μια κλωτσιά ν' αποσταλούνε κατευθείας στον Κουτσόγιωργα, αρκεί να μη μας τους πειράξει: αυτοί έτσι κι αλλιώς δεν κάναν τίποτα.

Αυτός ο Άνδρας όμως, διαδίδεται στις συμμορίες της πολιτικής τους ζωής, ότι έπραξε.

Και θα πρέπει οπωσδήποτε να έχει υπ' όψιν του, πως όποιος από ένα κράτος ξεχωρίζει κιόλας επί των δολοφονικών του επιθέσεων, θα φέρεται και εφ' όρου ζωής τις συνέπειες των ανδραγαθημάτων του.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Συγκεντρώσεις-πορείες και πράξεις διαμαρτυρίας στην Ελλάδα και το εξωτερικό

Θεο/νίκη: Δευτέρα και Τρίτη γίνονται διαδηλώσεις αριστεριστών και αναρχικών. Αναρχικοί καταστρέφουν έξι τράπεζες. Γίνεται προσπάθεια κατάληψης της θεολογικής Σολής, που αποκρούεται από συγκεντρωμένους ΠΑΣΟΚίστες. Τους φωνάζουν συνθήματα «ο αγώνας τώρα ξεφυτλίζεται», «χθες απεργούσάστες, σήμερα τραμπούκοι». Γίνονται συγκρούσεις με τραυματίες και σπάζονται τζάμια του Πανεπιστημίου. Καίγονται με μολότοφ τα γραφεία της ΕΠΕΝ.

Χανιά: Συγκέντρωση και πορεία με κυρίαρχο σύνθημα. «τα ΜΑΤ στηρίζουν τον Ανδρέα» και φωτιές στην πλατεία, χωρίς αστυνομική επέμβαση. **Καβάλα:** 30 αναρχικοί, τη Δευτέρα, 18 Νοέμβρη, καταλαμβάνουν το αμφιθέατρο του διοικητηρίου, όπου γίνονταν Πολιτιστική Κινηματογραφική προβολή και τη διακόπτουν. Διαβάζουν προκήρυξη καταγγελία για τη δολοφονία του Μ. Καλτζά και ζητάνε τον αφοπλισμό

της Αστυνομίας. Αργότερα κάνουν πορεία έως την Αστυνομία με πανά και συνθήματα, όπου συμμετείχαν πολλοί νεαροί, μέχρι τα μεσάνυχτα.

Ξάνθη: 100 αναρχικοί καταλαμβάνουν την Πολυτεχνική Σχολή της Ξάνθης και κάνουν την άλλη μέρα πορεία.

Κομοτηνή: Γίνεται διαδήλωση και καταλαμβάνεται η Γραμματεία της Νομικής Σχολής.

Ρέθυμνο: Γίνεται πορεία από το πανεπιστήμιο στη Νομαρχία.

Ηράκλειο: Γίνεται ειρηνική διαδήλωση.

Γιάννινα: Πορεία από το Πανεπιστήμιο στην κεντρική πλατεία.

Ξέρρες: Περίπου 40 αναρχικοί καταλαμβάνουν το Πνευματικό Κέντρο του δήμου, μένουν λίγες ώρες και αργότερα κάνουν πορεία διαμαρτυρίας για τη δολοφονία με συνθήματα κατά των μπάτσων.

Πάτρα: Αναρχικοί, περίπου 150, κάνουν δυο μέρες κατάληψη στο πανεπιστημιακό πα-

ράρτημα μέσα στη Πάτρα. Το απόγευμα της Τρίτης δεκάδες άτομα διαδηλώνουν κατά της αστυνομίας. Φασίστες εμφανίζονται και προκαλούν.

Αργότερα φοιτητές του Πανεπιστημίου με απόφαση της ΦΕ-ΠΑΠ κάνουν πορεία ενάντια στην αστυνομία και ζητάνε την κατάργηση των ΜΑΤ-ΜΕΑ.

Την Πέμπτη, 21/11 χτυπιέται με μολότοφ Αστυνομικό Τμήμα από την ομάδα «Αντιεξουσιαστική Πάλη».

Στην Δ. Ευρώπη γίνονται διαμαρτυρίες στη Γερμανία, στη Ρώμη, στην Ισπανία, στη Γαλλία.

Στη Φραγκφούρτη και στη Βόννη σπάζονται το Ελληνικό Προξενείο και η Πρεσβεία και γράφονται συνθήματα: «Δολοφόνοι» «Ο Μιχάλης ζει», «Αγώνας ενάντια στη Νατοϊκή Δημοκρατία».

Στέλνονται και τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας στο «Υπουργείο Δικαιοσύνης για τους συλληφθέντες».

αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη

Την Παρασκευή, 22 Νοέμβρη '85, γίνονται δυο συνελεύσεις στη Νομική, της «επιτροπής ενάντια στην τρομοκρατία» των αριστεριστών και της «αντιεξουσιαστικής επιτροπής αλληλεγγύης και πληροφόρησης». Και στις δύο συνελεύσεις αποφασίζεται συγκέντρωση για την επόμενη Τρίτη και βγαίνουν πληροφοριακά δελτία.

Το βράδυ, γύρω στις 9, ομάδα αναρχικών προσπάθησε να καταλάβει τα γραφεία της ΕΣΗΕΑ. Ειδοποιήθηκε όμως από χαφιά ο φύλακας, που κλείδωσε την πόρτα και λίγο αργότερα, ενώ έφτανε η ομάδα για την πραγματοποίηση της κατάληψης, εμφανίστηκε η Αστυνομία.

Τις μέρες που ακολουθούν ως την Τρίτη, 27.11, οι σχολές μένουν κλειστές, ισχυρές αστυνο-

μικές δυνάμεις με MAT-MEA τις φρουρούν, ενώ όλη η Αθήνα αστυνοκρατείται. Βγαίνουν στη δημοσιότητα καταγγελίες νεαρών, που συλλαμβάνονται όταν περνούν μροστά από τις κλούβες, γιατί έχουν μαλλιά ή σκουλαρίκι, ή πάνκινη εμφάνιση ή γένια. Κακοποιούνται, κάποιους τους κουρεύουν(!), ενώ όλους προσηλαθούν να τους εξευτελίσουν (τους πάνουν τον κώλο, τους κατεβάζουν τα παντελόνια, και τους λένε: «Καθίστε ρε πούστηδες, να σας γαμήσουμε» -θα ξαναπάτε καριόλες στα Εξάρχεια»). Η σοσιαλιστική μπασιότικη ηθική δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από τους φασίστες μπάτσους της χούντας.

Το απόγευμα της Τρίτης πριν από την πορεία, που τελικά διοργανώνει η «αντιεξουσιαστι-

κή επιτροπή αλληλεγγύης και πληροφόρησης», οι «δυνάμεις της τάξης» οργιάζουν. Οι αριστεριστές, ήδη, έχουν αποφασίσει να κάνουν συγκέντρωση την Πέμπτη, θέλοντας να διαχωριστούν από τους αναρχικούς.

Η συγκέντρωση παρά την άγρια κρατική τρομοκρατία πραγματοποιείται στα Προπύλαια. Οι δυνάμεις καταστολής απαγορεύουν την πορεία. Οι συγκεντρωμένοι αποφασίζουν να την κάνουν παρά την απαγόρευση. Οι μπάτσοι βλέποντας ότι έτσι κι αλλιώς θα γίνει η πορεία προσπαθούν να θέσουν όρους. Ζητάνε ονόματα έξι υπευθύνων. Τους δίνεται η απάντηση: «Τρία ονόματα υπευθύνων έχουμε να σας δώσουμε, ΚΟΥΜΗΣ, ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ, ΚΑΛΤΕΖΑΣ».

Ξεκινάει μαχητικά η πορεία, στην οποία παίρνουν μέρος 2.000 άτομα. Τα συνθήματα που κυριαρχούν είναι: «Αυτές οι νύ-

χτες είναι του Μιχάλη», «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι», «Τιμή, τιμή στο Χρήστο Τσουτσουθή», «Βία στη βία της εξουσίας», «Εσείς μιλάτε για διτρίνες, εμείς μιλάμε για ζωές», «Μελίστα θυμήσου, πως ζει ο Τσουτσουθής», «Μια σφαίρα για κάθε μπάτσο», «ΛΕΥΤΕΡΙΑ στους φυλακισμένους» κ.ά.

Στο Σύνταγμα γίνεται μπροστά στη Βουλή δεκάλεπτη καθιστική διαμαρτυρία. Εκεί εντοπίζεται φασίστας που συνεργαζόταν με την αστυνομία στο Πολυτεχνείο και δέχεται επίθεση.

Η λήξη της πορείας γίνεται ειρηνικά μέσα σε ασφυκτικό αστυνομικό κλοιό MAT-MEA.

Δυο ώρες αργότερα κοντά στο Κάραβελ, κλούβα κρανοφόρων τινάζεται από την 17 Νοέμβρη. Είναι μια από τις «επίλεχτες» διμοιρίες, που έδρασαν τις μέρες του Πολυτεχνείου, η 16η. Έχουν ένα νεκρό και πολλούς βαριά τραυματίες.

Οι αριστεριστές διαδηλώνουν ενάντια στους «ΖΟΡΡΟ»

Για την Πέμπτη, 28.11, οι αριστεριστές έχουν καλέσει συγκέντρωση και πορεία.

Τη νύχτα της Τρίτης, όμως, γίνεται η επίθεση στα MAT από τη «17η ΝΟΕΜΒΡΗ». Την Πέμπτη ο Καραμπελιάς και η «Κ.Ο. ΜΑΧΗΤΗΣ» κατακρίνουν την οργάνωση για τις ενέργειές της και υποστηρίζουν ότι αυτές προξενούν ζημιά στο μαζικό κίνημα και οι ίδιοι γίνονται στόχοι της κρατικής βίας, ενώ η «17 ΝΟΕΜΒΡΗ» καλύπτεται πίσω από την ανωνυμία της και της ανταποδίδουν το χαρακτηρισμό του «Καραγκιόζη».

Φοβούμενοι αντίποινα από τη μεριά του κράτους -που ήδη είχε εκδηλωθεί με αθρόες έρευνες και συλλήψεις- σκέπτονται να ματαιώσουν την πορεία. Οι αριστερές συσπειρώσεις, όμως, επιμένουν στην απόφασή τους και έτσι πραγματοποιείται η συγκέντρωση, στην οποία συμμετέχουν περίπου 700 άτομα.

Υπάρχει ασφυκτικός κλοιός από MAT-MEA, στα προπύλαια, κι επικρατεί εκνευρισμός και φόβος. Γίνονται διαπραγματεύσεις, όπου συμφωνείται να μη φωνάζουν συνθήματα κατά της Αστυνομίας, και γίνεται η πορεία. Κύριο σύνθημά της είναι «το κίνημα δεν έχει ανάγκη από Ζορρό». Όταν κάποιος φωνάζουν το γνωστό «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι» πέφτει πανικός και τους επιβάλλουν τη σιωπή. Η πορεία τελειώνει ειρηνικά στα προπύλαια.

Η διακήρυξη των αριστεριστών, στην τελευταία συνέλευση στο Πολυτεχνείο, για κλιμάκωση του αγώνα ενάντια στη δολοφονία και τη καταστολή ήταν μόνο ένα επιχείρημα για να τελειώσει το κίνημα έμπραχτης διαμαρτυρίας.

Ένας από τους 16 κρατούμενους, ο Αλέξανδρος Σπάτουλας, ζητάει να εξετασθεί ως αυτόπτης μάρτυρας κατηγορίας για την ψυχρή δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά. Ο δικηγόρος του δολοφόνου κάνει υβριστικές δηλώσεις γιατί δήθεν σαν «αναρχικός» είναι αναξιόπιστος μάρτυρας!

Ένα σχεδόν μήνα αργότερα η ελληνική δικαιοσύνη δεν έχει ακόμα καλέσει για κατάθεση τον Α. Σπάτουλα.

Οι 16 κρατούμενοι, αν και υπόδικοι, διασκορπίζονται σε διάφορες επαρχιακές φυλακές για να σπάσουν την απεργία πείνας και δίψας.

Ο Χρήστος Κουτελιέρης συ-

σελ. 18

Οι κρατούμενοι-διαδηλωτές φυλακίζονται Ο δολοφόνος-μπάτσος ελευθερώνεται

«τα πουλιά κελαηδούν ακόμα»

Στις 19 Νοέμβρη δηλ. την Τρίτη το πρωί οι 37 συλληφθέντες νέοι του Χιμείου κακοποιημένοι και αλυσοδεμένοι προσάγονται στον Ανακριτή. Καταγγέλλουν βασανιστήρια και νομικές παραβάσεις. Τους απαγγέλλονται βαριές κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος και πλημμελήματος και διατηρείται η κράτησή τους στη Γενική Ασφάλεια -εκτός ενός 13χρονου-. Πέντε συλληφθέντες από το Πολυτεχνείο στέλνονται στο Αυτόφωρο.

Το βράδυ της Τρίτης, οι 36 ξεκινάνε απεργία πείνας και δίψας. Στέλνουν στη δημοσιότητα κείμενο-καταγγελία:

«Από την Τρίτη το βράδυ, 19 Νοέμβρη, εμείς οι συλληφθέντες καταληψίες του Χιμείου αρχίσαμε αποχή από φαγητό και νερό σε μια πρώτη έμπραχτη απάντηση στην παράνομη κατακράτηση και σύλληψή μας, ύστερα από τη βίαιη στρατιωτική εισβολή των ειδικών κομμάτων καταστολής. Άμεσο αίτημά μας είναι η απελευθέρωση όλων μας».

Πέντε από αυτούς, άσχημα τραυματισμένοι, πηγαίνουν κατόπιν εισαγγελικής εντολής σε νοσοκομεία, απ' όπου απαγάγονται αργότερα από αστυνομικούς και επιστρέφουν στη Γενική. Ο Χρήστος Κουτελιέρης, ο πιο βαριά χτυπημένος, παρά τις αντιδράσεις των γιατρών απαγγέται επίσης.

Οι κοπέλες, που κρατούνται στέλνουν κείμενο-καταγγελία

για κακοποιήσεις από αστυνομικούς διευθυντές στη Γενική. Κι όμως, όπως αναφέρουν στο κείμενο για την απεργία πείνας τα «πουλιά κελαηδούν ακόμα».

Το κράτος-δικαίον, όμως, τιμωρώντας με βασανιστήρια και φυλακίσεις την ανθρωπιά, επιβραβεύει την ψυχρή δολοφονία του οργάνου του απελευθερώνοντά τον.

Στις 22 Νοέμβρη '85, χωρίς φυσικά χειροπέδες, προσάγεται στα ανακριτικά γραφεία και με ομοφωνία του εισαγγελέα Γεώργ. Σινιώρη και του δού τακτικού ανακριτή Αλεξάν. Φαιτά αφήνεται ελεύθερος, ενώ του απαγγέλλουν κατηγορία, που ισοδυναμεί με την αθώωσή του.

Στο διπλανό γραφείο, ανακριτής και εισαγγελέας, προφυλα-

κίζουν τους 16 από τους συλληφθέντες στο Χιμείο.

Σε διάλογο μεταξύ των ανακριτών λέγονται τα εξής: «Μα πώς είναι δυνατόν; Εγώ προφυλακίζω αυτούς, κι εσείς αφήνετε ελεύθερο το Μελίστα;», και ο Φαιτάς απαντά «Δεν έχετε καταλάβει αγαπητέ μου ότι είμαστε νεοκοιθαλιές του κράτους».

Μετά την απελευθέρωση του Μελίστα, οι υπόλοιποι συλληφθέντες του Χιμείου αφήνονται ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους και εγγύηση 50.000. Έξω από τα ανακριτικά γραφεία βρίσκονται μερικές δεκάδες άτομα, που επιτίθενται στους μπάτσους, που φυγαδεύουν το δολοφόνο-συνάδελφό τους και φωνάζουν συνθήματα εναντίον της «δικαιοσύνης».

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΤΕΖΑ

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο, έξι από τους κρατούμενους βρισκόμαστε ακόμη στη Γενική Ασφάλεια απ' όπου σκοπεύουν να μας μεταφέρουν στις Φυλακές Βόλου, Λάρισας και Χαλκίδας.

Οι υπόλοιποι, που τους πήγαν χτες στον Κορυδαλλό, πρόκειται κι αυτοί να μεταφερθούν σε επαρχιακές φυλακές. Οι προσπάθειες λοιπόν και οι προθέσεις τους είναι καθαρές: να μας διασπάσουν απομονώνοντάς μας σε μακρινά μέρη όπου δε θα έχουμε καμιά επαφή μεταξύ μας κι ακόμη, να μας ΤΣΑΚΙΣΟΥΝ ψυχολογικά μια και δε θα έχουμε συχνή επαφή με δικηγόρους, συγγενείς κλπ.

Είναι όμως ξεκάθαρο σ' όλους μας ότι η απεργία πείνας είναι το μόνο μέσο που διαθέτουμε για να καταγγείλαμε την κράτησή μας και να απαιτήσουμε την άμεση αποφυλάκισή μας.

Σήμερα, Σάββατο, βρισκόμαστε στην 5η μέρα απεργίας.

ΠΑΠΑΠΟΛΥΜΕΡΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ, ΚΟΤΣΑΜΑΝΗΣ Θ., ΠΑΚΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ, ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ, ΚΟΡΔΑΤΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, ΑΡΓΙΟΝΟΥ ΓΙΝΤ.

Δεν είναι ΜΑΤ-ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ είναι ΜΑΤ-ΑΠΕΡΓΟΙ

Η αστυνομία και τα ΜΑΤ, παρουσία δέσφια των εισαγγελικών αρχών, έδρασαν στις 14 Νοέμβρη μέρα γενικής απεργίας, όχι ως συνήθως εναντίον αναρχικών, αλλά εναντίον των απεργών-εργατών. Οι φωτογραφίες είναι πιο εύγκλωτες από τα οποιαδήποτε λόγια.

Τα ΜΑΤ και η αστυνομία επί ΠΑΣΟΚ δεν χρησιμοποιούνται, κατά τα λεγόμενα Παπανδρέου, ενάντια στο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Απλώς εδώ προστατεύουν το «δικαίωμα της εργασίας» των απεργοσπαστών, και χτυπούν τον «ιδιότυπο κοινωνικό εκφασισμό», όπως ισχυρίστηκε λίγο αργότερα ο Λαλιώτης σπάζοντας μόνο μερικά κεφάλια και απειλώντας με τα πιστόλια τους. Όπως στην περίπτωση των απεργών του ΟΣΕ στα Καμίνια, όπου ευτυχώς οι εργάτες απόπλισαν τον υπαστυνόμο Γιάννη Κορδονούρη όταν τους απείλησε με το πιστόλι του. Το όπλο στάλθηκε στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά.

Στις συμπλοκές τραυματίστηκαν οι απεργοί της ΕΑΣ: Γιάννης Κανελλόπουλος, Ανδρέας Γεωργίου, Αλέκος Κλίτσας, Δημήτρης Τζέρπος, Φώτης Μαστρογιάννης. Συνελήφθησαν και 21 απεργοί, κατηγορούμενοι για παρακώλυση συγκοινωνιών, παρακώλυση εργασίας ή περιύβριση αρχής. Από αυτούς, οι 15 της ΕΑΣ και οι 6 εργάτες του εργοστασίου «Πεταλούδα» αφέθηκαν ελεύθεροι αφού παραπέμφθηκαν σε τακτική δικάσιμο. Στον ΗΣΑΠ συνελήφθη ο συνδικαλιστής Χατζηναυγέλου Κώστας μετά από συμπλο-

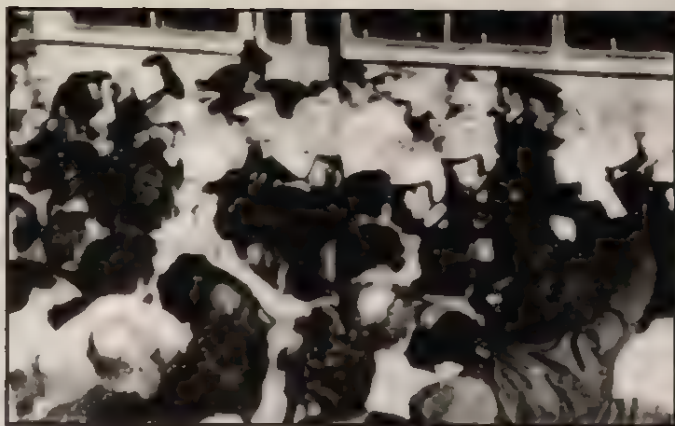
κές με τα ΜΑΤ. Στον ΟΣΕ στη Λεύκα συνελήφθησαν τέσσερις. Στο εργοστάσιο του Παπαστράτου οι απεργοί δέχτηκαν επίθεση από αστυνομικούς με επικεφαλής τον Γ. Κανάκη. Και η «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» στο πλευρό της αστυνομίας: Ο εισαγγελέας Σωτήρης Παπάς στο αμαξοστάσιο της ΕΑΣ στην Πέτρου Ράλλη διέταξε τη σύλληψη δέκα απεργών, ενώ ο εισαγγελέας Ι. Πατατούκας στο Βοτανικό, τη σύλληψη άλλων πέντε. Απεργοσπάστες της ΕΑΣ

(βλέπε αγανακτισμένοι πολίτες) ξυλοκόπησαν τον πρόεδρο της κοινότητας Ελληνικού Κώστα Κορτζίδη και τον φωτορεπόρτερ Μάκη Ρεβήσιο.

Τα ξημερώματα της μέρας της απεργίας άγνωστοι χάλασαν τα φρένα 11 σκουπιδιάρικων του Δήμου Χαλανδρίου και 4 του Δήμου Γαλατσίου, προφανώς για να εμποδίσουν τους απεργοσπάστες να δουλέψουν.

Από τα επεισόδια έξω από το αμαξοστάσιο των «πρασίνων» Λεωφορείων

Τα ΜΑΤ στο αμαξοστάσιο των «πρασίνων» Λεωφορείων

ΙΑΠΩΝΙΑ: Ένας ΑΘΩΟΣ Καταδικασμένος σε θάνατο

Στις 21 Γενάρη 1986, το Ανώτερο Δικαστήριο (Εφετείο) του Σαμπόρο, στην Ιαπωνία, αναμένεται να ακυρώσει ή -το πιο πιθανό- να επικυρώσει την καταδίκη σε θάνατο του Κατσούχισα Ομόρι.

Ο Κατσούχισα Ομόρι πιάστηκε στις 10 Αυγούστου 1976, κατηγορούμενος για τη βομβιστική ενέργεια στο κυβερνείο του νησιού Χοκκάιντο, στις 2 Μάρτη 1976.

Η πρωτόδικη δίκη του στο περιφερειακό δικαστήριο του Σαμπόρο -πρωτεύουσας του νησιού Χοκκάιντο- άρχισε στις 8 Φλεβάρη 1977. Το μόνο στοιχείο σε βάρος του Ομόρι ήταν ένα πορτραίτο του που είχε κατασκευάσει η αστυνομία με βάση την περιγραφή ενός μάρτυρα που είχε καταθέσει ότι το πρωί, πριν την έκρηξη είχε δει δυο ύποπτους να μπαίνουν στο κτίριο του κυβερνείου. Το πορτραίτο αυτό, όμως, αποδείχθηκε ότι φτιάχτηκε μετά τη σύλληψη του Ομόρι.

Είναι πολύ πιθανό ότι αυτή η έλλειψη στοιχείων θα είχε οδηγήσει στην αθώωση του Ομόρι, αν, στη 13η συνεδρίαση του δικαστηρίου, ο κατηγορούμενος δεν διακήρυξε ότι αν και δεν ήταν αυτός ο δράστης, συμφωνούσε με την ενέργεια, την οποία είχε αναλάβει η οργάνωση «Αντι-Ιαπωνικό Μέτωπο της Ανατολικής Ασίας», μια οργάνωση που αγωνίζεται για την απελευθέρωση του νησιού Χοκκάιντο από τη Γαπωνέζικη Κατοχή. Το νησί, που παλιά λεγόταν Αϊνσουμοσίρι κι είναι πατρίδα των Αϊνού, κατακτήθηκε το 1868, από τους Γαπωνέζους, που κατέσφαξαν όλους σχεδόν τους ντόπιους.

Έτσι, έξι χρόνια αργότερα, το δικαστήριο καταδίκασε τον Κατσούχισα Ομόρι σε θάνατο παρά την παντελή έλλειψη στοιχείων σε βάρος του.

Κατά της απόφασης αυτής, ο Ομόρι άσκησε έφεση. Η δεύτερη δίκη άρχισε τον Ιούνιο του 1984 κι όπως γράψαμε στην αρχή η απόφαση αναμένεται να εκδοθεί στις 21.1.86.

Στο μεταξύ ο Ομόρι σαπίζει στη φυλακή, όπου δεν τον αφήνουν να βγει από το κελί του παρά μόνο για 2 ώρες τη βδομάδα.

Η ζωή του δεν παρουσιάζει, μέχρι τη σύλληψή του κανένα ιδιαίτερο στοιχείο. Γεννήθηκε στις 7.9.1949 στην πόλη Τατζίμ της επαρχίας Τζιφού. Μετά το γυμνάσιο πήγε στο Πανεπιστήμιο του Σαμπόρο για να γίνει δάσκαλος, μα τα παράτησε κι από το Μάρτη του 1972 μέχρι τη σύλληψή του δούλεψε σαν εργάτης σε διάφορες πόλεις.

Έτσι, η ανικανότητα της αστυνομίας να βρει τους πραγματικούς δράστες κι ο γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός βρήκαν στο πρόσωπο του Ομόρι το ιδανικό εξιλαστήριο θύμα, αφού καμιά πολιτική παράταξη δεν τον διεκδικεί και δεν τον υποστηρίζει.

Η μόνη φωνή συμπαράστασης, προέρχεται από κάποιες ομάδες Γαπωνέζων και ξένων Αναρχικών.

Πιστεύοντας ότι μόνο η διεθνής κατακραυγή θα μπορέσει να ματαιώσει τη δολοφονία του Ομόρι από το Γαπωνέζικο Κράτος, καλούμε κάθε ελεύθερο σκεπτόμενο άνθρωπο να διαμαρτυρηθεί και να ζητήσει την άμεση απελευθέρωσή του, γράφοντας (κατά προτίμηση στ' αγγλικά) στον υπουργό δικαιοσύνης της Ιαπωνίας:

Minister of Justice
Hiroshi Shimasaki
Homu Sho 1-1, Kasumigaseki,
1-Chome, Chiyoda-Ku,
TOKYO 100
JAPAN

Κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη, σε κινηματογράφους και γυμνάσια, η παρακάτω προκήρυξη για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου

Νοέμβρης '80: ΝΕΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΜΑΤ δολοφονούν Κουμή - Κανελλοπούλου
Νοέμβρης '85: ΠΑΣΟΚΙΚΑ ΜΑΤ δολοφονούν τον 15χρονο Μιχάλη Καλιτζά

Θα ανεχθούμε κι άλλους νεκρούς;
Θα συνεχίσουμε τη συνένοχη σιωπή μας;

Οι τελευταίες μέρες του Νοέμβρη σφραγίστηκαν από σημαντικά αλλά όχι και τόσο "παράδοξα" γεγονότα.

Ένας ακόμη νεκρός, ο 15χρονος Μιχάλης Καλιτζάς προστέθηκε στους αυτούς του Νοέμβρη. Ο δολοφόνος του αφέθηκε ελεύθερος και κυκλοφορεί ανάμεσά μας, ενώ ορισμένοι από αυτούς που διαμαρτυρήθηκαν για την όλη υπόθεση τρομοκρατίας προφυλακίστηκαν και πρόκειται να δικαστούν με βαριές κατηγορίες (ονθρωπακτονία εκ προθέσεως μετά θάνατο δόλου κλπ).

Παράλληλα, ομάδες του ΠΑΣΟΚΙΤΙΚΟΥ μηχανισμού, μετά τον απεργοσπαστικό τους ρόλο, αναθεωρήθηκαν σε "αγανακτισμένους πολίτες", που μαζί με τους ακροδεξιούς του ΕΝΕΚ και της ΕΠΕΝ, "βοήθησαν" την αστυνομία στο έργο της.

Μέσα στο όργανο της τρομοκρατορολογίας και προδοκατορολογίας, κοντεύουμε να ξεχάσουμε ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ. Κοντεύουμε να πιστέψουμε πως το κράτος με τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς, με τους χιλιάδες περιοριστικούς - τρομοκρατικούς - απεργοσπαστικούς νόμους του, με τους πληρωμένους χαφιέδες ή "ταραχοποιούς" του, κινδυνεύει από "μειοψηφίες".

Έρχονται επίσης ότι η κρατική καταστολή, που πειραματικό δοκιμάζεται πάνω στους αυτούς, πολύ σύντομα διευρύνεται και σε άλλους κοινωνικούς χώρους. Οι πρόσφατες επεμβάσεις των ΜΑΤ-ΜΕΑ σε απεργίες (14 Νοέμβρη στην απεργία της ΓΣΕΕ τα ΜΑΤ ξυλοκόπησαν απεργούς, στη συγκέντρωση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά μόλις και προλάβαν αστυνομικά που βγαζε πιστόλι, έβλεπε απ' τα ΜΑΤ στην απεργία των ταξιτζήδων, κλπ) αποδείχνουν πως: Ο ΕΠΟΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΉΝΑΙ ΑΠΕΡΓΟΣ.

Μπορεί να είναι, όποιος αρνείται την ισπαέδωση, οποίος βγάζει τον εαυτό του έξω από την ομοφωνία της υπεράσπισης της "δημοκρατίας" τους. Όποιος κινείται από μια σκοπιά κοινωνικής ανατροπής, σε "αποσταθεροποιητική" του συστήματος των ΜΑΤ ή πληρωμένων δολοφόνων κατεύθυνση. Μια σειρά από νόμους, που προσοκόλλησην εφαρμόζονται επιλεκτικά, περμίνουν την διευρυμένη εφαρμογή τους (νόμος για την αποσκόλληση, άρθρο 4, κ.ά.).

Η συνταγή έχει δοκιμαστεί κι άλλο κι έχει επιτύχει. 20 εκατομμύρια Γερμανοί πολίτες φακellwμένοι σαν ύποπτοι για "τρομοκρατική" δράση στην Ιταλία, 5 χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι στην Πορτογαλία ο Οτέλο ντε Κάρβαλιο και οι σύντροφοί του, φυλακίζονται και δικάζονται σαν "τρομοκράτες". Η ΕΛΛΑΔΑ Θ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΕΙ ΕΞΑΙΡΕΣΗ;

Να γιατί απαιτούμε εδώ και τώρα:

- ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΜΑΤ & ΜΕΑ

- ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΥ ΑΣΥΛΟΥ

- ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ.

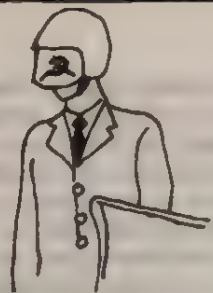
Το να απαιτεί κανείς τα προηγούμενα δεν είναι μ.α δημοκρατική και ηθική υποχρέωση, είναι ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ. Η καθημερινή αντίστασή μας στην κρατική τρομοκρατία ή καταστολή, αποτελεί υπεράσπιση των στοιχειωδών ελευθεριών μας που προσπαθούν κι αυτές να μας τις αφαιρέσουν από την ήδη στερημένη και μίζερη ζωή μας.

Όταν σήμερα υπερασπιζόμαστε όσους υφίστανται την κρατική καταστολή, υπερασπιζόμαστε το δικαίωμά μας: να διαφεύγουμε, να εκφραζόμαστε, και να σκεφτόμαστε ελεύθερα, υπερασπιζόμαστε τελικά το δικαίωμά μας να

ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΜΕ ΕΞΙΛΑΣΤΗΡΙΑ ΘΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ - ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑ

απαραίτητη απάντηση στην κοινολόγηση του ψεύδους

Ο «Ριζοσπάστης», το όργανο της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., επιδόθηκε την Κυριακή 1 του Δεκέμβρη σε μια ασύστολη λασπολογία ενάντια στους αναρχικούς.

Έτσι μίλησε για «αναρχο-κρυστάλληδες», ταύτισε τους αναρχικούς με τη «ρήξη», προσπάθησε να εναντιωθεί στη φιλολογία της «αποσταθεροποίησης» μιλώντας για προβοκάτορες. Και προφανώς, έχοντας ενοχές για την συντεχνιακή του κόμματος, κατηγόρησε τους αναρχικούς πως διακατέχονται από μια «κλαστική συντεχνιακή ρεφορμιστική λογική». Επίσης ασχολήθηκε με τις φοβίες και τις ανασφάλειες των σωμάτων ασφαλείας—ως ένας σύγχρονος Ρώσος ψυχίατρος—θέτοντας το ζήτημα, ότι στόχος της αντίδρασης είναι «εξαγρίωση» της μέχρι τώρα ήμερης και πολιτισμένης «αστυνομίας».

Εν κατακλείδι θα καλέσει τα μέλη της ΚΝΕ και γενικότερα την εργατική τάξη και τη νεολαία, να απαντήσουν όπως το '79-'80, «χωρίς ταιλαντεύσεις», για να «απομονώσουν και να αχρηστεύσουν τους «αναρχοαυτόνομους» και με τη σημερινή τους μορφή, σαν «χαρτί» της άρχουσας τάξης».

Τη χυδαιότητα του ψεύδους, της χάλκευσης των γεγονότων και της παραπληροφόρησης είναι αναγκαίο να ακολουθήσει η κοινοποίηση της στάσης μας, ως δείγμα γραφής εκείνων που προτίμησαν την αυτοοργάνωση και τον αυθορμητισμό απ' την καθοδήγηση και τις ενοχές για μια δυναμική αναπαράθεση στην καθημερινή θαρβρότητα των μηχανισμών της εξουσίας.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΕΙΑΣ ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ & Ο ΦΟΒΟΣ ΦΥΛΑΕΙ ΤΑ ΕΡΜΑ (ΠΡΟΒΑΤΑ).

Είναι πάγια τακτική των Κ.Κ. να χαρακτηρίζουν προβοκάτσια κάθε δυναμική και μη ελεγχόμενη πρακτική, που εκφράζει μια άλλη θέαση αυτής της κοινωνίας.

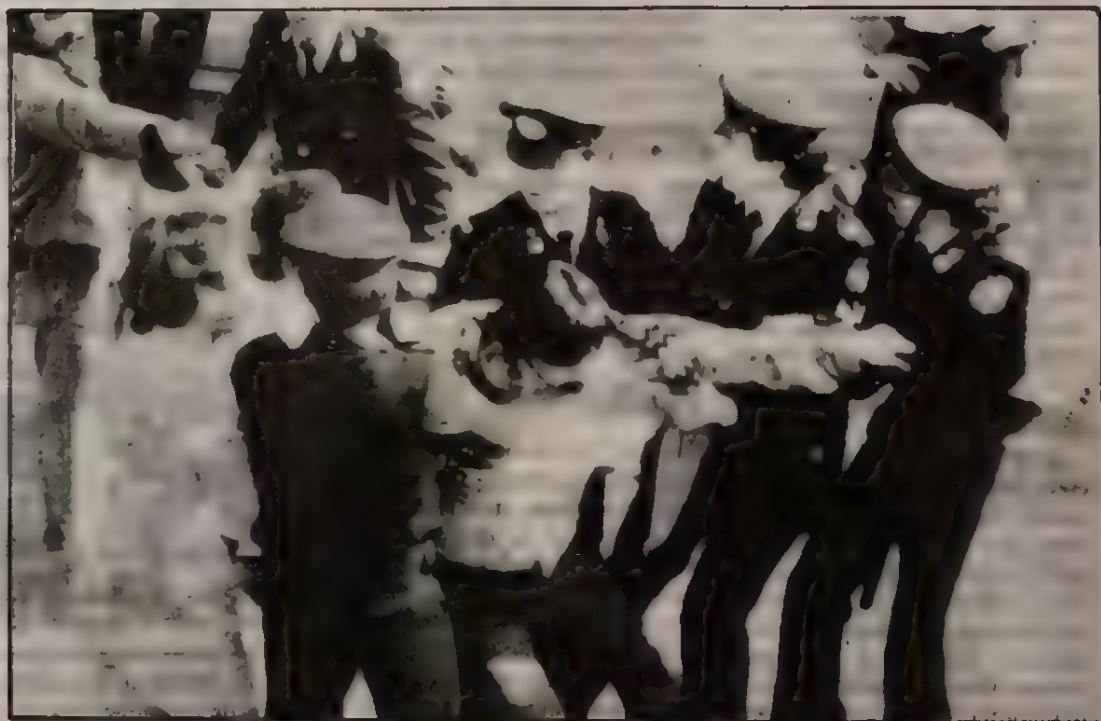
Τα κείμενα της 1.12.85, στον «ριζοσπάστη» δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά την ιδεολογική προπαγάνδα, για την διαμόρφωση ενός κλίματος στα μέλη του κόμματος, ανάλογου με το '79-'80. «Πέντε χρόνια χειμέρια νάρκης, μετά το ξεφούσκωμα της λεγόμενης «αυθόρμητης αμφισβήτησης» του '79-'80, η άρχουσα τάξη τους θγάζει απ' τη ναφθαλίνη και ξαναποντάρει πολιτικά στο δικό τους χαρτί. Ιδεολογικά δεν σταμάτησε ποτέ να το παίζει, καθώς καθημερινά διοχετεύει προς την νεολαία, ποταμούς τις «αναρχοαυτόνομες» αντιλήψεις μέσα απ' τα κρατικά και μη μέσα ενημέρωσης».

Κατ' αρχήν η αμφισβήτηση, αν δεν είναι αυθόρμητη δεν είναι αμφισβήτηση. Όσον αφορά την προβοκατορολογία και τα περί υπονόμευσης της δημοκρατίας, είναι γνωστή και συνδεδεμένη πάντα μ' όσους προσπάθησαν να 'ναι ελεύθεροι, με όσους ήρθαν σε σύγκρουση με τους μηχανισμούς του κοινωνικού ελέγχου. Έτσι από παλιά «χαφιέδες», «προβοκάτορες», «ύποπτοι», χαρακτηρίστηκαν απ' το Κ.Κ.Ε. χιλιάδες αγωνιστές. Κάνοντας ο «ριζοσπάστης» μια διαχρονική «ανάλυση» θα μας πει πως το συμπέρασμα που βγαίνει απ' όλα αυτά το έχει διατυπώσει εδώ και χρόνια η ΚΝΕ, στηριγμένη στις πολιτικές του Κ.Κ.Ε.: «Η αποξένωση των «αναρχοαυτόνομων» απ' το οργανωμένο κίνημα και η προσπάθειά τους να το χτυπήσουν «απ' τα μέσα», να το διαλύσουν, δημιουργεί τους όρους για την ενσωμάτωσή τους πιο μαύρες, αντιλαϊκές και αντιδημοκρατικές επιδιώξεις. Είναι τα κοινά στοιχεία της πολιτικής τους ταυτότητας που δημιουργούν το έδαφος για τη διάβρωσή τους απ' τους χαφιέδες και την τρομοκρατική δράση».

Η προβοκατορολογία, είναι

μια ενδιαφέρουσα έκφραση άναρθρου και άλογου λόγου των κομμάτων ιδιαίτερα των κομμουνιστικών. Έλλειψη ιστορικής συνείδησης; τι άλλο. Αλλά γελοίοι κεκεδιστές, θα σας θυμίσουμε πως οι μπολσεβίκοι διαβρώθηκαν πολλές φορές: ο εργάτης και πράκτορας της Οχράνα, Ρομάν Μαλινόφσκυ, που ήταν μέλος της Κ.Ε. των Μπολσεβίκων είχε κερδίσει την πιο τυφλή εμπιστοσύνη του Λένιν και είχε στείλει στη Σιβηρία εκατοντάδες αγωνιστές και ηγετικά στελέχη. Η περίπτωση του Μαλινόφσκυ δεν ήταν μεμονωμένη: ανοίγοντας το 1917, τα μυστικά αρχεία της Οχράνα, ο Λένιν θρήκε πως από τους 55 επαγγελματίες προβοκάτορες που ήταν επίσημα εν ενεργεία, οι 17 «δούλευαν» στους Σοσιαλ-επαναστάτες, άλλοι 20 μοιράζονταν τον έλεγχο των μπολσεβίκων και μενσεβίκων. Και ο Λένιν είχε την πλήρη έκκληση να διαπιστώσει πως οι προβοκάτορες ήταν πάντα εκείνοι οι «σύντροφοι» που ο ίδιος εκτιμούσε και εμπιστευόταν περισσότερο, για τις υπηρεσίες που είχαν προσφέρει και για την τόλμη που είχαν δείξει σε πολλές περιπτώσεις.

Λοιπόν ελεεινοί λασπολόγοι, θα κατηγορήσετε εσείς τους αναρχικούς ως «προβοκάτορες», «χαφιέδες» και «αναρχοκρυστάλληδες». Ας σταθούμε όμως λίγο στο τελευταίο όταν είχε γίνει η σύλληψη του Κρυστάλλη, το πρωτοσέλιδο του «ριζοσπάστη», αναφερόταν στο θρίαμβο της φεστιβαλικής μαζικότητας της ΚΝΕ, εκείνη τη μέρα μιλούσε για χαφιέ της Κ.Υ.Π. Δυο μέρες αργότερα με πρωτοσέλιδο «Σκευωρία της Σ.Ι.Α.», ο Κρυστάλλης παρουσιάζεται ως χαφιές και πράκτορας εντός εισαγωγικών. Έτσι τότε το ΚΚΕ αποποιήθηκε την «ευκαιρία» να στηρίξει την πάγια τακτική του απέναντι στους αναρχικούς και ακροαριστερούς για να «αποδείξει» ότι είναι «πράκτορες και χαφιέδες των μυστικών υπηρεσιών του ιμπεριαλισμού». Η ιστορία μας έχει δείξει ότι το

«Τα ήρεμα παιδιά του λαού σε ώρα εργασίας» ξυλοκοπούν απεργό στις 14.11.85.

Η «επιχείρηση εξαγρίωσης» δεν άρχισε ακόμα;

ΚΚΕ κατασκευάζει γεγονότα και καταστάσεις για να λασπολογήσουν το χώρο. Ήταν άραγε τυχαία η «παράδοση» αυτή στάση του Κ.Κ.Ε.; Μήπως η αλλαγή στάσης προέρχεται από κάποιες πληροφορίες απ' τη Μόσχα και ιδιαίτερα απ' την ΚΑ.ΓΚΕ.ΜΠΕ; Κάπως έτσι εύλογα ο «ριζοσπάστης» εποίησε την νήσσαν. Δυο μήνες αργότερα—όντας αποστασιοποιημένο το γεγονός—θα αρχίσει να μιλά για «αναρχο-κρυστάλληδες» και προβοκάτορες. Το ΚΚΕ πιστεύει πως κανείς δεν θυμάται εκείνο το άρθρο, πλανάται όμως για άλλη μια φορά.

Πέρα απ' όλα αυτά πρέπει να ξαναπούμε κάτι κοινότυπο, δεν υπήρξαν ποτέ στην ιστορία προβοκάτορες που να κινητοποιήσουν τον κόσμο προς μια κατεύθυνση, όταν υπήρχε ο κίνδυνος αυτή η ενέργεια να πάρει τέτοιες διαστάσεις που θα θρίσκαν πέρα απ' τον έλεγχο αυτών που την υποκίνησαν. Έτσι όπως στις 14 Νοέμβρη του '73 μίλησαν (ΠΑΝΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ No 8) για 350 προβοκάτορες που κατέλαβαν το Πολυτεχνείο, ενώ την ίδια στιγμή η χούντα θρίσκόταν στο δρόμο της συνδιαλλαγής και της ομαλοποίησης και κατά συνέπεια κάθε μαζική κινητοποίηση θα μπορούσε να δημιουργήσει ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Έτσι και τον φετινό Νοέμβρη, οι αυθόρμητες συγκρούσεις που επακολούθησαν την δολοφονία του αγωνιστή Μιχάλη Καλιτζά, οι οδομαχίες που δεν έγιναν μόνο από αναρχικούς και ορισμένους αριστεριστές αλλά και από ανένταχτους και μη αριστερούς, εργάτριες, εργάτες, άνεργους, λαϊκούς, μαθητές. Ο πλουραλισμός της σύγκρουσης ήταν η δυναμική της. Θεωρούμε πως κανένας εξουσιαστής δεν θα έστελνε προβοκάτορες, δεν θα «έστηνε» δηλαδή μια ιστορία, όπου αν κρατούνταν η κατάληψη για 2-3 μέρες και εφόσον συνδεόταν με τα καθημερινά προβλήματα του κόσμου, που συνέρρεε το μεσημέρι της Τρίτης 19/11 στο Πολυτεχνείο ίσως να οδηγούμασταν στη διαμόρφωση όρων εξέγερσης.

ΑΣ ΘΥΜΗΘΟΥΜΕ ΤΙΣ «ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΑΝΤΕΥΣΕΙΣ» ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ '79

Στις 19/11/79 η «Βραδυνή» θα γράψει «τα συνθήματά που κυριάρχησαν στην χθεσινή συγκέντρωση και πορεία ήταν «το Πολυτεχνείο ζει», «εμπρός στο δρόμο που χάραξε ο Νοέμβρης», «έξω οι Αμερικάνοι», «ποτέ πια φασισμός». Κατά τη διάρκεια της πορείας εκτοξεύθηκαν ορισμένα αντικυβερνητικά συνθήματα από ομάδες αριστεριστών, που προσπάθησαν για μια ακόμη φορά—χωρίς όμως να το κατορθώσουν—να εκτρέψουν την εκδήλωση απ' το πραγματικό νόημα και το στόχο της» και συνεχίζει «η παρουσία της αστυνομίας, υπήρξε διακριτική και οι δυνάμεις της παρέμειναν μακριά απ' τη συγκέντρωση. Στο μεταξύ, όπως κάθε χρόνο, η ΕΦΕΕ είχε φροντίσει για τη δημιουργία ομάδων περιφρούρησης, που κρατούσαν τον κόσμο στα πεζοδρόμια αποφεύγοντας έτσι την συμφορά της πορείας και επιτρέποντας την διακίνησή της». Να λοιπόν ποιοι παίρνουν συγχαρητήρια, απ' τη δεξιά, ποιοι στήριξαν την μετατροπή της εξέγερσης του Πολυ-

τεχνείου σε εθνική σχολική γιορτή και ποιοι παίζουν το ρόλο της περιφρούρησης της αστικής τάξης. Το '79 η ΕΣΑΚ και η ΚΝΕ αντικατέστησαν το κράτος με όλες του τις κατασταλτικές δραστηριότητες: ξυλοδαρμούς, συλλήψεις σωματικές έρευνες, ανακρίσεις. Η ιδεολογική προετοιμασία των εκτρόπων ήταν αξιοσημείωτη, με άρθρο τους «για τις περιθωριακές αναρχοαριστεριστικές ομάδες» ο ΟΔΗΓΗΤΗΣ No 174 16.11.'79 αναφέρει: «κατανοήθηκε η ανάγκη της όχι επιπόλαιης αλλά αποφασιστικής αντιμετώπισης τους από τους φοιτητές». Η στατιωτική οργανωμένη περιφρούρηση, με ρόπαλα λαστούς και σιδερένιες αλυσίδες, η συνεργασία με τη Γενική Ασφάλεια—ας θυμηθούμε τις 3 συγχαρητίες με το διευθυντή της Γεν. Ασφάλειας Λάο, τα γουόκι-τόκι που συνέδεαν τα γραφεία της ΕΦΕΕ στο Πολυτεχνείο με τη διεύθυνση της Γεν. Ασφάλειας—αναβίωσαν συνθήκες σταλινισμού, έβαζαν τα θεμέλια του κοινωνικού εκφασισμού.

ΠΟΙΟΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗ ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΓΟΥΛΦ;

Πέντε χρόνια αργότερα οι εκτενείς «αναλύσεις» περί «αναρχοκρυστάλληδων» και «προβοκατόρων» είναι το λιγότερο ύποπτες. Όταν γράφουν ότι το υπουργείο πολιτισμού της Ν.Δ. είχε αναγορεύσει τους αναρχικούς σε «νέα ελίδα για το φοιτητικό κίνημα» και ότι το υφυπουργείο Ν. Γενιάς είναι ο συνεχιστής του. Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια συνειδητή διαστρέβλωση της αλήθειας. Γνωρίζει πολύ καλά το Κ.Κ.Ε. ότι οι μόντοι επικίνδυνοι για την καθεστηκυία τάξη είναι οι αυτοοργανωμένοι πολίτες και ότι στο βαθ-

μό που δεν μπορεί η άρχουσα τάξη να τους αφομοιώσει ή τουλάχιστον να «κερδίσει» τη συναίνεσή τους, τους καταστέλλει. Έτσι οι αναρχικοί αλλά και γενικότερα οι ελευθεριακοί σκεπτόμενοι άνθρωποι, που αρνούνται να δέχονται να στήνουν ταμπά στην σκέψη και στην πράξη, που δεν αποδέχονται με συγκατάβαση θρησκοθήπου τις διαταγές των κομματικών ή όποιων άλλων ιερατειών και που αρνούνται να απαλλοτριώσουν τις ιδέες και την πρακτική τους, αποτελούν το μέγιστο κίνδυνο για τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς.

ΤΟ Κ.Κ.Ε. & Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Όσον αφορά τα περί «αντισοβιετισμού» και «αντικομμουνισμού», πληροφορούμε τους απανταχού σκεπτόμενους, πως η ταμπέλα αυτή που έχει πάρει

πα μορφή ιδεολογικής τρομοκρατίας, δεν εκφράζει την ουσία της συλλογιστικής μας. Είμαστε

ενάντιοι στην εξαθλίωση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» των διευθυντικών στελεχών-εκπροσώπων του κόμματος, της στειρώρας και ευνουχισμένης ζωής.

Ο «ριζοσπάστης», η «ρήξη» & το κυπριακό

Στα πλαίσια της αποπληροφόρησης και της αλλοίωσης των υπαρκτών καταστάσεων, ο «ριζοσπάστης» συγχέει, προφανώς εκούσια, τη «ρήξη» με τους αναρχικούς παραθέτοντας απόψεις του περιοδικού, ως θέσεις των αναρχικών. Έτσι η απάρδεκτη, σωβινιστική, εθνικιστική άποψη του Καραμπελιά —ο οποίος έχει μείνει στο '55— για το θέμα της Κύπρου, όπου «η μόνη λύση είναι η αναγνώριση της παρούσας τάξης πραγμάτων

πιστεύουμε στην αυτοοργάνωση των ανθρώπων πέρα από κομματικές δεσμεύσεις και συναισθηματικές εξαρτήσεις.

στην Κύπρο και η επικύρωση της με την ένωση (του ελεύθερου της κομματιού) με την Ελλάδα», παρουσιάζεται σαν θέση των αναρχικών. Το συνονθύλευμα αυτό έγινε για να «καταδείξει» πως «η πολιτικοϊδεολογική «ταυτότητα» του «αναρχοαυτόνομου» χώρου ακολούθησε τη γενική πορεία της αστικής ιδεολογίας, δηλ. διαμορφώθηκε πιο δεξιά». Τι ευφυολόγημα, ε;

ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ

Η κριτική της ολότητας δεν είναι ποτέ αποσπασματική και επειδή ακριβώς ενυπάρχει σ' αυτή μια συνολική θεώρηση των πραγμάτων, είναι παράλογος ο χαρακτηρισμός «κλασική συντεχνιακή ρεφορμιστική λογική». Αντίθετα αν υπάρχει μια κατ' εξοχήν χωριστική αντιμετώπιση των πραγμάτων, αυτή ανήκει στο ΚΚΕ, όπου οι αιτηματικές οικονομικιστικές διεκδικήσεις, εντάσσονται στα πλαίσια του εκσυγχρονισμού του αστικού κράτους και δεν έχουν τίποτα να κάνουν με αλλαγές στις παραγωγικές και γενικότερα στις κοινωνικές σχέσεις.

Το ΚΚΕ όντας αδύναμο να «δει» την υπαρκτή πραγματικό-

τητα και μένοντας στους πάγιους αφορισμούς του, προσπαθεί να διατηρήσει στα μέλη του τις ενοχές τους, ότι όποιος αντιστέκεται δυναμικά είναι προδοκάτορας, φοβούμενος την έλξη για απαγκίστρωση απ' το κόμμα, που ασκεί η δυναμική αντιπαράθεση με την εξουσία. Στα πλαίσια αυτά εντάσσεται η ιδεολογική διαφώτιση μέσα απ' τον «ριζοσπάστη» των μελών του. Το ΚΚΕ φοβάται πως η όξυνση των κοινωνικών αγώνων είναι δυνατόν να φέρει την αυτοοργάνωση και την αυτενέργεια σαν τους όρους ενός αυθόρμητου, ασυμβίβαστου, χειραγώγητου κινήματος.

ΤΟ Κ.Κ.Ε. η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ & η «επιχείρηση εξαγρίωσης της Αστυνομίας»

Το ΚΚΕ θέλοντας να τονίσει την πίστη του στην κοινωνική ειρήνη θα τονίσει πως το ΚΚΕ, η Αριστερά, οι εργάτες αγωνίζονται και για το συμφέρον των «παιδιών του λαού» —κατά την προσφιλή έκφραση των καιρών μας— των αστυνομικών και πως δεν έχουν καμιά σχέση με τους

«γνωστούς και άγνωστους προδοκότες». Η μεγαλύτερη φερόντα, το μεγαλύτερο μπλοκάρισμα των εργατών είναι η κοινωνική ειρήνη. Όποιος παρεκκλίνει —κατά το ΚΚΕ πάντα— απ' την ήπια διαμαρτυρία, απ' τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας και τάξης είναι προδοκάτο-

ρας. Οι «αναρχοαυτόνομοι» γράφει ο «ριζοσπάστης», «δημιούργησαν φοβίες και ανασφάλειες στους αστυνομικούς με απώτερο στόχο την εξαγρίωση των ανδρών ενάντια στο λαό». Ανασφαλές ήταν, είναι και θα είναι τα «όργανα της δημόσιας τάξης». Τι άλλο παρά οι φοβίες, οι ανασφάλειες καθώς και η επιθυμία τους για εξουσία τους ώθησαν στο να γίνουν φύλακες της αστικής τάξης, κατασταλτική αιχμή του κοινωνικού ελέγχου;

Το ότι βέβαια η ΕΛ.ΑΣ θρικόταν σε συμπάρατα με το λαϊκό κίνημα πριν απ' την δολοφονία του αγωνιστή Μιχάλη Καλτεζά, είναι ένδειξη της έλλειψης νοημοσύνης του γραφιστή αυτό το λαοπλόγημα και αντάξιο βέβαια της κρετινικής αντίληψης περί εκδημοκρατισμού των ενόπλων δυνάμεων. Η άποψη αυτή καταδειχνει το σε ποιά κοινωνία προσδίδει το ΚΚΕ, την κοινωνία των ραβδούχων, την λειτουργία των οποίων θα την καθορίζει το κόμμα. Οι συνεργάτες των ΜΑΤ το '79 ως μη ζητούν εκδημοκρατισμό —φράση που εξωραίζει καταστάσεις— ως ζητήσουν τον ολοσχερή και πλήρη εκφασισμό τους, στον οποίο και οι ίδιοι πρόσφεραν, προσφέρουν και θα προσφέρουν ακόμη πολλά. Η πρόσφατη συνέντευξη των Ματάνων στην «Ελευθεροτυπία»

έδειξε πως η πλειοψηφία των «οργάνων» αυτών είναι απ' το ΠΑΣΟΚ και πέρα. Αυτοί όμως οι εκ καταγωγής και θέσει «αριστεροί» χτυπάνε όχι μόνο αναρχικούς αλλά και εργάτες. Ξέχασε άραγε το ΚΚΕ το πολύ πρόσφατο ξύλο στις 14.11 —πριν την «επιχείρηση εξαγρίωσης της αστυνομίας» απ' τους αναρχικούς— στον ΕΑΣ, στον ΟΣΕ, στον ΗΛΠΑΠ; μάλλον όχι. Συμπληρώνοντας το κείμενο αυτό ο «ριζοσπάστης» θα ισχυριστεί πως οι αναρχικοί

είναι ντροπή— και του «δικαιώματος στην εργασία», απαράβατες αρχές των σταλινικών επί δεκαετίες. Αλλά το πιο παράδοξο ήταν ότι το ξεκαθάρισμα ευθυνών άφηνε έκθετους στο λαό, όλους ανεξαιρέτα τους αστυνομικούς— λες και το ότι αφέθηκε ελεύθερος ο φογιάς Μελίστας, δεν ήταν δικαίωση της καθημερινής πρακτικής των μπάτσων; Κάθε άλλο παρά έκθετοι, αντίθετα, εδραιωμένοι στη συνείδηση της πλειοψηφίας είναι σήμερα οι πιστοί σκύλοι-θεματοφύλακες του καθεστώτος.

Το ΚΚΕ φαίνεται να γνωρίζει τον προβληματισμό των «οργάνων» για τον «άχαρο και απαράδεκτο ρόλο, που προσπαθούν να τους αναγκάσουν να παίξουν». Λες και χρειάστηκε μια ακόμη δολοφονία για να καταλάβουν το ρόλο τους. Ψεύδεται ο «ριζοσπάστης» και ωραιοποιεί τον αστυνομικό μηχανισμό. Η φράση αυτή δεν είναι παρά μια σοφιστεία, για να ακολουθήσει στη συνέχεια η άποψη ότι ενώ άρχισαν να προβληματίζονται, η έκρηξη της βόμβας και ο θάνατος του μπάτσου που επακολούθησε τους εξαγρίωσε. Όσο και να παλέψει το ΚΚΕ για το συμφέρον των φρουρών του αστικού κράτους δεν θα οδήσει το μίσος του λαού για κείνους που χρόνια τώρα καταγράφθηκαν στην γλώσσα του ως μπάτσους.

Η πρόταση του ΚΚΕ, για συνδικαλισμό των οργάνων, για «εκδημοκρατισμό και αποστεγανοποίηση των σωμάτων ασφαλείας» και το ιδιαίτερο ενδιαφέρον του για τον δολοφονημένο ΜΑΤά —ζητά την πλήρη συνταξιοδότηση της χήρας— μας δείχνει πως το ΚΚΕ αποθρασύνθηκε τόσο ώστε να ενδιαφέρεται για τους ασφαλίτες, τους βασανιστές, την πιο μισητή μερίδα της κοινωνίας, διεκδικώντας και αυτό να γλύψει το «κόκκαλο της εξουσίας» τη συμμετοχή στην πιο χυδαία μορφή άσκησης εξουσίας.

Το ΠΑΣΟΚ θέλει τα ΜΑΤ μπορούν

Σχετικά με τη συνέντευξη των Ματατζήδων στην Ελευθεροτυπία

Δεν μας έφταναν οι φιλότιμες προσπάθειες της πολιτικής ηγεσίας (Παπανδρέου, Κουτσόγιωργας, Τσούρας) και οι φιλοφρονήσεις τους απέναντι στην ΕΛΑΣ για το υψηλό έργο που προσφέρει και το σεβασμό με τον οποίο συμπεριφέρεται στους πολίτες (δολοφονία του 15χρονου Καλτεζά), η συνέντευξη του Αρκουδέα στην «Ε», ήρθε τώρα και η ώρα της σοσιαλιστικής και αριστερής βάσης να αρθρώσει τον δημοκρατικό της λόγο.

Τρεις άνδρες των ΜΑΤ, οι οποίοι δηλώνουν ότι πολιτικά ανήκουν στο «ΠΑΣΟΚ και πέρα», αναλαμβάνουν να μιλήσουν για όλους και για όλα. Λίγο ακόμα και θα μας έλεγαν τί να ψηφίσουμε στις επόμενες εκλογές. «Για όλα φταίνε οι κακοί αξιωματικοί, οι οποίοι είναι δεξιοί και καριερίστες» μας διαβεβαιώνουν, «και το ΠΑΣΟΚ βέβαια, που ακολουθεί αντεργατική πολιτική και δεν προωθεί τον εκδημοκρατισμό στα Σώματα Ασφαλείας». «Στην πλειοψηφία τους οι ΜΑΤατζήδες είναι

αριστεροί». Τι να πρωτοθαυμάσουμε; Την πολιτική επιλογή (δική τους άραγε) των ανδρών, οι οποίοι και μέσα από το χώρο των ΜΑΤ βγήκαν να προπαγандίσουν την πολιτική του ΚΚΕ κατηγορώντας το ΠΑΣΟΚ, ή την δήθεν αφέλειά τους όταν στην προσπάθειά τους να θάγουν λάδι τους δολοφόνους των ΜΑΤ ομολογούν ότι πραγματικά λυπούνται όταν χτυπάνε τους αναρχικούς, τους αριστεριστές και τους απεργούς; Τι να κάνουν όμως, είναι πολλές ώρες όρθια να παιδιά, είναι πολλές ώρες μέσα στις κλούβες, κάπου πρέπει κι αυτά να εκτονωθούν! Οι ίδιοι δεν ήθελαν να πάνε στην Αστυνομία, αλλά κάποιιοι διορατικοί και σοφοί θεαλεύτες και υπουργοί τους υπέδειξαν το δύσκολο αλλά τιμημένο δρόμο της Ελληνικής Αστυνομίας. Για να μην είναι πλέον σφηκοφυλιά των χουντικών, των δεξιών και αντιδραστικών. Καιρός ήταν οι αριστεροί, οι κομμουνιστές και οι δημοκράτες, να εξυγιάνουν το χώρο. Γι αυτό ακριβώς και

δεν παραιτούνται μετά τα τελευταία γεγονότα.

Να λοιπόν, μια από τις μεγαλύτερες δημοκρατικές κατακτήσεις, που κέρδισε ο λαός μας ψηφίζοντας ΠΑΣΟΚ. Τον δένουν δημοκράτες και αριστεροί. Σκεφτείτε, δηλαδή, τι θα συμβεί αν το ΚΚΕ πάρει ποτέ την εξουσία. Βάζουν ακόμα και το θέμα της κατάργησής τους σαν ΜΑΤ. «Πρέπει να υπάρχουν μόνο λίγες διμοιρίες ΜΑΤ για να προστατεύουν τη δημοκρατία» λένε, «οι υπόλοιποι να πάνε σε άλλες υπηρεσίες». Μα όλες οι κυβερνήσεις και τα κράτη εξοπλίζονται και θωρακίζονται πάντα στα όνομα της Δημοκρατίας τους, και όταν χρησιμοποιούν τους κατασταλτικούς μηχανι-

σμούς τους σκοτώνοντας και βασανίζοντας, επίσης στο όνομα της Δημοκρατίας τους τα κάνουν, ή στο όνομα του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού τους, όπως ο «σύντροφος» Γαρουζέλσκι χρησιμοποιεί τα ΖΟΜΟΣ (Πολωνικά ΜΑΤ).

Το δεύτερο μέρος της συνέντευξης σχετικά με τους αναρχικούς και τα τελευταία γεγονότα δεν μας λέει τίποτα καινούργιο. Αυτά τα ακούμε και τα διαβάζουμε χρόνια τώρα και από τους δεξιούς, αλλά κύρια από την Αριστερά και μάλιστα την κομμουνιστική. Χαφιέδες, πράκτορες, σκοτεινοί κύκλοι της ανωμαλίας, προδοκότες, ονομάζονται πάντα οι μαχητικοί διαδηλωτές και οι αγωνιστές. Κατά τα

άλλα, οι Επενίτες ήταν στο πλάι τους, και τους βοηθούσαν στον πετροπόλεμο και οι Πασοκτζήδες. Οι Επενίτες τους «στενοχώρησαν», βέβαια, με την παρουσία τους, γιατί σίγουρα θα προτιμούσαν συνεργασία με τους ΕΣΑΚίτες και τους Κνίτες, όπως στα Πολυτεχνεία του '79-'80 (τότε μάλιστα οι Κνίτες, οι Εσακίτες και οι Πασοκτζήδες αντικατέστησαν επίσημα τους Ματατζήδες μέσα στις σχολές και έξω απ' αυτές).

Στο τέλος, μας αναλύουν και το πρόγραμμα του ΚΚΕ για την ΕΛΑΣ, δηλαδή για εκδημοκρατισμό των Σωμάτων Ασφαλείας (ήδη αυτοί είναι η πρωτοπορεία), για την αλλαγή του κανονισμού της Σχολής Αστυνομίας, για να μπορούν να διαβάζουν και Ριζοσπάστη μέσα στις κλούβες εκτός από αθλητικές εφημερίδες, για συνδικαλισμό και άλλες αηδίες.

Εμείς δυο πράγματα έχουμε να πούμε: Πρώτα, για 'κείνο το περιβόητο «να στρέψουμε εμείς αλλού τα όπλα μας και οι αναρχικοί αλλού τις ρολότρες», τους προτείνουμε να θάγουν τα όπλα εκεί που ξέρουν, κι αν θέλουν βοήθεια είμαστε πρόθυμοι. Και δεύτερο, ότι οι κάθε λογής διαχειριστές, υπηρέτες και υποστηρικτές της εξουσίας θα λάβουν την απάντησή, που τους αξίζει.

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Τον τελευταίο καιρό ολοένα και περισσότερο αυξάνονται τα κρούσματα χρήσης βίας των αστυνομικών σε βάρος κάποιων κατηγοριών πολιτών ή μειονοτήτων, που είτε εξ αιτίας της ιδιαιτερότητας της κοινωνικής τους θέσεως είτε του διαφοροποιημένου τρόπου ζωής τους, αμφισβητούν κάποιες κοινωνικές «αξίες» θεσπισμένες και νομικά θωρακισμένες στα στενά όρια ενός αστικού κράτους. Πλαίσια, που οριοθετούν το αίτημα για ελευθερία, το φορμάρον σε μια προσπάθεια μετασυστάσεως του μέσα στα κρατικά γράμματα, με επιθυμία για την κρατική πλευρά αποτέλεσμα την εξοφάνισή του, για χάρη μιας ομοιόμορφης και επιφανειακά ωραιοποιημένης κοινωνικής ζωής. Μέσα λοιπόν σ' αυτά τα όρια εντάσσονται τα μέτρα καταστολής της ελευθερίας, του αφανισμού κάθε διαφοράς κι αντίθεσης, που διασπρελύνουν την γαλήνια εικόνα της όμορφης αλά-γερμανικά πόλης.

Έτσι για χάρη του σοσιαλδημοκρατικού όνειρου της ασφάλειας πόλης, οι θαμώνες της πλατείας Εξαρχείων «ουζιτών» αρκετά συχνά με τους άποnodους φίλους τους (διάβαζε ΜΑΤ - ΜΕΑ). Οι τραπεζιτί γνωρίζουν το ποιόν ενός σοσιαλιστικού Ευλοδορμού, ακόμα και οι απέρργοι στο όνομα μιας κοινωνικής ειρήνης, και για αποθάρρυνση παρόμοιων ενεργειών συγκροτούνται με τα Γεωργακάκια τακτικά.

Ένας χώρος που καθημερινά δεχεται τα κυνήματα της ΕΛ. ΑΣ., είναι αυτός των μοτοσυκλετιστών, με τα γνωστά σε όλους μας ΜΠΛΟΚΑ.

Ο μοτοσυκλετιστής, λόγω της ιδιαιτερότητας του κυκλοφοριακού του μέσου, όσο και της ενεργής του σχέσης με αυτό διαμορφώνεται σε στίγμα, που πρέπει να εξαφανιστεί για τους μικροαστούς αυτοκινητιστές και τους ένοπλους υπαλλήλους της Αστυνομίας. Έτσι οι «έμφυτοι» σερίφηδες της, οργανώνουν τους δρόμους και τις γειτονίες προς ανεύρεση ενόχων. Το σύνθημά τους, μια φράση που κάποτε σε ένα τμήμα μου είχε ξεφύγει ως άγρια ένας αξιωματικός υπηρεσίας: «Πας μοτοσυκλετιστής ύποπτος και στο άμεσο μέλλον ένοχος».

Για τη συμπεριφορά τους στα μπλόκα πιστεύουμε ότι αρκετοί (όσο και άπυχοι) έχετε πάρει κάποια γεύση. Στην περίπτωση που σταματήσει εκούσια (γιατί υπάρχει και το ακούσιο, δηλ. κάποιος ασφαλίτης να σου τραβήξει το κλειδί), αντιμετωπίζεις την αλαζονική και πολλαπλή βίαιη συμπεριφορά κάθε «οργάνου», που σαν όρνεο (τι φταίει το δύστυχο το ζώο, αυτό τουλάχιστον ευημερεί κάποιο ρόλο στη φύση), χυμιά και αρχίζει μια εξέταση διόλου διάφορη και από την ΙΕΡΑ. ΑΔΕΙΑ - ΔΙΠΛΩΜΑ - ΑΣΦΑΛΕΙΑ - ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ. Η απουσία ενός ή περισσοτέρων απ' αυτά, σε οδηγεί στο δρόμο προς την κλούβα, την μεταφορά και την ολονύχτια παραμονή στο πλησιέστερο τμήμα. Και το πρωινό, αρχικά για αναμνηστικές (που μπορείς και να καμαρώνεις αν θες), φωτογραφίες στη σήμανση. Και σε δεύτερη φάση για ανέντευξη στον εισαγγελέα (που ώ,

τη απογοήτευση δεν είναι σαν τον Κούρκουλο των παλιών ελληνικών ταινιών), που στην εξέλιξη σε παραπέμπει στο αυτόφωρο, σπ' όπου θγαίνεις κάποτε, έχοντας ληστέμενες τις ταβέλες κι έναν τοακισμένο εαυτό, να μεταφέρεται στους δρόμους.

Επίσης, αν το όργανο διαπιστώσει ότι υπάρχουν εμφανή ψυχικά - ψυχολογικά προβλήματα, έχει δικαίωμα να απαγορεύσει την κυκλοφορία του συγκεκριμένου στόμου με μοτοσυκλέτα ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΝ ΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΝΟΜΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ. Δηλαδή Εαφνικά το σοσιαλιστικό μαγικό ραβδάκι μεταμόρφωσε τους υποανάπτυκτους ψυχολογικά ραβδούχους της εξουσίας, σε άτομα που έχουν γνώσεις και ειδικότητα ψυχολόγου. Βέβαια στους σύγχρονους καιρούς και στην φάση τριτοδρομικής σοσιαλιστικής αναζήτησης όλα γίνονται.

Αυτό που θέλω να τονίσω στο συγκεκριμένο χωρίο είναι ο κίνδυνος που διαγράφεται από αυτές τις διόλου αποσπασματικές αλλά οργανωμένες κινήσεις των οργάνων της εξουσίας. Οι ελευθερίες του πολίτη δεν κινδυνεύουν μόνο όταν τα απάνθρωπα και κτηνώδη ΜΑΤ - ΜΕΑ αλωνίζουν στην πλατεία Εξαρχείων. Σε ένα σωρό τμήματα αυτής της πόλης διεξάγεται ένας αγώνας - συνειδητός πολλές φορές - μεταξύ εξουσίας και πολίτη. Ακόμη όταν σ' αυτές τις ενέργειες τα θύματα είναι νέοι που ψάχνουν μια εναλλακτική λύση στο καθημερινό πρόβλημα της μιζέρας και της κοινωνικής αποξένωσης, πρέπει να ευαισθητοποιησαστε. Πρέπει να υπάρχουν αντιδράσεις, που κάθε φορά να φέρνουν στην επικαιρότητα και στο φως κάποιες βρώμκες πράξεις αν όχι δολοφονίες (περίπτωση του νεαρού που πυροβολήθηκε από αστυνομό στη Γλυφάδα) της εξουσίας. Πρέπει να καταλάβουν ότι το δικαίωμά μας να αντιδράσουμε στη διαρκώς επιβαλλόμενη απ' την κρατική πλευρά κακόγουστη ομοιογένεια και αμοιομορφία, θα το υπερασπίσουμε μέχρι τελικής πτώσης. Ας ευαισθητοποιηθούμε λοιπόν!

ΑΠΟΡΙΕΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΥΡΗΞΗ ΤΗΣ Ε.Ο. 17 ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΗΣ 27-11-85

Τούτη η λιγλόγη προκήρυξη δεν ζητάει, να 'ναι η μόνη ούτε η πιο αποστομωτική, αποφεύγει επιμελώς τις βρισιές καταδείχνοντας κάποιες απορίες, που ο υποκειμενισμός της ανταγωνιστικής χυδαιότητας δεν θέλει και δεν μπορεί να δει.

Αν η κοινωνία του οργανωμένου ψεύδους παρασύρει στο παιχνίδι των εντυπώσεων, κάποιους, που επιθυμούν κά λένε, ότι ανήκουν στις επαναστατικές μειοψηφίες, εμείς δεν θα παρασυρθούμε στη δίνη του. Για μας η καυχηολογία, ο ανταγωνισμός, η πλάνη της κατοχής του αλάνθαστου, η δημιουργία εντυπώσεων για την απόκτηση οπαδών, αποτελούν χαρακτηριστικά του παλιού κόσμου, αυτού ακριβώς που παλεύουμε για ν' ανατρέψουμε.

Έτσι μας μένει αναπάντητο το ερώτημα, γιατί η Ε.Ο. 17 Ν., τελευταία επιτίθεται στα Εξάρχεια, ιδιαίτερα με την προκήρυξη της 27-11-85, όπου απροκάλυπτα βρίζει τους αναρχικούς.

Αναφέρει με επιμονή σ' αυτή την προκήρυξη ότι ο σύντροφος ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΛΤΕΖΑΣ, δεν ήταν αναρχικός, ήταν «αθώος». «Ένα αθώο δεκαπεντάχρονο παιδί», «είναι ένας αθώος».

ΑΠΟΡΙΑ: δηλαδή αν ήταν αναρχικός θα ήταν ένοχος; Δηλαδή αν ήταν αναρχικός και τον δολοφονούσαν καλά του κάνανε;

Μα τότε ποιά η διαφορά της Ε.Ο. 17 Ν. απ' την ιδεολογικο-κοινωνική τρομοκρατία του κράτους απέναντι στους Αναρχικούς;

Γράφουν ότι οι Αναρχικοί ήταν μια μικρή μειοψηφία στα οδοφράγματα τη νύχτα της 18 Νοέμβρη. Εμείς που ΕΙΜΑΣΤΑΝ ΕΚΕΙ, την πληροφορούμε, ότι οι Αναρχικοί, όχι μόνο ήταν η πλειοψηφία, αλλά και κράτησαν όλη την πίεση των οδοφραγμάτων. Αυτό δεν σημαίνει, ότι αρνούμαστε πως υπήρχαν και προλεταριοποιημένοι νέοι, καθώς και αρκετοί μεμονωμένοι αριστεριστές. Τα υπόλοιπα που γράφει, αποτελούν ευχολόγιο, το οποίο και μεεις θα θέλαμε να 'ναι η πραγματικότητα. Φαίνεται ότι η Ε.Ο. 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, δεν είχε σωστή πληροφόρηση οπότε δεν έπρεπε να γράφει τίποτα, ή παρουσιάζει τα γεγονότα όπως αυτή θα 'θελε να 'ναι με βάση το «σοφώδεολόγημα, που έχει μέσα στο κεφάλι της. Παρακάτω αναφέρει, ότι, οι Αναρχικοί «δεν μπορούν να κάνουν ταραχές, άποτε γουστάρουν». Γιατί ρε σύντροφοι έτσι, Αναρχικοί είμαστε κι

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ-ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Μετά το μαχαίρωμα του περιπτερά Μπλέτσα στα Εξάρχεια από Σκιν-χεντς, κυκλοφόρησε η καταγγελία-προειδοποίηση:

Να που μετά απ' τις αλληπαλλήλες αποτυχίες της Κυβέρνησης των Μπουραντάδων και της Αστυνομίας των Μελιστάδων, να ποινικοποιήσουν και να διαλύσουν το ριζοσπαστικό κοινωνικό χώρο των Εξαρχείων, η χρυσή ευκαιρία ήρθε - όχι και τόσο τυχαία.

Γνωστά φασιστοειδή, χαφιέδες της Ασφάλειας, απομονωμένοι απ' τη νεολαία που κινείται στα Εξάρχεια, οι ίδιοι που το καλοκαίρι επιδόθηκαν σε ρατσιστικές βιαιότητες σε βάρος ενός Μαύρου και Τούρκων πολιτικών προσφύγων, οι ίδιοι που από κοινού με τους Πρασινοτραμπούκους της ΠΑΣΚΕ και τον σурφeτό των ΜΕΑ-ΕΠΕΝ-ΕΝΕΚ πολιορκούσαν πριν λίγες βδομάδες το κατειλημένο Πολυτεχνείο, έφθασαν στο αποκορύφωμα της δραστηριότητας για την οποία τα αφεντικά τους τους έστειλαν στην πλατεία Μαχαίρωσαν τον καταστηματούχο Χ. Μπλέτσα δημιουργώντας έτσι προϋποθέσεις για να ξαναπέμψει η αστυνομία στην περιοχή, στήνοντας τις κλούβες της ακριβώς απέναντι από το σημείο όπου το αίμα του δολοφονημένου 15χρονου Μ. Καλτέζα είναι ακόμα νοπό.

Τους ήταν καρφί στο μάτι η ανυπαρξία εγκληματικότητας στην περιοχή Εξαρχείων. Η μόνη περιοχή στο λεκανοπέδιο όπου μια γυναίκα μπορεί να κυκλοφορήσει χωρίς χυδαίες ενοχλήσεις, χωρίς τον παραμικρό φόβο, οποιαδήποτε ώρα του 24ώρου. Η μόνη περιοχή όπου, παρά το γεγονός ότι υπάρχει πλήθος χώρων ψυχαγωγίας, είναι σπάνια «ταμπουκάδων» που αντίθετα παρυσιαζονται καθημερινά σε χώρους διασκέδασης άλλων περιοχών (Αιγάλεω, Γλυφάδα κλπ).

Όμως και μετά από αυτή την τερατώδη προδοκία που μέσα στην απόγνωση και στην ηλιθιότητά τους νόμισαν πως θα «πάσει» ας μην ησυχάζουν. Τα φασιστοειδή όργανά τους θα τα αντιμετωπίσει η ίδια η νεολαία των Εξαρχείων. Και για μια ακόμα φορά θα αντισταθεί σ' οποιαδήποτε προσπάθεια των κουμπουροφόρων σερίφηδων του Μπουρα-

νά Κουτσόγιωργα να «προσταέψουν» την τάξη και τη γαλήνη στην περιοχή. Στη βρώμικη κι εγκληματική σκευωρία ήρθε να ενορχηστρωθεί κι η ΚGBτική φυλλάδα του θραβευμένου από τη χούντα Φιλιππόπουλου, το πρασινοχαφιέδικο ΕΘΝΟΣ που πρωτοσέλιδο θορυβούσε γα κοινό προβάλλοντας σφαγές στα Εξάρχεια. Η παραποίηση της αλήθειας για το έγκλημα και η παρότρυνση των Μπάτσων να επέμβουν για την εκκαθάριση της νεολαίας που συχνάζει στην πλατεία, είναι ένα ακόμα δείγμα γραφής των θλιβερών Γκεμπαϊλίσκων που 'χουν συνηθίσει να ζουν από το ψέμα, την απάτη και το χαφιεδισμό.

Είμαστε αποφασισμένοι να αντισταθούμε στον κοινωνικό φασισμό, κατεθυνόμενο, συνειδητό ή συνειδητό, και να μην επιτρέψουμε την ολοκλήρωση της προδοκίας. Οι χαφιέδες και οι φασίστες ας επιστρέψουν στις συνήθεις δραστηριότητές τους: στο εμπόριο λευκής σάρκας, στο εμπόριο λευκού θανάτου, στην προστασία υψηλών προσώπων με λευκά χέρια κι αιματοβαμένα νύχια.

Στα Εξάρχεια τους περιμένει η βία της νεολαίας που σχαίνεται την κοινωνία που έχει ανάγκη από τις υπηρεσίες τους. Ας θυμηθούνε το Κάραβελ '84 (επίσκεψη Λεπέν) και την απόκρουσή τους στο Πολυτεχνείο τον περασμένο μήνα. Οι Γκοτσαράνδες που πέρασαν στην υπηρεσία του πράσινου παρακράτους να ξέρουν πως θα πληρώσουν.

ομάδα «ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΒΑΡΒΟΤΗΤΑ»
Υ.Γ. Ο ξεκάθαρο προδοκατόρικός ρόλος της εγκληματικής ενέργειας των φασιστών αποδεικνύεται και από το ότι η αστυνομία αν και ειδοποιήθηκε έγκαιρα, επέμβηκε μετά από ώρες όταν πα οι δολοφόνοι είχαν εξαφανιστεί, κι έστειλε διμοιρίες πιστολάδων που στάθμευσαν μόνιμα μια κοντά στην πλατεία. Πότε κάτι τέτοιο ξανγίνει μετά από ποινικό έγκλημα.

Αθήνα 13/12/85

όχι καμπίουδες.

Ιδιαίτερο χτύπημα γίνεται στους «ηγετιόκους των αναρχικών». Μια στο καρφί και μια στο πέταλο. Οι Αναρχικοί δεν αρνούνται ότι ακόμα και μέσα στους κύκλους τους μπορεί ορισμένοι να επιθυμούν «ηγετικές θέσεις». Εκείνο όμως που έχει αποδείξει η Ιστορία είναι πως αυτά τα άτομα δεν μπορούν να επιδιώσουν μέσα στους Αναρχικούς κύκλους. Εάν δεχόμασταν ηγέτες τότε δεν θα χρειαζόταν να 'μασταν Αναρχικοί. Από τη φύση του ο χώρος αρνείται κάθε μορφή αναπαραγωγής της εξουσίας.

Κάπου αλλού μάλλον πρέπει να ψάξει η Ε.Ο. 17 Ν., για «ηγετίσκους» και η ίδια γνωρίζει πολύ καλύτερα από μας, που μπορεί να τους βρει. Εκτός και αν θέλοντας να χτυπήσει τον αντιεξουσιασμό, σαν ιδέα και τρόπο ζωής, προσπαθεί να τον παρουσιάσει το αντίθετο απ' αυτό ακριβώς που είναι, για να τον μειώσει.

Σύντροφοι

Αυτή μας η ανώδυνη απάντηση-απορία κοινοποιείται μην τυχόν η συνέχιση της σιωπής μας θεωρηθεί αδυναμία από το σύνολο των εχθρών μας. Δεν είναι μέσα στις διαθέσεις μας, η ανταλλαγή γραπτών αντεγκλή-

σεων, με τους συντρόφους που μπορεί να μην έχουμε μια κοινή ταυτότητα Ιστορικής αντίληψης, αλλά, δεν παύει όμως να μας ενώνει ο κοινωνικός ρατσισμός. Γι αυτούς, που θεωρούν, ότι, υποστηρίζουμε το σπίτι μας, μην πέσει και μας πλακώσει, τους πληροφορούμε, ότι, ήδη το 'χουμε πλακώσει οι ίδιοι.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '85
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Τον Χάρη τον Κόσκουρα δεν θα τον ξαναδούμε στον Ζωγράφου να περνάει με τη μηχανή. Ούτε θα τον ξαναδούμε στις διαδηλώσεις. Θα μας μένει μόνο να διηγούμαστε την απάντησή του στο συμβούλιο των καθηγητών «άκουγα ραδιόφωνο την ώρα του μαθήματος, γιατί ο καθηγητής ήταν ανιαρός κι έλεγε μαλακίες».

Άφησε την τελευταία του πνοή με τη μηχανή έξω απ' την Άρια. Είχε θγάλει το κράνος του και τόχε δώσει στην κοπελιά που καθόταν πίσω του στη μηχανή. Το κεφάλι του έγινε κομμάτι. Ήταν 19 χρονών. Τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος απ' το Μιχάλη. Τούτο τον Νοέμβρη τον πληρώσαμε ακριβά.

Φίλοι του Χάρη

κίνδυνος στη Θεσσαλονίκη

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

Δηλητηριώδες νέφος προκαλεί τρόμο στη Θεσ/νίκη από τη βιομηχανία λιπασμάτων Σινγκ. Το γεγονός δείχνει να προκαλεί έκπληξη στις αρχές και στον τύπο. Όμως δεν είναι ούτε ξαφνικό ούτε γίνεται πρώτη φορά. Πέρσι είχε ξανασυμβεί με μικρότερη όμως ένταση.

Αυτό βέβαια που 'γινε δεν είναι τίποτα μπροστά στη δυνατότητα πρόκλησης καταστροφής από άλλες μονάδες, που είναι πλήθος στην περιοχή.

Ήδη από τον Αυγούστο του 84 έχει σταλεί το υπόμνημα, «απόρρητο» κιόλας, στο υπουργείο Χωροταξίας και Περιβάλλοντος, που παραθέτουμε.

Δημοσιεύουμε ένα έγγραφο σχετικό με τη ρύπανση της Θεσ/νίκης. Σ' αυτό το κείμενο βλέπουμε όχι μόνο μια πλήρη ομολογία -μέσα από κρατικό έγγραφο- της ρύπανσης της πόλης, αλλά και τους κινδύνους που υπάρχουν εξαιτίας ορισμένων εγκαταστάσεων.

Το υπόμνημα περιλαμβάνει τα προβλήματα ρύπανσης του Θερμαϊκού κόλπου, τη ρύπανση της ατμόσφαιρας και τα προβλήματα ασφάλειας σχετικά με τις αποθήκες του Στρατού και τις αποθήκες αμμοβίας της ΕΚΟ.

Σχετικά με το τελευταίο υπάρχει η εκτίμηση ότι σε περίπτωση ατυχήματος θα προκληθεί ο θάνατος 200.000 ατόμων το πρώτο τρίωρο.

Ακόμα, παρατηρούμε στο υπόμνημα, ορισμένα χαρακτηριστικά ζητήματα, όπως τον κίνδυνο να κλείσει η είσοδος του κόλπου του Αξιού από τα απορρίματα σε 15-20 χρόνια.

Άλλο αξιοσημείωτο είναι οι υψηλές τιμές ρύπανσης σχετικά με τις παραδεχτές και υποφερτές, καθώς και η μεγάλη συνεισφορά της βιομηχανίας στη ρύπανση (83%).

Εξ άλλου, ο πυρσός της ΕΚΟ αποβάλλει 35 τόννους διοξειδίου του θείου στην ατμόσφαιρα καθημερινά (έχει μια συμβολή στη ρύπανση 50-60%).

Αυτά και άλλα πολλά αξιοσημείωτα αναφέρονται στο υπόμνημα. Σκόπημο είναι να μη περάσουν απαρατήρητα.

Μάλιστα μετά το τελευταίο «ατύχημα».

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΡΥΠΑΝΣΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1. Θερμαϊκός Κόλπος

Προβλήματα:

α. Φερτά υλικά Αξιού ποταμού (9.500.000 tn/το χρόνο). Κίνδυνος να κλείσει η είσοδος του κόλπου σε 15-20 χρόνια. Η κατάσταση θα επιδεινωθεί με την παραχώρηση του Κεντρικού Αποχετευτικού Αποδέκτη (Κ.Α.Α.) στον Αξιό.

β. Ρύπανση της ιλύος της επιφανείας του δυθού με πετρελαιοειδή και βαρέα μέταλλα. Από Μικρό Έμβολο έως Γαλλικό η θαλάσσια περιοχή χαρακτηρίζεται «νεκρά θάλασσα».

γ. Ρύπανση των υδάτων με πετρελαιοειδή και βαρέα μέταλλα ιδιαίτερα μόλυβδο και κάδμιο.

δ. Ανομιές επιδράσεις στους βιοτόπους από βαρέα μέταλλα, ΠΑΥ, και πετρελαιοειδή από μη εφαρμογή της σύμβασης MAR-POL*.

Προτάσεις:

α1. Μελέτη διευθέτησης της κοίτης στις εκβολές με προβλήματα ή άλλως.

α2. Περιορισμός φερτών υλικών με έργα στην κοίτη συγκράτησης αυτών.

α3. Άμεση εγκατάσταση και λειτουργία και Δευτεροβάθμιου Σταθμού Αδρανοποίησης στο τέλος του ΚΑΑ προ της εκβολής στον Αξιό.

β1. Επίσπευση εφαρμογής της συνθήκης MAR-POL από τον Ο.Λ.Θ.

β2. Απομάκρυνση της ιλύος της «νεκράς θάλασσας».

β3. Διακρατική συμφωνία με Γιουγκοσλαβία για την μόλυνση του Αξιού.

β4. Όπως α3.

γ1. Χρήση βενζίνης σε πρώτο στάδιο με 0,15g/l Pb και στη συνέχεια χωρίς μόλυβδο. Υγραριοκίνηση σε ταξί, αυτοκίνητα δημοσίου και δημόσιας χρήσης.

γ2. Αδρανοποίηση των βιομηχανικών αποβλήτων (Συγκράτηση βαρέων μετάλλων).

γ3. Ορθολογική χρήση φωσφορικών λιπασμάτων και αγροχημικών (Συνεργασία με Υπουργείο Γεωργίας).

γ4. Όπως α3.

γ5. Όπως β1 και β3.

δ1. Όπως β1.

δ2. Έλεγχος στη διακίνηση πετρελαιοειδών από τις εγκαταστάσεις της ΕΚΟ (ESSO) και τις αποθήκες καυσίμων προς την Γιουγκοσλαβία.

Βιβλιογραφία.

1. Fitianos, Vasilikiotis Chemosphere, Vol. 12, No 1 pp 83-91 1983.
2. Βαρέλλα, Ρέγκας Πρακτικά Ζ' Πανελληνίου Συνεδρίου Χημείας 1982.
3. Iosifidou, Kilikidis, Kamarianos Bull. Environm. Contam Toxicol. 28, 535-541 (1982).
4. Kilikidis, Psomas, Kamarianos, Panetsos, Byll. Environm Contam Toxicol 26, 496-501 (1981).
5. VIth journées d' études sur les pollution marines en Méditer-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΟΙΚΙΣΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ: ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

Τηλ. Δ/σης: Μονογραφική 6
546.21 Θεσ/νίκη
Πληροφορίες: Ρέγκας Σ.
Τηλέφωνο: 286.985

Έκδοση: 10. Αυγούστου 1984

Αρ. Πρωτ.

Β.Α.Α. Περιφερειακή

Οικ. 31. ΕΣΠ.

ΠΡΟΣ:

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

Κε Υπουργό Σ.Ο.Π.

Αμαλιδός 17

Αθήνα 115.23

ΚΟΙΝ.:

ΘΕΜΑ: Απόστολή Υπομνήματος

ΣΧΕΤ.:

Μετά τη συζήτηση της 3 Αυγούστου σας αποστέλλουμε Υπόμνημα του Ρέγκας Σ. Χημικού που αφορά στη ρύπανση της Θεσσαλονίκης. Το υπόμνημα συνοδεύεται από τρεις (3) Χάρτες.

Συνημμένα:

Η προस्ताμένη της Δ/σης
Οικισμού Θεσ/νίκης
κ.α.α.

Εσωτερική Διανομή:

Εύα Τσουράπα

Χρυσ. Αρχείο

Αρχ. Μηχ. με 3ο β.

Ρέγκας Σ.

ranée décembre 1982 UNER pp 151-155, 245-259, 303-306.

6. Π. Στεφάνου Ρύπανση των Μυδιών του Θερμαϊκού με κάδμιο και μόλυβδο Εργαστήριο Υγιεινής Τροφίμων.

* Μετρήσεις μολύβρου-καδμίου σε ρύδια μέχρι και εξαπλάσιες των επιτρεπομένων από Δ. Γερμανία και ΕΟΚ. Μεγίστη συγκέντρωση μολύβδου 2925 ppm (επιθυμητό 500 ppm) ελαχίστη 400 ppm, μέσος όρος 1179. Μεγίστη συγκέντρωση καδμίου 375 ppm (επιθυμητό 50 ppm) ελαχίστη 150 ppm μέσος όρος 150 ppm.

Ατμόσφαιρα

Νέφος Θεσσαλονίκης όπως κατανομή SO₂ Χάρτης Ι. Κύριοι ρύποι.

α. Διοξείδιο του θείου SO₂.

Εικόνα μιας τυπικής ημέρας χειμώνα. Χάρτης Ι.

Ρύπανση Θεσσαλονίκης σε έκταση του 30% της πόλης

Διακύμανση από 50 έως 350 ppb*.

Συνεισφορά: Βιομηχανίας 83% θέρμανση 14% τροχοφόρα 3%.

Εισαγόμενο από τις Ευρωπαϊκές χώρες 90 tn το μήνα.

Εκφόρτιση: 1200 tn μεταφέρονται εκτός του Πολεοδομικού Συγκροτήματος Θεσσαλονίκης (Π.Σ.Θ.) με τον άνεμο, 420 tn ακολουθούν ξηρή απόθεση, 240 tn ξεπλένονται με τη βροχή καταλήγοντας στο Θερμαϊκό.

Πηγές εκπομπών Χάρτης ΙΙ.

β. Υδροβείο πρωτογενώς από SING (περιοχή Διαβατών - ΕΚΟ) Δευτερογενώς από SO₂.

γ. Μονοξείδιο του άνθρακα CO Χάρτης ΙΙΙ.

Στοιχεία μετρήσεων για 36 σημεία-δρόμους*.

δ. Σκόνη: Πηγές Τσιμεντοβιομηχανία TITAN, χωράφια.

ε. Υδρογονάνθρακες (βενζίνη-πετρέλαιο) κινητήρων, καυστήρων, ΕΚΟ, αποθήκες καυσίμων.

ζ. Άλλοι ρύποι. Οσμές, τοξικά αέρια.

Προτάσεις:

α1. Μετεγκατάσταση της ΕΚΟ (πρώην ESSO) ETHYL, SING. Ο πυρσός της ΕΚΟ αποβάλλει 35 tn την ημέρα SO₂ στην ατμόσφαιρα δηλ. 50-60% της συνολικής εκπομπής.

α2. Κατασκευή της εσωτερικής και της εξωτερικής περιφερειακής.

α3. Καύσιμα χαμηλής περιεκτικότητας σε θείο.

α4. Έλεγχος σωστής λειτουργίας κινητήρων, καυστήρων.

α5. Διακρατικές συμφωνίες για τα όρια εκπομπής SO₂.

β1. Όπως α1.

β2. Όπως α4.

β3. Μετεγκατάσταση της τσιμεντοβιομηχανίας TITAN.

β4. Διευθέτηση κοίτης Γαλλικού ποταμού-Δενδροφύτευση.

β5. Μετεγκατάσταση αποθηκών καυσίμων.

γ1. Όπως α4.

γ2. Μετεγκατάσταση βιομηχανίας αγροχημικών ΔΙΑΝΑ και ΕΤΗΥΛ.

γ3. Αναβάθμιση έλους Καλοχωρίου.

γ4. Χωροθέτηση των βιοτεχνικών επεξεργασίας καμένων ορυκτελαίων πέραν του Αξιού.

γ5. Μετεγκατάσταση Σφαγείου στον Αξιό-περιοχή Κυρίνων.

δ. Μετεγκατάσταση αποθήκης αρμονίας της ΕΚΟ από την περιοχή Δενδροποτάμου.

Εφαρμογή ειδικών ηλεκτροχημικών μεθόδων συγκράτησης SO₂ των υδρογονανθράκων και της σκόνης.

σελ. 17

Περί συμμετοχής...

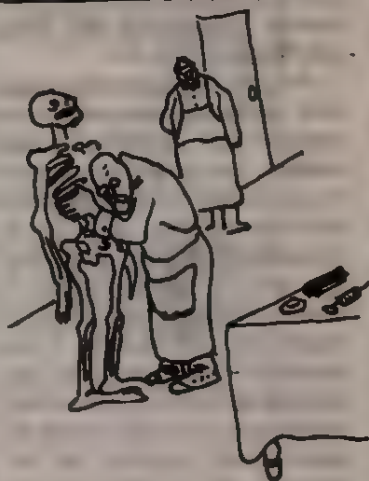
Αντιγράφουμε από την Ελευθεροτυπία της 11/12/85:

«Ανατιμήσεις στο ηλεκτρικό ρεύμα, που σύμφωνα με πληροφορίες θα είναι της τάξης 15-18% αποφασίζει αυτές τις μέρες το διοικητικό συμβούλιο της ΔΕΗ».

«Η αύξηση της τιμής του ρεύματος κρίθηκε αναγκαία, όχι μόνο από εκπροσώπους του δημοσίου, αλλά και των εργαζομένων και των κοινωνικών φορέων (βιομηχανιών, αγροτών, εμπόρων κ.ά.) που συμμετέχουν στην ΑΣΚΕ (Αντιπροσωπευτική Συνέλευση Κοινωνικού Ελέγχου) της ΔΕΗ...»

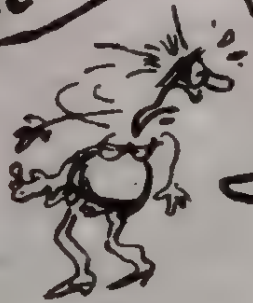
«... Η ΑΣΚΕ είναι το αρμόδιο όργανο για τον προγραμματισμό της τιμολογιακής πολιτικής της επιχείρησης και αποτελείται από 27 μέλη (από 9 εκπροσώπους του Δημοσίου, των εργαζομένων στη ΔΕΗ και κοινωνικών φορέων)».

Αυτό θα πει συμμετοχή των εργαζομένων στα κέντρα λήψης αποφάσεων, αυτό θα πει «κοινωνικοποίηση» κατά ΠΑΣΟΚ. Ο καλύτερος τρόπος επικύρωσης των κυβερνητικών σχεδίων, ο καλύτερος τρόπος χειραγώγησης των εργαζομένων.

Μήη!
δέν κανει!

έρωτας
στην
κατάστασή μου!!
Τρελλάθηκες!

Σε όλες τις εφημερίδες και τα περιοδικά, δημοσιεύονται κατά καιρούς «συμβουλές προς εγκύους», λιγότερο ή περισσότερο στερεότυπες, που αφορούν αποκλειστικά τη διατήρηση της καλής φυσικής κατάστασης της γυναίκας. Έχετε αναρωτηθεί, γιατί ποτέ δεν αναφέρονται στον έρωτα; Έχουμε βομβαρδιστεί με απειρες μπουρδολογίες για «SEX στην εφηβεία», «SEX στην κλιμακτήριο», «γεροντικό SEX», η εγκυμοσύνη, όμως, αποτελεί απαγορευμένο πεδίο. Το «φουσκωμένο» γυναικείο κορμί αποτέλεσε ταμπού απ' την απαρχή της ανθρώπινης ιστορίας, ίσως όμως είναι πιο χρήσιμο να εντοπισθούν ορισμένα στοιχεία της σύγχρονης πραγματικότητας, αντί να καταφύγουμε στις ιστορικοθρησκευτικές κταβολές.

Η φυσική επιταγή «το θηλυκό είναι επιθυμητό απ' το αρσενικό και αντίστροφα», παραφράζεται στην κοινωνική επιταγή «το θηλυκό πρέπει να κάνει το παν για να είναι επιθυμητό» και συνακόλουθα βάζει συνήθως τη γυναίκα στη θέση του ερωτικού συντρόφου που πρέπει ν' αγωνιστεί για να επιλεγεί. Πολλές φορές, ανάλογα με τις συνθήκες, θρίσκει ο άντρας να μειονεκτεί στη διαδικασία επιλογής του ερωτικού συντρόφου. Παρ' όλ' αυτά, είναι η γυναίκα που φοβάται περισσότερο τα «γυροαίμα», την «παραμόρφωση» του κορμιού της, είναι αυτή που ευκολότερα κυριεύεται από την ανασφάλεια της σεξουαλικής απόρριψης.

Από τον τέταρτο μήνα της εγκυμοσύνης, βλέπει με τρόπο να φαρδύνει η λεκάνη, να ξεχειλώνει η κοιλιά και αρχίζει η υποψία ότι ο σύντροφός της βλέπει με αποστροφή τις αλλαγές στο κορμί της. Πολύ συχνά αυτό ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και είναι η πλειοψηφία των αντρών που πανικοβάλλεται μπροστά σε μια εγκυμονούσα γαστέρα ή και την αποστρέφεται.

Έτσι κόβονται με το μαχαίρι οι ερωτικές επαφές, με κύρια πρόφαση ότι είναι «επικίνδυνες». Οι ίδιοι οι γυναικολόγοι, ποτέ δεν δίνουν από μόνοι τους συμβουλές για την σεξουαλική δραστηριότητα, θεωρώντας αυτόν το ότι μια έγκυος αυτόματα την διακόπτει, και άλλωστε μια μέλλουσα μητέρα δεν σκέφτεται «τέτοια πράγματα». Κι όμως, είναι δυνατό και να σκέφτεται «τέτοια πράγματα» και να τα κάνει, καθόσον ο έρωτας, σαν μέσο κατάδειξης αγάπης, τρυφερότητας και επιθυμίας, είναι αναγκαίος σε όλα τα ανθρώπινα πλάσματα, και ακόμα περισσότερο σε μια γυναίκα, που βρίσκεται σε μια περίοδο - σταθμό στη ζωή της. Εκτός από περιπτώσεις εγκυμοσύνης με κινδύνους αποβολής, ο έρωτας δεν είναι καθόλου επικίνδυνος για την εξέλιξη της, αρκεί να μην επιδιδαται κανείς σε ακροβασίες. Πέρα από τις βιαιές ερωτικές επαφές, μια έγκυος θα πρέπει να προσέ-

ξει στην επιλογή των ερωτικών συντρόφων, μια που είναι απαραίτητο να μην εκτεθεί σε κινδύνους μόλυνσεων. Το ίδιο ισχύει και για τον «μόνιμο» σύντροφο, ο οποίος καλά θα κάνει να είναι προσεκτικός στις ερωτικές επαφές με άλλες γυναίκες.

Ορισμένοι τύποι μόλυνσεων (π.χ. θλενόρροια), έχουν σοβαρές επιπτώσεις στο παιδί, ενώ η γυναίκα δεν μπορεί να υποβληθεί σε φαρμακευτική αγωγή, αφού τα περισσότερα φάρμακα είναι επιβλαβή για την ανάπτυξη του εμβρύου. Εκτός απ' αυτούς τους κινδύνους, που είναι εύκολο να ξεπεραστούν, μια γυναίκα μπορεί κάλλιστα να κάνει έρωτα χωρίς περιορισμούς, μέχρι και την ημέρα που πρόκειται να γεννήσει, σύμφωνα με τη γνώμη των περισσότερων γυναικολόγων.

Αν λοιπόν οι κίνδυνοι υπάρχουν μόνο στη φαντασία μας, ας δούμε ποιοι είναι οι λόγοι, εκτός από την άγνοια, που οδηγούν τη συντριπτική πλειοψηφία των εγκύων γυναικών να απέχει από τη σεξουαλική δραστηριότητα.

Οι σχέσεις κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης είναι άμεσα συνδεδεμένες με τις σχέσεις πριν απ' αυτήν. Αν λοιπόν, πριν τη σύλληψη ενός παιδιού, η σχέση του ζευγαριού είναι του τύπου «όποτε γουστάρω σε βάζω κάτω και σε γαμώ», η εγκυμοσύνη είναι μια σπουδαία ευκαιρία για τη γυναίκα να αποφύγει αυτή την ταπεινώση, απ' την οποία δεν αντλεί καμιά ευχαρίστηση. Και είναι ταυτόχρονα ένα καλό άλλοθι για τον άντρα, να αναζητήσει «περιπέτειες» με την ανοχή ή και τη συναίνεση της γυναίκας και του κοινωνικού περιγύρου.

Ακόμα, ο πανικός που καταλαμβάνει την έγκυο μπροστά στην προοπτική να φαίνεται «απαίσια», την οδηγεί στο να προφασίζεται ότι «δεν μπορεί», ότι «υποφέρει», να αποφεύγει την ερωτική επαφή και να προσπαθεί να προκαλέσει τον οίκτο για τα «βάσανά» της. Είναι σ' όλους μας οικεία η εικόνα μιας εγκύου, καθισμένης διακριτικά στη σκιά, ενώ η υπόλοιπη παρέα χαιρείται την παραλία. Κι' ενώ, είναι πια γνωστό ότι το κολύμπι, όταν αποφεύγονται οι θουτιές και η ηλιοθεραπεία, είναι μια απ' τις καλύτερες ασκήσεις για μια έγκυο, πόσες εγκυμονούσες εκθέτουν το κορμί τους σε δημόσια θέα; Αντίθετα, οχυρώνονται μέσα σε φαρδιά τσουβάλια, υποτίθεται άνετα, και προσπαθούν απεγνωσμένα να κρύψουν το «αποκρουστικό θέαμα».

Είναι δεδομένο ότι οι περισσότεροι άντρες βλέπουν με επιφύλαξη ή και αποστροφή τη φουσκωμένη κοιλιά και τα πρησμένα στήθια. Αυτό το γεγονός, όμως, καθόλου δεν απαλλάσσει τις γυναίκες από τις ευθύνες τους. Όταν οι ίδιες αποδέχονται καταπιεστικές σχέσεις, όταν οι ίδιες ντρέπονται για το κορμί τους, όταν οι ίδιες αποκρούουν τον έρωτα, γιατί θα πρέπει να θεωρηθούν «θύματα» της αντρικής σεξιστικής - εξουσιαστικής συμπεριφοράς;

Βιβλιογραφία.

1. Φυτιανός, Βασιλικιώτης Πρακτικά Ζ. Πανελληνίου Συνεδρίου Χημείας 1982 Τόμος Ι σελ. 461-467.
2. Υπουργείο Βόρειας Ελλάδας. Η ατμοσφαιρική ρύπανση από το διοξείδιο του θείου στην ευρύτερη περιοχή της Θεσ/νίκης Χ. Ζέρβος, Ν. Ζουμάκης 1984.
3. Υπουργείο Βόρειας Ελλάδας. Κυκλοφοριακός θόρυβος και ρύπανση της ατμόσφαιρας στη Θεσ/νίκη Σ. Βούγιας, Γ. Παπανικολάου.

* Παραδεκτά όρια: ΠΕΡΠΑ 200 ppb Δ. Γερμανία 150 ppb, Ιαπωνία 100 ppb.

** Μεγίστη συγκέντρωση 17% πάνω από 15 ppm, 50% πάνω από 10 ppm, 33% κάτω από 10 ppm.

** Μέση συγκέντρωση 8,3% πάνω από 15 ppm 25% πάνω από 10 ppm 62,7% κάτω από 10 ppm.

Ελαχίστη συγκέντρωση 3% πάνω από 15 ppm 17% πάνω από 10 ppm 80% κάτω από 10 ppm.

Παραδεκτό όριο 10 ppm.

II Εδαφος

α. Χωματερές

β. Εναπόθεση στερεών βιομηχανικών αποβλήτων.

Προτάσεις:

α1. Αξιοποίηση απορριμάτων της ΤΕΔΚ*.

β1. Άμεση δημιουργία φορέα για τη διαχείριση του επιλεγέντος χώρου εναπόθεσης στερεών βιομηχανικών αποβλήτων στην Κάτω

Περσιτερά.

IV Προβλήματα Ασφάλειας

α. Αποθήκες Στρατού

β. Αποθήκες αμυνίας ΕΚΟ

Προτάσεις:

α. Απομάκρυνση πέραν του Αξιού.

β. Μεταφορά πέραν του Αξιού και ανακατασκευή σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα* (διπλά τοιχώματα, μικρότερες ποσότητες).

* Τομεακή Μελέτη Ρέκκας Σ, Μαργέλος Γ.

Πρώτα συμπεράσματα κέρδη ετήσια 800-900 εκατ. δρχ. Κόστος εγκατάστασης περί το 1 δις δρχ.

** Υπολογίζεται ότι σε περίπτωση ατυχήματος θα προκληθεί ο θάνατος περί των 200.000 ατόμων το πρώτο τρίωρο.

Ειδικές Προτάσεις Τομεακών Μελετών

α. Διευθέτηση της κοίτης στις εκβολές του Αξιού (Ανάθεση Μελέτης).

β. Δευτεροβάθμιο Σταθμός Αδρανοποίησης στο τέλος του ΚΑΑ.

γ. Μεταφορά δεξαμενών υγρών καυσίμων (Ανάθεση Μελέτης).

δ. Εφαρμογή συνθήκης MAR-POL από το Ο.Λ.Θ. (Εφαρμογή).

ε. Μεταφορά της δεξαμενής αμυνίας.

ζ. Μετεγκατάσταση της ΔΙΑΝΑ.

Ο Υπεύθυνος για το Περιβάλλον

Ρέκκας Α. Σταύρος

Χημικός

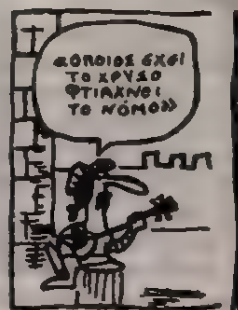
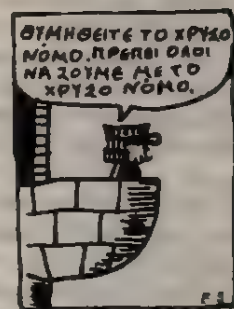
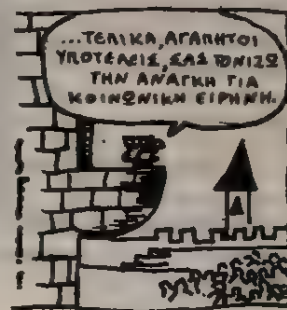
10 Αυγούστου 1984

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΛΕΥ-

ΘΕΡΙΕΣ: 60 πόρνες διαδήλωσαν έξω από τα γραφεία του Γάλλου πρωθυπουργού Λωράν Φαμπιούς, διαμαρτυρόμενες για την έξωσή τους από τους χώρους εργασίας τους. Η τοπική αυτοδιοίκηση ζήτησε από την αστυνομία να κλείσει τα διαμερίσματα, όπου οι γυναίκες δέχονται πελάτες και σαν κύριος υπεύθυνος για την απόφαση θεωρείται ο δημοτικός σύμβουλος Alain Dumait. Ο τελευταίος έκανε, σχετικά με το θέμα, την ακόλουθη ιστορική δήλωση: «Η πορνεία είναι μια βασική ελευθερία, απλώς θέλουμε να ξεφορτωθούμε τη ρυπαρότητα που τη συνοδεύει». Πράγματι, η εκπόρνευση του ανθρώπου σ' όλους τους χώρους δουλειάς, απ' το πορνείο ως το εργοστάσιο, είναι η μόνη ελευθερία που επιτρέπεται.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ: Πριν

λίγους μήνες ο υπουργός άμυνας των ΗΠΑ Κάσπαρ Ουαϊνμπεργκερ περιέκοψε για ένα μήνα 40 εκατ. δολάρια από τις πληρωμές «γενικών εξόδων» της κυβέρνησης προς την General Dynamics ενώ γινόταν έλεγχος για «περίεργες δαπάνες». Βέβαια, κατά τη διάρκεια του ίδιου μήνα η εταιρεία συνέχισε να παίρνει 23 εκατ. δολάρια την ημέρα για οπλικά συστήματα «εν αναπτύξει». Με πωλήσεις 7,2 δις δολάρια τον περασμένο χρόνο, η General Dynamics κατέφερε να «ξεπεράσει» την περικοπή, που ήταν ούτως ή άλλως μια κίνηση δημοσίων σχέσεων, στην προσπάθεια να διασκεδαστούν οι δαμαρτυρίες για τις ολοένα αυξανόμενες милитаристικές δαπάνες των ΗΠΑ.

ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΖΑΓΟΡΙΑΝΝΑ-ΚΟ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ...

«Συνταγματική» κρίθηκε από το Πρωτοδικείο Λαμίας η Πράξη (δηλαδή ΔΙΑΤΑΓΜΑ) Νομοθετικού Περιεχομένου της κυβέρνησης και κύρηξε παράνομη την απεργία στη BOMBYΚΡΥΛ-BOMBΥΞ.

Σύμφωνα με απόφαση του Πρωτοδικείου της Λαμίας (310/1985, ΕΕΔ, 44,25/85) η νομιμότητα μιας απεργίας εξαρτάται όχι μόνο από τα θεσμικά αλλά και από τα οικονομικά αιτήματα, που έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα. Έτσι κρίθηκε παράνομη η απεργία των εργατών της BOMBYΚΡΥΛ-BOMBΥΞ με αιτήματα: αύξηση 180 δρχ. στο μεροκάματο, 4500 δρχ. στο μισθό, 15% ανθυγιεινό επίδομα και ποσό 500.000 για πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Πρόκειται για την πρώτη δικαστική απόφαση με βάση το γνωστό ΔΙΑΤΑΓΜΑ του Α. Παπανδρέου: «... απαγορεύεται ρητά κάθε συννομολόγηση αυξήσεων, και κάθε είδους αύξηση στις αποδοχές, τα επιδόματα, τα βοηθήματα, με οποιοδήποτε τρόπο και οποιαδήποτε μορφή ή ονομασία επιχειρείται». Στην ίδια απόφασή του το Πρωτοδικείο της Λαμίας ορίζει ότι η απαγόρευση των αυξήσεων που θεσπίζεται από το ΔΙΑΤΑΓΜΑ δεν είναι αντίθετη με το Σύνταγμα:

«... τα μέτρα προστασίας της εθνικής οικονομίας θεσπίστηκαν στα πλαίσια του προγραμματισμού και συντονισμού της οικονομικής δραστηριότητας του κράτους (άρθρο 106 παρ. 1 του Συντάγματος) και αποβλέπουν στην αντιμετώπιση των κινδύνων και σαν τέτοια, εν όψει και του περιορισμένου χρόνου που ορίστηκε να ισχύσουν, εξυπηρετούν το γενικό συμφέρον και γι αυτό η απαγόρευση αυξήσεων δεν είναι αντίθετη στη διάταξη 22 παρ. 2 του Συντάγματος».

Για την ιστορία και μόνο παραθέτουμε το άρθρο 22 παρ. 2 του Συντάγματος:

1. Η εργασία αποτελεί δικαίωμα και τελεί υπό την προστασίαν του Κράτους κλπ, κλπ.

2. Δια νόμου καθορίζονται οι γενικοί όροι εργασίας, συμπληρούμενοι υπό των δι' ελευθέρων διαπραγματεύσεων συναπτομένων συλλογικών συμβάσεων εργασίας και εν αποτυχία τούτων, υπό των διαδιτησίας τιθεμένων κανόνων.

Συνταγματική λοιπόν η αναστολή άρθρου του Συντάγματος με Διάταγμα, μας λεν οι κύριοι Δικαστές. Συνταγματική ήταν και η κυβέρνηση του Παπαδόπουλου είχαν αποφανθεί οι Δικαστές, που τον όρκισαν (άλλωστε η επανάσταση ήταν στιγμιαία)... Πως λέγεται εκείνο το καθεστώς που κατασκευάζεται από την αστική τάξη με ή χωρίς το επίθετο κοινοβουλευτικός, όταν βρίσκεται σε αδυναμία να εφαρμόζει το Σύνταγμα και τους νόμους που η ίδια έκανε και καταφεύγει σε ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ;

(όποιος προλάβει ας μας απαντήσει στο επόμενο...)

Η κηδεία του ΜΙΧΑΛΗ και η τρομοκρατία του Ζωγράφου

Πλήθος κόσμου πηγαίνει στην κηδεία, παρ' όλο που από τις 3 έως τις 6 σταματάνε τις συγκοινωνίες. Κλείνουν τα μαγαζιά. Σταματάνε τα Σχολεία και για να εμποδίσουν τους μαθητές να πάνε στην κηδεία τους υποχρεώνουν να φύγουν με τους γονείς τους. Διαδίδουν ότι «θα 'ρθουν οι αναρχικοί να σπάσουν και να κάψουν τα πάντα».

Το ψεύδος της εξουσίας απροκάλυπτο. Η δήμαρχος και τα λοιπά μέλη των τοπικών αρχών, εκτελώντας εντολές του 'Ακη Τσοχατζόπουλου και Κουτσόγιωργα, πρωτοστάτησαν στο κλίμα τρομοκρατίας. Από την άλλη «θρηνούσαν» για το «αδικοχαμένο» και «γελαστό» παιδί. Αυτοί οι ίδιοι στήριζαν τις φασιστικές επιθέσεις στο Χημείο και το Πολυτεχνείο. Αυτοί οι ίδιοι που παρίσταναν τους «αγανα-

κτισμένους πολίτες». Αυτοί που στην καθημερινή ζωή χαρακτήριζαν το Μιχάλη «κωλόπαιδο». Αυτοί είναι που παρουσίαζαν τους αναρχικούς, σαν καταστροφικά τέρατα.

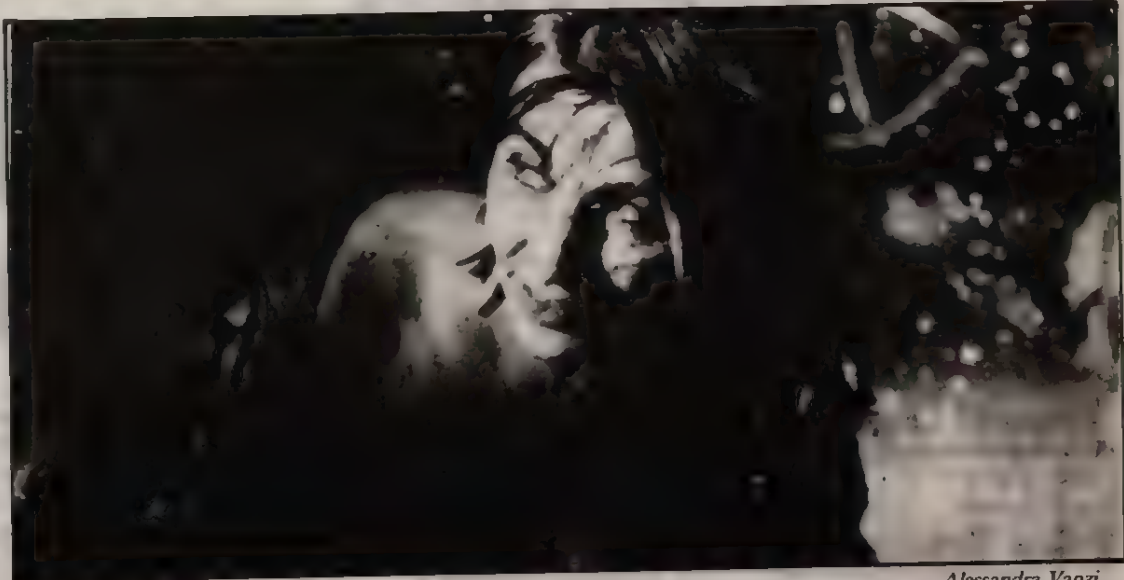
Στην κηδεία κυριάρχησαν τα συνθήματα «Μιχάλη ζεις, εσύ μας οδηγείς», «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι», «το αίμα κυλάει, εκδίκηση ζητάει». Εν τω μεταξύ στο ΛΑ αστυνομικό τμήμα υπήρχαν 4-5 διμοιρίες ΜΑΤ. ΠΑΣΟκίτες, ΜΕΑτζήδες και αστυνομικοί με πολιτικά παρακολουθούσαν την κηδεία.

Δημοκρατική, άραγε, ευαισθητοποίηση;

— Το Σάββατο, 23 Νοέμβρη άγνωστοι έκαψαν το αυτοκίνητο της δημάρχου στου ΖΩΓΡΑΦΟΥ. Το δημοτικό συμβούλιο κατάγγειλε τους «προδοκότες» του εμπερησμού. Το δολοφόνο Μελίστα και τις θηριωδίες του κράτους είχαν ξεχάσει να τις καταγγείλουν.

Εκδότης
Πισμίσσης Θεόδωρος
Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι
Τ.Θ. 26050, 10022 ΑΘΗΝΑ

Η ΜΑΝΙΑ, ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ, ΤΑ ΚΟΜΠΙΟΥ-ΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Alessandra Vanzì

Ο σπρουθοκαμηλισμός καθώς και ο κιτρινιμός (συνδιασμένος με μια αισχρή λαοπολογία) του επίσημου έντυπου του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας, είναι αρκετά γνωστός σ' ένα χώρο ανθρώπων που διαθέτουν μια αυτοδύναμη και ανεξάρτητη σκέψη.

Στις στήλες του, συστηματικά βρίσκουν φιλοξενία άρθρα τακτικών ή όχι συνεργατών που με εξαιρετική ζέση και φανατικό πάθος, διαστρεβλώνουν (μέχρι αντιστροφής) την Ιστορία, διαβρώνουν την αλήθεια, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να την πλευρίσουν κυκλικά, διατηρώντας την από τη φύση της περιορισμένης δυνατότητας συγκεκριμένης οπτικής γωνία. Έτσι οδηγούμενοι de facto σε αδιέξοδο, την μαλλιοτραβούν, σέρνοντας την βίαια και ανελεύθερα στα δικά τους πεδία. Κάπως έτσι γράφουν την «υπηρετική» τους Ιστορία.

Τυχαιά ξεφυλλίζοντας τις σελίδες κάποιου Ριζοσπάστη (1.12.85) το μάτι μου καρφώθηκε σ' ένα πλαίσιο-αναφορά στη ΜΑΝΙΑ (την πρόσφατη ταινία του Γ. Πανουσόπουλου). Αιστράπων και θρονιών ο γνωστός κριτικός (το όνομά του αποτελεί μιάσμα και αποφεύγω να το χρησιμοποιώ) καταδίκασε μεν σε δια πυρά θάνατο την ταινία προβάλλοντας (φαιδρές) απόψεις. Π.χ. «έχει πρόβλημα ιδεολογίας», «αντιφάσκει αισθητικά» (!!!). Χαρακτήριζε δε τον Πανουσό-

πουλο σαν «αποκομμένο από τον κοινωνικό χώρο», «έχοντα έλλειψη βαθύτερης γνώσης και προσέγγισης ενός τόσο σημαντικού προβλήματος» κλπ.

Όμως πρέπει να θάλουμε τα πράγματα στη θέση τους.

Πριν απ' όλα ας αναφερθούμε γενικά στο περίγραμμα της ταινίας. Ο Πανουσόπουλος στη ΜΑΝΙΑ διάλεξε σαν θέμα μια γυναίκα τέρας λογικής-τετράγωνης-λογικής. Η ηρωίδα η Ζωή (μετωνυμία) δουλεύει σε μια εταιρεία σαν χειρίστρια κομπιούτερ. Καθυποταγμένη και συμπεσμένη στον ανέκφραστο και μονότονο χώρο εργασίας από τη μια και διώνοντας μια σχέση ρουτίνας στην οικογένεια (έχει άνδρα και δυο παιδιά) απ' την άλλη υποτάσσεται στο καθημερινό παράλογο που σιουφικά δεχόμαστε όλοι. Κάποια μέρα η αλλαγή έρχεται στη Ζωή, με τη μορφή της αποστολής για μετεκπαίδευση στο εξωτερικό από την εταιρεία. Όλα φαίνονται να πηγαίνουν καλά, ώσπου μια μέρα αποφασίζει να πάει μια θόλτα στον Εθνικό Κήπο. Η άμεση σχέση της και η ιδιόρρυθμη επαφή της με τη φύση, θα οργανώσει μέσα της μια βίαιη εσωτερική έκρηξη. Έκρηξη που αποτελεί εμφανή αντίδραση και (ταυτόχρονα) απάντηση στον καθημερινά σταθερά αυξανόμενο συντελεστή καταπίεσής της.

Η εξωτερικευση των συμπεσμένων ενστίκτων θα την οδηγήσει σε δρόμους πρωτόγνωρους, ελκυστικούς, ρομαντικούς τελικά

για αυτήν. Ταυτόχρονα οι πράξεις της θα δημιουργήσουν πανικό και απόγνωση σε ένα «ξένο-κοινωνικό περίγυρο, που έντρομα παρατηρεί «στασιποιημένους» το ήσυχο Εθνικό Πάρκο ν' αλλάζει σχήμα και μορφή και να μεταμορφώνεται σύμφωνα με τη στενόχωρη λογική των μικροαστών θεατών σε ζούγκλα. Μπροστά στο ίδιο πλήθος, η Ζωή φαντάζει σαν σμικρυνμένη μαινάδα, σαν μια ακόρεστη μορφή Διονυσιακής προέλευσης και υπόστασης.

Υπερασπιστής (μανιώδης μάλισσα) αυτής της νομιμότητας, της ηρεμίας της μικροαστικής αντίληψης για την τάξη και την ασφάλεια (θασώτης μιας κατά τα άλλα κούφιας κοινοβουλευτικής Αλλαγής-Επανάστασης) «βασιλικότερος του βασιλέως» τελικά εμφανίζεται ο Ριζοσπάστης στο επίμαχο άρθρο-κριτική. Επιδίδεται σε μια (με αφορμή την ταινία) ολοκληρωτική γενίκευση, που μέσα τους εμπεριέχονται στριμωγμένα άσπαρα, από τα πεπραγμένα στο φιλικό χρόνο της κινηματογραφικής Ιστορίας μέχρι τις τελευταίες συγκρούσεις σε Πολυτεχνείο-Χημείο.

Ο «κριτικός» του Ριζοσπάστη μέσα από το πλήθος των νεκρών «έτσι κι αλλιώς» αερολογιών του, που δυστυχώς βρίσκουν αποδοχή και αφομοίωση από κάποια μάζα, γνωρίζει καλά τι πρέπει να χτυπήσει, να εξαλείψει, να απονεκρώσει, καταχωνιάζοντας κάτω από ορθολογιστικά, αντιδραστικές υφής, πολιτικάντικα επιχειρήματα.

Στόχος του αυτό που αποτελεί το θέμα, αλλά και την εναλλακτική πρόταση της ταινίας. Η απελευθέρωση του συμπεσμένου υποσυνείδητου, του ενστικτού, του αυθορμητισμού, που θα ανοίξει την πόρτα για να εισβάλει ζωντανός έκφραση σε ένα «ξένο εξωτερικό κόσμο», η εσωτερική ορμή και δύναμη του πηγαίου. Αυτή η ανεξέλεγκτη δύναμη (που η εξορία του όποιου σκεπτικού αποτελεί βασικά προϋπόθεση για την ύπαρξή της) εξερχόμενη διαταράζει την καθημερινότητα, παραβιάζοντας με τις νέες της πρωτόγονες αντιλήψεις την οργανωμένη και τεχνολογικοκρατούμενη ζωή.

Βέβαια ο «κριτικός», πιστός και συνεπής στις κομμουνιστικές του απόψεις, επιμένει να θέλει να βλέπει το ανώνυμο πλήθος σα μια ανθρώπινη μάζα, που σαν τέτοια αποκλείει την ύπαρξη οποιασδήποτε ιδιαιτερότητας. Μια μάζα, που με οργανωτή και κατευθυνσοδότη το Κόμμα, αναζητά στα πλαίσια πάντα της ασπι-

ΕΔΩ-ΕΚΕΙ. ΔΙΑΦΟΡΑ

— Βρεθήκαμε στο Ελντζί πριν κάποιες μέρες σε μεταμεσονύχτια προβολή Φανταστικού Κινηματογράφου. Ένταση στην οθόνη, σφιγμένα τα νεύρα. Και κάπου ακαθόριστα συνέλαβε το μάτι μας το φάντασμα του Κοτρώνη να περιφέρεται μέσα στη σκοτεινή αίθουσα. Πέρασαν κιόλας οχτώ μήνες που 'σαι μακριά «Κοτρώνεν».

— «Όταν σκοτώνω το χρόνο των θεατών αισθάνομαι δολοφόνος» Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, σκηνοθέτης, Μεσημβρινή 16/12/85

— «Μου άρεσε πολύ η ταινία. Στο μέλλον θα σκεφτώ πολύ με βάση τα όσα προτείνει».

R. Reagan για το ΡΑΜΠΟ.

— «Στο τέλος η ταινία αντί να κλείνεται στον εαυτό της... ανοίγεται στον κόσμο. Και αντί μιας άμεσης απάντησης στη δύσκολη ερώτηση που τίθεται, ρωτά την ίδια την ερώτηση».

Σ. Κωνστανταράκος.

Απόσπασμα από το σημείωμα για το «Εν πλώ» που μοιράστηκε πριν την προβολή στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. «Όσο για το περίφημο ερώτημα, δεν είναι άλλο παρά ένα πλάνο zoom στο «Τι να κάνουμε» του Β.Ι. Λένιν. Μαζοχισμός!

— Μέχρι τώρα απαγόρευαν μια ταινία με βάση το περιεχόμενο. Όμως η Δ. Γερμανία πρωτοτύπησε. Κατάσχεσε την κόπια μιας ταινίας, κρίνοντας το περιεχόμενό της μόνο απ' τον τίτλο, που ήταν όμως αρκετά εκφραστικός: «ΚΑΤΩ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ».

σελ. 11

νεχίζει την απεργία και οι αρχές αναγκάζονται να τον αποφυλακίσουν σε ημικωμανώδη κατάσταση στις 30 Νοέμβρη.

Ένας ακόμα κρατούμενος ο Γιώργος Παπαπολυμέρου κάνει απεργία πείνας.

Στις αρχές Δεκέμβρη κατατίθενται αιτήσεις αποφυλάκισης από τους 15 και αποφυλακίζονται με περιοριστικούς όρους και εγγυήσεις

...Την καρδιά μου στους σταθμούς την τυραννώ

«Όλοι οι δρόμοι στον Ελληνικό Κινηματογράφο φαίνεται πως οδηγούν στη Θεσσαλονίκη». Η παραλλαγμένη μορφή της Αρχαίας Ρωμαϊκής αντίληψης γύρω από την κεντρικότητα και τη σπουδαιότητα της Αιώνιας Πόλης, μεταφερόμενη στο πεδίο του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου, προσφέρει μια δυνατότητα προσέγγισης της κυρίαρχης τάσης στον εσωτερικό του χώρο. Μιας τάσης, που θυμάται μια φορά κάθε χρόνο να στρέφεται προς Βορρά. Το πρόβλημα-θέμα δεν έχει να κάνει τόσο πολύ ούτε με την αφετηρία γέννησης ούτε με τον τελικό προσδιορισμό. Εντοπίζεται στη συγκεκριμένη θέση του τι αντικειμενικά μπορεί να προσφέρει ένας θεσμός διαγωνιστικού -ανταγωνιστικού ορθότρου- περιεχομένου, αλλοτριωμένος, με αποκαρδιωτικά δεδομένα τη χρονική φθορά και την ποιοτική κύρωσή του κι ακόμα τη σημασία και τη βαρύτητα της όποιας θράβευσης. Και αν αρχίσει κανείς να το εξετάζει δεν φαίνονται και πολύ ρόδινα τα πράγματα. Αρκετά χρόνια πριν, το φεστιβάλ σαν ανταγωνιστικό πεδίο όπου συγκρούονται οι δημιουργοί (προς τέρψη των θεατών φυσικά, χαιρε Φεστιβαλικά ατμόσφαιρα) είχε αρχίσει να δημιουργεί τις πρώτες αμφιβολίες για την αναγκαιότητα της ύπαρξής του. Τα συναφή με το χώρο περιοδικά, αλλά και ο ημερήσιος τύπος, φιλοξενούσαν απόψεις γνωστών σκηνοθετών, που το αμφισβητούσαν έντονα, προβάλλοντας υποκειμενικές τους απόψεις, οι οποίες κύρια στηρίζονταν στην αδυναμία διανομής στις αιθουσές όσων δημιουργημάτων προβάλλονταν στο Κρατικό Θέατρο Β. Ελλάδας. Οι αντιδράσεις σταδιακά κλιμακώθηκαν, στα επιχειρήματα προστέθηκαν ορισμένα στοιχεία πηγάζοντα από προσωπική αντιμετώπιση, αλλά και μια σειρά παράξενες και αρκετά γελοίες αποδόσεις της εκάστοτε κριτικής επιτροπής. Έτσι φθάσαμε στο 26ο Φεστιβάλ να αντικρύζουμε έναν ανυπόληπτο, χωρίς ιδιαίτερη προσωπικότητα θεσμό, που έχει καταντήσει μια βαρετή επανάληψη, υπόθεση ρουτίνας για ένα αλλοπρόσωπο πλήθος που κάθε χρονιά θιώνει την ανακύκλωση της μιζέριας των ίδιων λαθών. Ένα χώρο, όπου βρίσκουν έκφραση (και

αναλογη φυσικά προβολή, γιατί τελικά αυτό ενδιαφέρει τες... «πρωταγωνιστές») προσωπικές συγκρούσεις, έχθρες και άλλες παρόμοιες μικροπρεπείς πράξεις. Ένα φεστιβαλ-κρατούμενο χώρο, όπου οι «έντριγκες» συνεχίζουν τις διαμάχες τους, σαν να θέλουν να αποδείξουν πως τον δύσμοιρο κινηματογράφο, που κουβαλούν στον ώμο τους, τον βλέπουν σαν μέσο που τους δημοσιοποιεί και μόνο, και όχι σαν τη βάση και το σκοπό της ζωής τους. Πέρα απ' όλους αυτούς υπάρχουν και οι συντελεστές, που με ελαφριά καρδιά φροντίζουν να τροφοδοτούν τη φωτιά με λάδι, καθόλου άμοιροι ευθυνών για την αποκαρδιωτική κατάσταση του Φεστιβάλ και γι' αυτό αναλυτικότεροι: όταν υπάρχει ένας θεσμός με ανταγωνιστικό περιεχόμενο, ταυτόχρονα με αυτόν αναγνωρίζεται και η αναγκαιότητα ύπαρξης μιας Ειδικής Κριτικής Επιτροπής, που σαν ρόλο θα έχει κάποια αξιολόγηση και ορισμένες επιλογές. Μια επιτροπή, που σε κανονικές συνθήκες θα πρέπει να αποτελείται από ειδικούς (ας αντιληφθούν γενικά τον όρο) όπου ένας καθαρά κινηματογραφικός σκεπτικισμός θα διέπει την κρίση και την επιλογή της.

Όταν όμως, οι φράξιες και οι φατρίες κυβερνούν, όταν οι πολιτικές σκοπιμότητες τοποθετούνται σε πρώτη μοίρα στον εγκέφαλο των μελών της εκάστοτε κριτικής επιτροπής παραμερίζοντας μια (θεωρητικά) προπορευόμενη και προβαδίζουσα ηθική, αυτό είναι αδιανόητο.

Όταν μάλιστα ο ευθυνόμενος άμεσα για το παραπάνω τυχαίνει να είναι και ο ίδιος, δημιουργός... ε, αυτό είναι ανήκουστο.

Όμως όταν σε ένα φεστιβάλ... έχεις να βραβεύσεις κάποιες δουλειές και αντί γι' αυτό μοιράζεις διπλώματα στα κόμματα, τότε σου αξίζουν τα ξεφωνητά... ANTI, 11/10/85.

Τι να κάνουμε όμως, εδώ ακόμη είναι Βαλκάνια... με ή χωρίς φουστανέλλα δεν αλλάζει και πολύ το πράγμα.

Και εδώ εύλογα τίθεται το ερώτημα: Αξίζει κανείς να ασχολείται και να καταπνέεται σοβαρά με τον Ελληνικό Κινηματογράφο; Ίσως είναι καιρός, αυτοί που ενδιαφέρονται, να δώσουν μια απάντηση.

Όσον αφορά τις ταινίες του Φεστιβάλ, λεπτομερικά θα αναφερθούμε όταν προβληθούν στους Κινηματογράφους. Πάντως προτείνουμε: την ιδιαίτερη ταινία «παιδιά του Κρόνου», το επιβλητικό «Μετέωρο και σκιά», τον «Τόπο» καθώς και την ήδη προβλημένη «Μια τόσο μακρινή απουσία». Εάν επίσης θέλετε να γελάσετε και να διαπιστώσετε πως μια ταινία με αρχικά σοβαρές προθέσεις καταντά «ελλείπει ταλέντου» -σε ανούσιο, γελοίο και αφελές δημιούργημα, να δείτε το «εν πλω». Το χάλι της ελληνικής αριστεράς σε όλη του την έκταση. Αυτά.

«ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ» Η ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΤΑΙΝΙΑ

(ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΡΟΒΛΗΘΕΙ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ)

Στην πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία ο Γιώργος Κόρρας καταπιάνεται με τα προβλήματα, τις αγωνίες και τον τρόπο ζωής μια περιθωριακής τριπλέτας. Το κεντρικό πρόσωπο του φιλμ, ο Άρης, ζει μαζί με το θάνο σ' ένα παλιό σπίτι, παραχωρημένο απ' τον Πέτρο καθηγητή του Άρη στη Σχολή Δημοσιογραφίας. Κάποια στιγμή η Στέλλα, φίλη του Άρη, εισβάλλει ορμητικά στο Χώρο προσπαθώντας να αλλάξει ορισμένα πράγματα και αφού τους επιβληθεί, να ταρακουνήσει τη ζωή τους.

Όμως ο Άρης και ο Θάνος, οχυρωμένοι πίσω από τα τείχη της ειρηνειάς, με την οποία αντιμετωπίζουν τον κόσμο, είναι καλά προφυλαγμένοι. Τα καλόγουστα και έξυπνα αστείακια χρησιμεύουν σαν μελάνι στα μάτια των άλλων, σαν αδιαφανές παραπέτασμα, ώστε να μην φαίνονται οι αδυναμίες τους, αλλά και να κρύβουν απ' τους ίδιους τους εαυτούς τους την έκδηλη μοναξιά τους. Στα ίδια πλαίσια προσχωρεί αργότερα και η Στέλλα. Μέσα σ' αυτό το τρίγωνο η παρουσία του Πέτρου (σύμβολο εδώ ενός πατέρα) λειτουργεί σαν στοιχείο ισορροπίας και ελέγχου. Ο διπλός ρόλος του Πέτρου σαν εξουσιαστική-δυναμική εικόνα ανθρώπου απ' τη μια και η τοποθέτησή του στη χαμηλότερη μοίρα (σ' εκείνη ίσως του θύματος) απ' την άλλη, φαίνεται ότι αυτό εξυπηρετούν. Όλα μέσα σ' αυτήν την ταινία λειτουργούν δημιουργικά. Τόσο το παλιό καλό σενάριο της (που αν μη τι άλλο δείχνει ότι ο Γ. Κόρρας γνωρίζει καλά το χώρο, που περιγράφει) όσο και η χωρίς εξάρσεις σκηνοθεσία, που υιοθετώντας έναν αφηγηματικό ρυθμό, πετυχαίνει το σκοπό της. Ακόμη οι

ηθοποιοί Τ. Μόσχος, Άννα Μακράκη, Θ. Μυλωνάς και Μ. Χατζησάβας αποδίδουν με τον καλύτερο τρόπο τα πρόσωπα που υποδύονται.

Παρ' όλες όμως τις ταλμηρές σκηνές της ταινίας, το ερωτικό στοιχείο δεν είναι όσο θα 'πρεπε διάχυτο στην ταινία. Ο ερωτισμός κεντρίζεται διαρκώς με ανέντιμα κραυγαλέες εγκλήσεις του τολμηρού, που αποτυγχάνουν να δημιουργήσουν την ανάλογη ατμόσφαιρα.

Όμως ο Γ. Κόρρας είναι αξιόπαινος για την πρώτη δουλειά του, όχι μόνο για την συμπαθητική του ταινία, αλλά και για έναν άλλο λόγο: το στόρυ του είναι βγαλμένο απ' τη σύγχρονη ζωή. Χωρίς το σενάριο του, σαν γενικό θέμα, να αγγίζει τα όρια του συγκλονιστικού, είναι βγαλμένο μέσα από την καθημερινή ζωή του 198... τόσο, γεγονότα που του επιτρέπει να εκφράζεται και να δημιουργεί μέσα σε ένα οικείο χώρο. Ο «μικρός» Κόρρας δείχνει το δρόμο ένα δρόμο, που περπάτησαν διάφοροι μεγάλοι του είδους (Νικολαΐδης, Παναγιωτόπουλος, Πανουσόπουλος). Και η προσπάθειά του αυτή λειτουργεί σε μια εποχή που η «επιστροφή στο παρελθόν» είναι γενικά επιθυμητή και δεκτή (ειδικά μετά την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης) και αουσιόδητα ή όχι εμπνέεται και καθοδηγείται επίσημα απ' το κράτος. Μια ταινία λοιπόν κόντρα στο ρεύμα της «επιστροφής στο παρελθόν», με τη στροφή της ερωτικής ματιάς της κάμερας σε ένα υποφωτισμένο λανθάνοντα χώρο, όπου η λογική συντριβεται μπροστά στο επιθυμητό, για χάρη του ονείρου, που στη βάση του είναι όλος ο κινηματογράφος.

δης νοημοσύνη χρειάζεται για να αντιληφθεί κανείς πως όταν ένας δημιουργός καταπιάνεται με ένα θέμα, που σε βάση έχει μια μετακίνηση, κοινωνική αλλαγή μέσω πράξης, το να το ερευνήσει είτε σε ατομικό είτε σε συλλογικό επίπεδο, αυτό αποτελεί σαφή ένδειξη κοινωνικής σύνδεσης.

Να πιστέψουμε ότι αυτή η «στοιχειώδης» νοημοσύνη δεν υπάρχει; Η μήπως πίσω απ' αυτήν την αφέλεια, κρύβονται καμουφλαρισμένες επιδέξιες οι θέσεις του αρθρογράφου για τον κινηματογράφο των «δημιουργών», υπερθεματίζοντας για πλαστές κοινωνικές αναγκαιότητες που καλείται να υπαχθεί και να ανακινήσει η τέχνη;

Η στρατευμένη πλέον τέχνη που θα υπηρετεί «το λαό», θα προβάλλει την «ταξική πάλη» δίνοντας ήρωες «πρότυπα» ή θα βοηθά στην καταπολέμηση του αλκοολισμού. (Διάταξη στο σοβιετικό νομοσχέδιο για τον κινηματογράφο).

Κατεβαίνοντας όμως σε τέτοιο φτηνό επίπεδο η τέχνη υπεραπλουστεύεται, εκλαϊκεύεται, χάνει τον ορισμό της. Όμως ο κινηματογράφος των δημιουργών δεν ανέχεται τέτοιου είδους προτάσεις και επεμβάσεις. Χαρακτηριστικά, ένας εκπρόσωπός του, ο δημιουργός των «τεμπέληδων» της εύφορης κοιλάδας - ο Ν. Παναγιωτόπουλος είπε:

«... πολλοί θεωρούν ότι ο κινηματογράφος είναι λαϊκή τέχνη.

Ε, όχι δεν είναι».

Και για να τελειώνουμε, τουλάχιστον θα πρέπει να επισημάνουμε την πλημμελή πληροφόρηση του συντάκτη του επίμαχου άρθρου που, μεταξύ των άλλων, γράφει:

«... το σύστημα δεν υπονομεύεται από την κατάρρευση του Χημείου και Πολυτεχνείου από τους ΠΑΝΚ των Εξαρχείων».

Η πόρνοψη του και η κοινωνική του αποκοπή τουλάχιστον είναι έκδηλες, όταν χαρακτηρίζει σαν «ΠΑΝΚ» όλους τους αντεξουσιαστές νέους που για τον μικροαστό σημαίνει: κακός, απόβλητος, περιθωριακός.

Όμως εύλογα, και αυθόρμητα θα 'λεγα γεννέται μέσα μου μια ερώτηση αναφορικά με τη φράση «υπονόμηση συστήματος» και καλώ τον «κριτικό» του Ριζοπάστη να διευκρινήσει: Απο τι, τελικά, ναρκοθετείται και υπονομεύεται το σύστημα, αν όχι, από πράξεις γεμάτες ουσία και περιεχόμενο;

Μήπως; Από τις «σούπες» απεργίες με τα πάγια οικονομικά αιτήματα;

Από τον επιθήτορα Κνίτη;

Από το «μαχητικό» και πάντα δημοκρατικό Κόμμα;

Εγώ για να παραπάνω έχω βρει προ πολλού την απάντηση. Όσο για σας «σύντροφοι» λίγος αυθορμητισμός δε βλάπτει. Λίγη Μανία αρχής γενομένης από τους κομματικούς μηχανισμούς.

Αντώνης

Η Μανία του Πανουσόπουλου

Η ιστορία εκτυλίσσεται γύρω από μια γυναίκα πετυχημένη επαγγελματικά, παντρεμένη και μητέρα.

Εργάζεται σε μια πολυεθνική εταιρεία κομπιούτερ και μάλιστα έχει εξαιρετική ικανότητα πάνω στο αντικείμενο της δουλειάς της, μια που είναι από τους ελάχιστους τυχερούς, που παίρνουν προαγωγή. Η ατμόσφαιρα, που επικρατεί στο χώρο δουλειάς, χαρακτηρίζεται από ορθολογισμό, οργάνωση, τυπικότητα, αποξένωση, πειθαρχία, με μια λέξη πολιτισμό. Με τον άντρα της έχει κάποιες συγκρούσεις, μια που πάνω απ' όλα την ενδιαφέρει η επαγγελματική της επιτυχία. Είναι μια γυναίκα, δηλαδή, με ψυχρή ορθολογική σκέψη, «ανεξάρτητη οικονομικά», «απελευθερωμένη» από την αντρική καταπίεση και τις προκαταλήψεις. Καριέρα, οικογένεια, κοινωνική άνοδος, χάρπινα ιδανικά. Φτάνει μόνο μια αφορμή, για να δειξεί τη σαθρότητά τους: μια βόλτα στον Εθνικό κήπο. Μια κάποια επαφή με τη φύση, τη φέρνει πιο κοντά στη δική της φύση. Επιθυμία για παιχνίδι, για έρωτα, επιθυμία για ελευθερία και ξεγνοιασιά ζωής.

Και σιγά-σιγά όλα αλλάζουν. Το πάρκο επεκτείνεται, εμφανίζονται λιβάδια. Πλάνα ρεαλιστικά διαπλέκονται με πλάνα φανταστικά. Ένας άντρας -ο κτηνότης του πάρκου- παίρνει διαστάσεις ονειρικές. Κά-

νουν έρωτα και το τοπίο γίνεται διονυσιακό. Πέφτει η νύχτα και Αυτή κάτω από τη Σελήνη, μέσα στην απέραντη ελευθερία των αισθήσεών της, μεσ' την τρέλλα της, όπως μας τη δείχνει το έργο. Μια που ο έρωτας, η Ελευθερία, το παιχνίδι, μέσα σε μια σχιζοφρενική κοινωνία, μόνο σαν τρέλλα μπορούν να ιδωθούν. Μια τρέλλα όμως επαναστατική, ανατρεπτική. Γρήγορα καταφθάνουν οι κατασταλτικές δυνάμεις. Η γυναίκα όμως έχει συμμάχους της τα παιδιά, τα παιδιά, που μέχρι πριν λίγο παίζανε συμβατικά στο πάρκο. Ανατρέπουν τους πρώτους μπάτσους. Το ένστικτο της ζωής παλεύει παντοδύναμο, εξαγριωμένο, μανιασμένο. Έτοιμο να καταστρέψει σ' έναν ανείπωτο οργανισμό για να συνεχίσει να ζει αγνό και αναλλοίωτο. Ο τελευταίος, που θα απομείνει σ' όλο αυτό το ιωνηγητό θα είναι η γυναίκα-σύμβολο της φύσης, της εσωτερικής γνώσης και της ελευθερίας. Σ' όλη τη διάρκεια του έργου, η μουσική του Νίκου Ξυδάκη έχει κάτι το πρωτόγνωρο και διονυσιακό, που δένει και τονίζει την εικόνα. Μια εικόνα που αβυσσικά κυλάει από το πραγματικό στο φανταστικό. Η ταινία του Πανουσόπουλου «Μανία» δεν μπορεί παρά να αγγίζει τον καθένα στις ευαίσθητες χορδές του. «Ας είμαστε ρεαλιστές, ας πραγματοποιήσουμε το αδύνατο».

κής νομιμότητας και της κατεστημένης κοινωνικής ηθικής, την έκφραση των όποιων αιτημάτων του. Έτσι λοιπόν θέλουν το πλήθος οι κομμουνιστές: πειθαρχημένο και κουμπωμένο.

Η Ιστορία, όμως, δείχνει ότι όσες φορές ο κόσμος έχει αφήσει τα θαύματα ένστικτά του και τα αισθήματά του να εκφραστούν, εξορίζοντας τον ορθολογισμό και την «αφ' υψηλού» ελιτιστική καθοδήγηση, έχουν δημιουργηθεί τεράστιου αντίκτυπου καταστάσεις αθέμιτης και φρικτής υποστάσης για την κατεστημένη τάξη.

Όταν λ.χ. τα συνδυάσει στη Γαλλία έχασαν για κάποιο διάστημα τον έλεγχο των εργατών, δημιουργήθηκε η μεγάλη λάμψη στην Ιστορία του Μάη '68. Εύστοχα και διαστροφικά κάπως, είχε ζωγραφίσει τον αντιδραστικό ρόλο των συνδικάτων και του κόμματος ο GODARD, στην ταινία του: «ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ». Συνεχίζοντας την κριτική του ο εν λόγω κύριος μιλά για «αποκομμένους, από τον κοινωνικό χώρο, δημιουργούς». Στοιχειώ-

...στο «σπάσιμο» και στο «κάψιμο» δεν έχεις καιρό για χάσιμο...

Δημοσιεύουμε το κείμενο που μας στάλθηκε παρά το γεγονός ότι έχει γραφεί ακριβώς ένα χρόνο πριν.

Αν αφαιρέσεις τα γεγονότα αφορμή για το γράψιμό του, είναι τόσο επίκαιρο, που λες και γράφτηκε για τα τελευταία συμβάντα (δολοφονία Μιχάλη Καλτεζά, σπασίματα, καψίματα, οδοφράγματα, Χημείο, Πολυτεχνείο κ.ά.) και σαν έτσι το δημοσιεύουμε, παρά την μεγάλη έκτασή του. Επιπλέον, είναι αντιπροσωπευτικό δείγμα μιας τάσης του αντιεξουσιαστικού κινήματος στην Ελλάδα.

«Ζωγράφισαν του νεκρού το σάβανο
με πράσινο, με μπλε, με κόκκινο
και μπροστά του τού το βάζουν.
Έτσι τη λάσπη κάτω από τα χρώματα κρύβουν...»

«Νέα πριμ γι' αυτούς που αγαπών τον αθλητισμό.
Από δω και στο εξής:
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΖΩΝΤΑΝΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΜΟΙΒΗ: 10.000
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΝΕΚΡΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΜΟΙΒΗ: 5.000

ΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ «ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ» ΤΟΥ «ΑΓΝΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ»

Σύντροφε, το κακό που μπορείς να φανταστείς μπορείς και να το κάνεις. Χτύπησέ τον σύντροφε. Ο πεθαμένος κόσμος θα κοιμηθεί γύρω σου».

«Απόψε στη Γη υπάρχουν τρία είδη προσπαχιών:

Η πρώτη είναι το κράτος και τα Αρμένια του.

Η δεύτερη το να το υπακούς.

Η τρίτη το να μην πολεμάς με λώσα για να το διαλύσεις».

● Η αλήθεια είναι βροχιάς μόνο όταν λέγεται ολόκληρη. Λοιπόν κατά τη γνώμη μας χριστιανοί και εθνικόφρονες, πασόκοι και κομμουνιστοράδες, ντεμ - Σταλινικοί και μικροασοί κοσμοπώληδες, για να σωθεί ο άνθρωπος πρέπει να διαπράξει όλα τα δυνατά αίσχη και αφέλεια να αδράξει όλες τις ευκαιρίες και να εξαντλήσει όλες τις δυνατότητες: ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΙΣΧΟΣ ΠΙΟ ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΟ, ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΑ.

● Είναι τραγικό ε; που οι δεκαεξάρδες που σας γάμησαν τα λώκια άρχισαν να σας γαμούν τα Πανεπιστήμια, τα Ξενοδοχεία και σε λίγο τα Υπουργεία. (Βούρκος φωλιάζει στο βάθος της ψυχής τους και ουσι αν ο βούρκος έχει πνεύμα...).

● Υποσχέθηκαν να καθορίσετε τον τόπο από τους «Ανορχικούς θρωμωμένους». Ξέρετε όμως πως εσείς είσατε η θρωμιά που υποσχέται καθαριότητα. Είσατε η Αλυτρία, η Τάξη. Στο κάτω-κάτω είσατε ακουλήκια γιατί να μη σας το πουν; (Αν μπορούσατε θα στήγατε πολυβολεία στις τσέπες των Εξαρχειών όπως τότε που τα ετοιμάσατε στον Παπαδόπουλο να τα στήσει).

● Ξέρετε ότι δεν υπάρχει για σας ελπίδα επιστροφής στην αμαλότητα. Η τάξη δεν βασιλεύει από καιρό. «Αυτό που ονομάσατε κρίση δεν είναι παρά η κατάρρευση του θανατηφόρου πολιτισμού σας». Θα επικαλείσθε ξανά και ξανά «τον δημόσιο κίνδυνο, το γενικό συμφέρον, την διάσωση ολόκληρου του έθνους» δηλαδή τις γνωστές αρχιδίες σας και θα ασπάζεστε μερμηκίζοντας.

● Βέβαια η απολυσία απαιτεί συγκέντρωση. Όμως όλη η ευφροσύνη σας τελείωσε τότε με τον

Χίτλερ και τον Στάλιν, ενώ ο πανικός σας γίνεται ανάλογος με το θρόνος σας. Μόνο που εμείς το πήραμε σοβαρά αυτό και θα το σκεταλευθούμε όσο χρειάζεται (δεν μπορούμε και ούτε θέλουμε να κάνουμε αλλοιώσεις). Και απλά αυτός είναι ο λόγος που γράψαμε αυτή την προκήρυξη.

● Κάποτε (πούτσες) το Κάραβελ; Η μόνη αλήθεια άρα και η απάντηση είναι ότι η αιτία για ό,τι έγινε εκεί, βρίσκεται εκεί και παντού. «Η βαθύτερη επίσημη καταστροφή είναι ότι οι άνθρωποι δεν είναι πια σπύρι τους». Κι αν ψάχνετε να βρείτε τα μυστικά μας οπλοστάσια, σας λέμε ότι το μόνο που θα βρείτε είναι ανθρώπους που θα επιμένουν να μιλάνε.

Να γιατί «δεν ξέρετε κανέναν» τη στιγμή που όλοι δηλώνουμε το ίδιο όνομα: κ α ν ι θ α λ α ρ ι, για της οικονομίας σας την εξουσία, την ιδεολογία, την ενοχή και την θυσία. Μας ξέρετε όμως ο κάθε απορρόδοτος «μελλοντικός κρατούμενος»

● Έχοντας φθάσει στο αποκορύφωμα της απήτης δηλώνετε ότι νιώθετε πιο οίανυρα παρά ποτέ. Αλλά και σ' αυτό γελάστε πολύ περισσότερο απ' όσο νομίζετε, γιατί καταφέρνετε να κοροϊδέσετε πολύ λιγότερους, από όσους χρειάζεστε.

● Είσατε ανίκανοι να υπομείνετε ακόμα με πάση θυσία την έρχεται η αληθινή αντιμετώπισή σας. Το πραγματικό κάψιμο θα γίνει απ' αυτούς που δεν έχουν τίποτα να χάσουν, ενώ έχουν να κερδίσουν ένα κόσμο ολόκληρο. Το προλεταριάτο, που σήμερα αμύλητο, όσο και να του μιλάτε για «τάση και ιεροσύνη», αλλοιώνει φωνή ακούει. Και νιώθει ποιά αμωρογία ανάδει την μονία που απόζει. Και ούριο θα ξεχυθεί στους δρόμους παίρνοντας αυτό που τους ανήκει, καταστρέφοντας ότι αξίζει να μην υπάρχει. Τότε οι συμβουλές όλων των Γιαρουλόκι θάναι μάταιες. Οι Μπασινάδες, Ποναντζήδες και Φλωράκηδες θάναι λιγότερο κωλόφαρδοι από τον Λεπέν και τότε... Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΑΣ ΘΑ ΛΑΒΕΙ ΟΤΙ ΤΟΥ ΑΞΙΖΕΙ.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «ΟΥΤΩΣ Ή ΑΛΛΩΣ ΕΙΣΘΕ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ»

«Κι ως μάταια σπαταράς
στο ύστατο καπνισμό...
Κι οι υπηρέτες του οι πιστοί
μόλις μπορούν να τον ακολουθήνε...»

ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΜΑΛΑΚΙΑΣ

● Ρωτάτε ακόμα γιατί τα κάνανε; Όχι γιατί εξαντλήθηκε η υπομονή τους (θλένε μαζικός χαφιεδισμός). Η αντοχή τους ήταν που εξαντλήθηκε. Είναι όθλιοι χασάπηδες, πληθωρικοί και πανικόβλητοι στον ελεεινό εαυτό τους και για να μη ακάσουν θέλησαν «εκτόνωση». Όμως την σταμάτησαν προσωρινά για να μη γίνει φανερό σε περισσότερους, ότι στην κατοχή τους έχουν μόνο τα ψέμματα. Όλα τα ψέμματα είναι δικά τους (του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος), είναι οι παραλλαγές της αποσύνθεσής τους.

● Ό,τι θέλουν «να καθαρίσουν και να σώσουν» κατάλαβαν ότι θα είναι το σάπιο και την απόγνωση τους. Παντού επιδεινώνεται το κατορικό τους αδιέξοδο. Βλέπουν ξανά ότι από τη φύση τους, με το μέσο που θεωρούν την ασφάλεια του Κεφάλαιου και του κράτους του, με

ΓΙΑ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΓΕΛΟΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ (Στη μόνη γλώσσα που τους αξίζει)

● Στο ίδιο το όνομα της λογικής σας, σας λέμε: Η ζωή θρωμάει κύριοι. Κοιτάτε για μια στιγμή τα προωπά σας, για να παρατηρήσετε στον καθρέφτη σας το παρασκεύασμά σας. Δεν σας πιάνει απελπισία; Χάστε κάθε ελπίδα. Δεν υπάρχει πλέον για σας παρηγοριά σ' αυτό τον κόσμο. Ο κόσμος ζει από τα νεκροταφεία σας». Σας δριζούμε, όχι για κανέναν άλλο λόγο (μια είσατε τελείως αδιάφοροι), αλλά για να πληροφορήσουμε την... «κοινή γνώμη», τι καθήκια είσατε. Να φανερώσουμε πόσο αυχάνεστε μεταξύ σας, επειδή ξέρετε ότι είσατε όμοιοι και καθένας ξέρετε τον εαυτό του:

«Όραίο είναι να απολαμβάνεις τα ερείπια πολιτικών, ωραιότερο όμως είναι να απολαμβάνεις τα ερείπια των ανθρώπων της φάρας σας».

Μη λέτε: «συμβουλοί της αλλαγής». Πέστε περπτώματα της νοθείας παρόμοια της υνιενής

Σταδίου. Νοέμβρης 85

τα ίδια παράγουν τις καταστάσεις που οδηγούν στον αφανισμό τους. Αυτή είναι η αλήθεια της καταστολής τους.

● Όμως, όπως κάθε αστυνομία, έτσι και η νέα ΕΛ.ΑΣ., είναι «εκ γενετής» ηλίθια. Και ενώ η Επιχείρηση «είσατε κρατούμενοι» ολοκληρώνεται, απόμειναν αποβλακωμένοι να απορούν, που δεν μπορούν να θυλάουν κανένα συμπέρασμα ασφαλές για την Αθήνα. Όμως ο κόσμος της εξουσίας, επειδή η ευφροσύνη του είναι αυτή της αστυνομίας του, μένει να διερωτάται ποιές και τι συνέπειες θα υποστεί. Έμαθε λοιπόν το Υπουργείο της Νέας Βρωμιάς, πως θα τους αντιμετωπίσει μια νεολαία που μάχεται να γνωρίσει εδώ, σ' άλλο τον κόσμο, πως είναι τα να είσατε νέος.

των έλοιπς, μονόπανο ράτσας, τιτλούχοι τσανακογλύφτες.

Μη λέτε: «Υπουργείο Νέων Γελόιων. Πέστε πανουκλισμένους γεροντοκοριούς».

Αντιμετωπίστε σύμφωνα με την αξία του όλο αυτό τον αυφετό Αριστερών, ανέκαθεν χρωκοπημένων, που πολλά υποσχέθηκαν στις αρχές για το Μέλλον της Αλλαγής, ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΟΥΣ ΜΑΛΑΚΕΣ ΣΗΜΕΡΑ. Όλοι κλωσάνε μόνοι τους την αγωνία τους και προσκυνάνε την ηττοπάθειά τους. Πρεσσοριασμένοι στην Ακίνητη Αυταπάτη τους, κολυμπούν απεγνωσμένα να θάψουν οι ίδιοι την οπτική του παρελθόντος τους για να χάσουν όλοι μαζί μ' αυτούς και την δική τους αλήθεια. Άθλιο ακουλόδι από κουφόρια του παρελθόντος, κινώ μόνο για γλύψιμο. (Και όταν λέμε δημοσιογράφος, πάντα εννοούμε θρωμιάρας» ενός μάλιστα του αναγγέλθηκε έμπραχτα αυτή του η ιδιότητα).

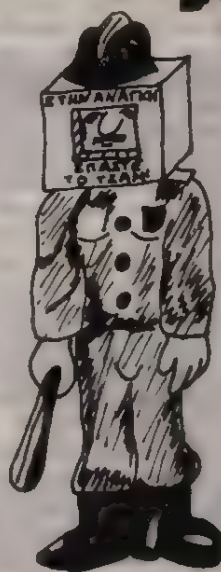
«Όταν κάνω ένα έργο ήμαρμα έχω πολύ καλά τι κάνω, δεν ήθελα να κάνω άλλο πράγμα».

● Το πρόσφατο κάψιμο του Κάραβελ και η πολιορκία στα Εξάρχεια έδειξε πράγματα που έχουν ξεναφονεί. Όσο κατευθυνόμενο ήταν (εί θέβασε και ήταν) από αυτούς που τα έπασαν, άλλο τόσο μη τυχερός ξέρετε πως ήταν. Και αυτό είναι φανερωμένο σε όλους. Έγινε απ' αυτούς που αρνούνται (ο καθένας με τον τρόπο του) το εξουτελιστικό αείωμα που λέγεται: τίτλος σπουδών - μόρφωση - λαμπρός νέος - φοιτητής, ενώ επιθυμούν «την γυναίκα του πλησίον τους» κ.λ.π.

● Ήταν διαθέσιμο και προστό σ' όσους ήταν εκεί και όλοι προσφέρθηκαν σφιλοκερδώς. Δεν ήταν εκδήλωση και ήταν συμπεριτικό, διότι δεν είχε ταμία, μαζικό, οργανωμένο, κομφορασιέ και ειδικό δεν είχε υπεύθυνους περιφύρησης.

● Έγινε από αντεθνικά στοιχεία ήταν μια παρέλαση αντεθνική. Οι κοντοί ήταν πρώτοι. Αυτοί φτάνε και παρέσυραν και τους άλλους. Στην «επιχείρηση Αρετή» απάντησαν: «Σφιξού Ανδρέα για μια κουράδα νέα». Συγχωρείστε τους. Δεν είχαν άλλο μέσο εκείνη την στιγμή να γνωστοποιήσουν τα φιλειργηνικά τους αιτήματα και τί να κάνουν... έκαψαν το Κάραβελ που ήταν διαθέσιμο.

σελ. 21

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΡΑΒΕΛ
(συν το ότι δεν ήταν κάψιμο μια και όλοι ξέρετε ποιά «κάψιμο» θα το φχαριστηθούμε όσο τραβάει η ψυχή μας)

Τα ...κομπιούτερ καταργούν τους φακέλλους

Νέα ταυτότητα και ο εκσυγχρονισμός του φακελώματος
ή ένα κομπιούτερ είναι πιο αποτελεσματικό
από 1000 χαφιάδες

Με την πρόταση νόμου του υπουργείου Εσωτερικών για την καθιέρωση νέας ταυτότητας, γίνεται ένα νέο θήμα ελέγχου και περιορισμού των ελευθεριών των πολιτών απ' την Κρατική Εξουσία και τους κατασταλτικούς της μηχανισμούς. Η εφαρμογή της τεχνολογίας, της πληροφορικής (κομπιούτερ), δίνει νέες δυνατότητες στους μηχανισμούς της εξουσίας για την επέκταση της ασυνόμευσης στην καθημερινή μας ζωή. Οι προφητικές σκέψεις του Τζωρτζ Όργουελ στο ιστορικό του βιβλίο «1984» επαληθεύονται ακόμη μια φορά.

Σύμφωνα με το νέο νόμο, από την 1.1.87 θα αρχίσει η διαδικασία έκδοσης της νέου τύπου ταυτότητας. Με όσα προβλέπει το νομοσχέδιο, κάθε παιδί αμέσως μετά τη γέννησή του, θα παίρνει έναν αριθμό, τον Ενιαίο Κωδικό Αριθμό Μητρώου (ΕΚΑΜ), που θα παραμένει ο ίδιος σε όλη του τη ζωή.

Ο Ενιαίος Κωδικός Αριθμός Μητρώου αποτελείται από 13 ψηφία και είναι ο κοινός αριθμός της ταυτότητας, φορολογικού μητρώου, διαβατηρίου, βιβλιαρίου υγείας, άδειας οδηγίας, ασφαλιστικού βιβλιαρίου, εκλογικού βιβλιαρίου, δημοτολογίου, ληξιαρχικών πράξεων, μητρώου αρρένων, εκλογικού καταλόγου.

Οι νέες ταυτότητες περιλαμβάνουν τα ακόλουθα στοιχεία του κατόχου: φωτογραφία, επώνυμο και όνομα του ιδίου, των γονέων, του ή της συζύγου, χρονολογία-τόπο γέννησης, το δῆμο ή την κοινότητα που είναι γραμμένος, το μητρώο αρρένων, την ομάδα αίματος την εκλογική υποδιαίρεση δήμου ή κοινότητας και την εκπλήρωση ή μη των στρατολογικών υποχρεώσεων.

Με τη νέα ταυτότητα, και ειδικά με την ύπαρξη κοινού αριθμού για πολλές υπηρεσίες, με τη χρήση των κομπιούτερ για τη συγκέντρωση και την επεξεργασία πληροφοριών, που αφορούν τους πολίτες, η ασυνόμευση και ο έλεγχος του πληθυσμού γίνονται αποτελεσματικά. Μια απλή εξακρίβωση ταυτότητας, δίνει στην αστυνομία, μέσα σε λίγα λεπτά, πολλές πληροφορίες για τον κάτοχο της.

Έτσι η αφαίρεση των αδειών οδηγίας, σύμφωνα με τον αντισυνταγματικό και ρατσιστικό νόμο του υπουργείου Συγκοινωνιών, θα μπορέσει να εφαρμοστεί αποτελεσματικά. Οι ανυπότακτοι του εξωτερικού, που αρνούνται να υπηρετήσουν το στρατοκρατικό μηχανισμό, θα εντοπίζονται εύκολα, και θα έχουν πρόβλημα με τα διαβατήρια.

Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές μπορούν να χρησιμοποιηθούν για το φακέλωμα των εργατών απ' τα αφεντικά. Με ένα τηλεφώνημα στην Αστυνομία ο εργοδότης θα παίρνει πληροφορίες (στρατολογικά, φορολογικά, υγεία, οικογενειακή κατάσταση) και θα δίνει βέβαια πληροφορίες για τη συμπεριφορά και τη συνδικαλιστική δραστηριότητα των εργατών.

Ο σχεδιασμός της νέας ταυτότητας σχετίζεται άμεσα με τη χρήση των κομπιούτερ απ' τις Κρατικές υπηρεσίες και τους μηχανισμούς ασυνόμευσης. Αρκετά στοιχεία συνηγορούν για αυτό: Η αναβολή καταστροφής των φακέλων (που μόνο αφελείς την πίστεψαν), η είδηση στα ψιλά των εφημερίδων για δωρεά του Λάτση στην αστυνομία ενός κομπιούτερ, τα ταξίδια στις ΗΠΑ και ΕΟΚ για την εκπαίδευση αστυνομικών στη νέα τεχνολογία πληροφορικής, τα σεμινάρια της CIA στην Αθήνα είναι ενδεικτικά.

Οι συναινετικές διαδικασίες των κομμάτων στην αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας», επιταχύνουν τα σχέδια του ΠΑΣΟΚ για τον «εκσυγχρονισμό» και την αύξηση της παραγωγικότητας των σωμάτων «Ασφαλείας». Ο Ανδρέας εξαίρει το ρόλο της Αστυνομίας και ζητά τη συμπαράσταση του κόσμου στο «έργο» της. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Ο τύπος μας κατατοπίζει: «Η αστυνομία έχει έλλειψη πληροφοριοδοτών». Όσοι πιστοί χαφιέδες...

Δημοσιογράφοι της Ελευθεροτυπίας και των Νέων (Γ. Μαύρος, Κ. Χαρθαβέλλας) προβάλλουν το Γερμανικό μοντέλο καταστολής, όπου ως γνωστόν η πληροφορική χρησιμοποιείται μαζικά και κατά κόρον, στον αγώνα κατά της «τρομοκρατίας». Ο ηλεκτρονικός υπολογιστής του Βισπαννέν αποθηκεύει 1 δισεκατομμύριο πληροφορίες.

Οι μαζικές κινητοποιήσεις του πληθυσμού απέτρεψαν πρόσφατα την τελευταία στιγμή την επέκταση του φακελώματος, που θα γινόταν με τη μορφή στατιστικής έρευνας, στην οποία οι απαντήσεις ήταν υποχρεωτικές για όλους τους Γερμανούς. Στη Γαλλία και τη Βρετανία η αστυνομία χρησιμοποιεί ηλεκτρονικούς υπολογιστές εδώ και πολλά χρόνια. Οι κινητοποιήσεις στη Βρετανία ανάγκασαν το κοινοβούλιο να δημιουργήσει επιτροπή εξέτασης του περιεχομένου των φακέλων. Όμως η «Επιτροπή για την προστασία των Στοιχείων» δεν προχώρησε πέρα απ' την έκφραση ανησυχιών για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την κριτική της αστυνομικής Αυσδοσίας.

Στη Γαλλία η ομάδα CLODO («Συμβούλιο» που διαλύει ή κάνει να μη λειτουργούν σωστά οι εγκέφαλοι) στις 29.1.83 κτύπησε το κέντρο επεξεργασίας στοιχείων-πληροφοριών της αστυνομικής διεύθυνσης, που έπαθε σοβαρές ζημιές. Επίσης κτυπήθηκαν τελευταία εταιρίες, που πουλάνε ηλεκτρονικούς υπολογιστές στο στρατό και την Αστυνομία. Στο Βέλγιο τον περασμένο μήνα κτυπήθηκε η αστυνομική διεύθυνση και έπαθαν ζημιές τα κομπιούτερ.

Γίνεται προσπάθεια ο εκσυγχρονισμός του φακελώματος να περάσει ανώδυνα και βαπτίζεται «μάχη κατά της γραφειοκρατίας». Η πολιτική εξουσία και ο

τύπος προβάλλουν την «βοήθεια» που προσφέρει η νέα ταυτότητα στον πολίτη, με το άλλοθι της κατάργησης πολλών πιστοποιητικών και δικαιολογητικών.

Είναι μύθος η καταπολέμηση της γραφειοκρατίας, γιατί η γραφειοκρατία είναι προϊόν του καπιταλιστικού συστήματος και των σχέσεων παραγωγής του. Η κατάργηση κάποιων δικαιολογητικών τονίζεται περισσότερο από την προσπάθεια συστηματικότερης ασυνόμευσης και ελέγχου του πληθυσμού.

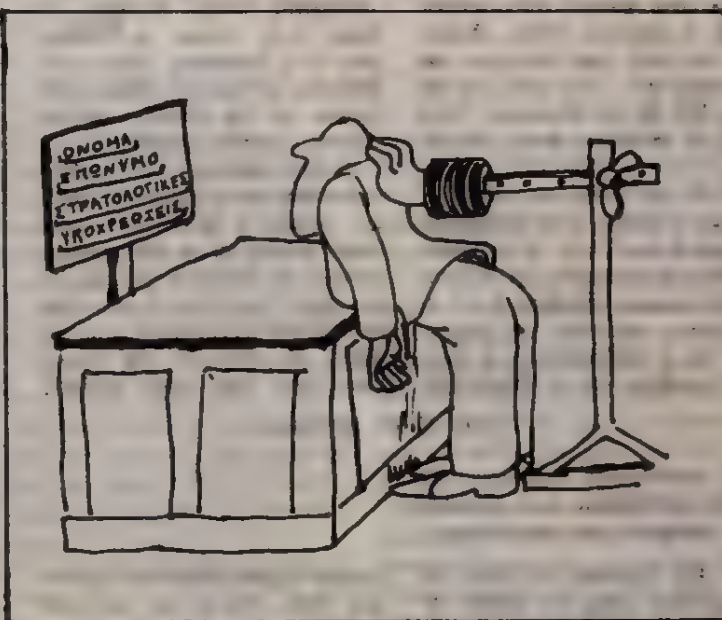
Ο Ανδρέας κάθε τόσο θυμίζει την «κατάργηση» των φακέλων. Ο Κουτσόγιωργας ισχυρίζεται ότι καταπολεμά την γραφειοκρατία. Ο Μαγκάκης δηλώνει ότι θα «προστατεύσει» τις ελευθερίες μας με νόμο που θα μας «προφυλάσσει» απ' το ηλεκτρονικό φακέλωμα και τη χρήση της πληροφορικής. Στην κοινοβουλευτική επιτροπή, η Ν.Δ. καταψήφισε την πρόταση νόμου, περιμένοντας το νόμο του Μαγκάκη για την πληροφορική. Τη θέση της Ν.Δ. χαρακτηριστικά αποδίδει η Απογευματινή στις 2.12.85: «Αν είχαμε... κρατικό κράτος δεν θα ήταν σπουδαίο. Έλα όμως που έχουμε κομματικό...». Η θέση αυτή προσιωνίζει την ψήφιση του νόμου από το κόμμα αυτό. Επίσης, το ΚΚΕ καταψήφισε το νομοσχέδιο, υποστηρίζοντας ότι δίνει τη δυνατότητα ηλεκτρονικής παρακολούθησης των πολιτών.

Η νέα τεχνολογία της πληροφορικής, είναι ένα μεγάλο όπλο στα εγκληματικά χέρια της εξουσίας σε παγκόσμιο επίπεδο για τον καθημερινό έλεγχο και την καταστολή των χώρων της κοινωνικής διαφωνίας, όσων αγωνίζονται για μια κοινωνία χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση. Η πληροφόρησή και η καταγγελία των σχεδίων της εξουσίας είναι το πρώτο θήμα για την αντίσταση στον εκφασισμό της κοινωνίας.

Άραγε υπάρχουν άνθρωποι που να πιστεύουν σήμερα ότι υπάρχει ελευθερία σ' ένα καθεστώς όπου η ελευθερία των ανθρώπων είναι ο κύριος εχθρός του;

Όταν παρακαλούνται και ελεγχονται τα πάντα: Όταν τα καχύποπτα μάτια της εξουσίας και του κέρδους βρίσκονται πίσω απ' τις κάμερες στους δρόμους, στους χώρους δουλειάς και καταναλώσεως. Όταν παρακαλούνται τηλεφωνικές συνομιλίες. Όταν η εξουσία έχει εκτοξεύσει στο «διάστημα» δορυφόρους και ελέγχει τους πληθυσμούς της γης. Όταν οι κοινωνίες αστυνομοκρατούνται και στρατιωτικοποιούνται παγκόσμια.

Τότε, ο κάθε άνθρωπος που γεννιέται είναι ύποπτος και εν δυνάμει εχθρός της, σαν εχθρός καταγράφεται και αντιμετωπίζεται ως την υποταγή του ή την εξόντωσή του.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΝΕΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ

● Την επόμενη μέρα της αλλαγής είχαμε πει «Ο πράσινο ήλιος της αλλαγής είναι μια ακόμα λάμπα στον αστερισμό παραγωγής του μαζικού ψέματος και υπηρετεί μονάχα την μισωτή δουλεία. Η εθνικοσοσιαλιστική αλλαγή του κεφαλαίου είναι ο νέος όρκος της αστικής τάξης και των γραφειοκρατών λασκδών της ότι «τώρα θα του φερθούν καλά του εργάτη». Οι μηχανές και οι κλούβες πράσινες τώρα θα παραμείνουν αμπαρά στη σκέψη μας. Ο κόσμος των στελεχών κι όλων των ιδεολογιών, έχει σμολογήσει ολόκληρο το ψέμα σου. Απάντηση σ' αυτό θα είναι η χαριστική του βολή. Και το «ένα γέλιο θα τους σκοτώσει», σημαίνει σε ακριβή μετάφραση σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου πως: «όσα και να σφίξουν τα κλωμάκια δεν θα γλυτώσουν το γαμήλι κατά το ήμισυ».

● Σύντροφοι, στον κόσμο τους που δεν υπάρχει καμιά αλήθεια, και ο «κίνδυνος της καταστολής» είναι και αυτός απόλυτα στην κυριαρχία του ψέματος. Φοβούνται τόσο πολλά για να τους φοβηθεί κανείς. Η καταστολή θέλει την ίδια αντιμετώπιση με την αγωνία, την θλακεία, την σύγχυση, την αυθαιρετική πανούκλα και τα ιδεολογικά, κουφάρια του παρελθόντος, που αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της Ιστορικής Απάτης, ότι έθνη η κοινωνία τους αντέχει. Σέβονται τόσο πολλά για να τους σεβασθεί κανείς. Αυτό είναι αρκετό και θεωρητικό τακτικισμένο για να τους γράψουν σ' αρχίδια σου. Η καταστολή ενώ θα μεγαλώνει, τόσο λιγότερο αποτελεσματική θα αποδεικνύεται και τελικά άχρηστη να εμποδίσει ό,τι νίκεται και ό,τι θα γίνει.

● Δεν επαγγελλόμαστε την έλευση καμιάς γενικευμένης θύγας προκτικής και ούτε την παρρησία από πριν. Η Νέα Κοινοτομία δεν αναλαμβάνει την ηττοπάθεια και δεν αναμένει καμιά έκβαση. Δεν χάνεται σε καμιά στείρα αναμονή αποτελεσμάτων. Δεν κοιροφυλάκτει για την επιβεβαίωση κάποιων ακραίων στιγμών του παρελθόντος, δμοίου με ότι συνήγαγε τις ιδεολογικές παραστάσεις του αριστοτελισμού και τα θεαματικά αμύβολα του «αναρχικού ιδανικού».

● Το αν «μία αποφασιστική αλλαγή έχει αρχίσει παντού», επεξηγείται, δεν χρειάζεται καμιά γνωστοποίηση (αυτή είναι ταυτόσημη με την δημιουργία της), ούτε θα επιστρέψαμε κα-

νείς την προσοχή γι' αυτήν. Είναι τουλάχιστον άχρηστη η αναφορά σε κάποια παραλλαγή του καθήκοντος (ή στα «ιδανικά της Ανταρσίας»). Διότι δεν υπάρχουν πια κανένα για την «αποτελεσματικότητα» και «πρακτική συνοχή» αυτής της «αλλαγής», έξω από αυτήν. Και αυτή υπάρχει αδιάφορα από όποιο «σφαίρα συσχετισμού» δυνάμεων από απουσία ή μη αυτής της σαφήνειας. Όλοι είναι αναντικατάστατοι. Δηλαδή κανείς δεν πρόκειται να πράξει για λογαριασμό άλλων. Συμμετέχουν όσοι είναι. Πολλοί ή λίγοι (αδιάφορο), αυτοί είναι όλοι. Όλοι καλούν όλους να συμμετάσχουν με τη συμπεριφορά τους. Δεν καθορίζεται και ούτε εξαρτάται αυτή η συμπεριφορά από τις απουσίες άλλων ή τις παρουσίες «αλλά μέτριο ή συσχετισμό δυνάμεων».

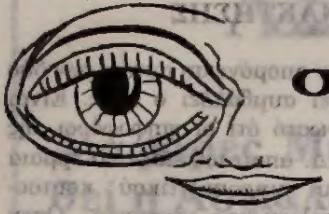
● «Υποδείχνω ευκαιρίες» σημαίνει ότι κάνω διάφανο ό,τι πραγματοποιήσα, αρνούμενος την οποιαδήποτε ηθικολογία παλιά ή καινούργια από παρακλία για συμμετοχή. Ο χώρος της γενικευμένης δράσης έχει φυσική σύνδεση με τις απεριόριστες διαστάσεις που έχει οποιαδήποτε ομάδα — συμμετοχή, χωρίς μέτρο της δραστηριότητάς της. Η αρχή της ανταρσίας είναι κακή για να καταναλώσουμε την κίνηση σ' οποιαδήποτε πεδίο που βρίσκει για την δημιουργία της. Κοινωνικοποιήσεις είναι μονάχα οι «αναστατώσεις» ενάντια σε κάθε απόπειρα εισαγωγής του κρατικού φακελώματος της μαζικής ασυνόμευσης και της πνευματικής τρομοκρατίας. Να η μόνη σωστή αντιμετώπιση των κοινωνικοποιημένων τους χωρών.

● Η αγάπη μας για την αρμονία γίνεται αντιληπτή μόνο με την στασία που σπέρνουμε. Αυτή είναι για σήμερα η φυσική κατασκευή της Αρμονίας, και το μόνο μη μάταιο ενός γραπτού είναι η γελοιοποίηση αυτού του κάσμου.

Δεν μας ενδιαφέρει τι είναι, σε ποιά κατάσταση είναι το προλεταριάτο. Μόνο το τι μπορεί να γίνει. Και θα γίνει γρήγορα αυτό που όλοι έβρουν.

Όταν πιστέψει ότι μπορεί να γίνει το παν, θα γίνει το παν. Οι επιθυμίες του θα ανοίξουν το δρόμο στη συνειδητή ιστορία της ελεύθερης ανακάλυψης δημιουργίας της ζωής. ...ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΕΛΙΟ.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΣΕΝΑΡΙΟ 1: Στους ΠΑΣΟΚικούς κύκλους ψιθυρίζεται ότι ο αποχωρήσας Λαλιώτης μαζί με Γεννηματά, Β. Παπανδρέου, κι άλλα στελέχη οδεύουν στη δημιουργία κόμματος. Ιστορία μ' ακούεις;

ΣΕΝΑΡΙΟ 2: Ψιθύρος επί των ψιθύρων, θέλει τον Παπανδρέου να τους ξαναμπάζει στο ΠΑΣΟΚ, ώστε να 'χουν το πάνω χέρι. Πάνω χέρι-κάτω χέρι, μόνο του Ανδρέα είναι πιο ψηλά.

ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ. «Επιτέλους θα εξαλειφθεί η προσβλητική παρουσία του δαχτυλικού αποτυπώματος πάνω στις νέες ταυτότητες» αναφωνεί ευτυχισμένος αρθρογράφος.

Να μην έχει αντιληφθεί ή λίγο τον ενδιαφέρει, ότι είναι απλώς άχρηστο το αποτύπωμα πάνω στην ταυτότητα, από τη στιγμή που θα εφαρμοστούν νέοι τρόποι ταξινόμησής τους, στα κομπιούτερ; **ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ:** Ο Α. Τσατσούλης, φίλος του Χρήστου Τσουτσουβή κατάγγειλε, στα ΝΕΑ, επανειλημμένες διαρρήξεις-έρευνες αστυνομικών στο σπίτι και στο γραφείο του, ενώ αυτός ήταν απών. Τελευταία, οι κακοποιοί έχουν γίνει αληθινή μάστιγα...

Οι «Άγριες χήνες των πόλεων», η «Δημοτική Αστυνομία» και η «τάξη» στην πόλη.

Και να φανταστεί κανείς ότι σε 250 Έλληνες αντιστοιχεί κι ένας αστυνομικός. Ποιος τη χάρη μας!

Όμορφα - όμορφα, γλυκά κι ωραία, στα μαλακά και στα μουλωχτά, μας έχωσαν κι άλλο ένα παλούκι κοντά σ' εκείνα που μας κάνουν τόσο απαίσια τη ζωή μας κάθε ημέρα. Στη συγκινητική τους προσπάθεια, οι άνθρωποι που εξουσιάζουν τη ζωή μας, να προστατέψουν την τάξη, την ησυχία που μέσα τους πρέπει να ζούμε για να είμαστε παραγωγικοί, σκέφτηκαν και αποφάσισαν πως χρειαζόμαστε, εκτός από τις Αστυνομίες, τις ΚΥΠ, τις επώνυμες φανερές και κρυφές υπηρεσίες Ασφαλείας και μια άλλη Αστυνομία, ένα καινούργιο καταπιεστικό μηχανισμό: τη Δημοτική Αστυνομία. Την απόφασή τους την προώθησαν για πραγματοποίηση πολύ έξυπνα. Φρόντισαν μήνες και μήνες να μας σφηνώσουν στο κεφάλι τον ειρηνικό χαρακτήρα αυτής της Αστυνομίας. Στα έντυπά τους φιγουράριζαν σημειώματα και κομμάτια που υπογράμμισαν την αγαθότητα των σκοπών και τις πολιτισμένες μεθόδους

που θα χρησιμοποιούσε αυτό το νέο καταπιεστικό σώμα. Κι ό'λα αυτά συνοδεύονταν από καλοτραηγμένες φωτογραφίες όμορφων ζευγαριών αστυνομικών του Δήμου, που περιδιαβάζουν με αξιοπρέπεια και διακριτικότητα στους δρόμους, που τοποθετούν μ' ευγενικές, χαριτωμένες κινήσεις έντυπο προπαγανδιστικό υλικό που έχει σχέση με την «ευγενική» απαστολή τους, στα παρμπρίζ ή όπου αλλού νομίσουν σκόνη. Όλα τα προβλήματα της πόλης: νέφος, καυσάεργια, μποτιλιαρίσματα, καταλήψεις πεζοδρομίων και πεζόδρομων από αυτοκίνητα, θόρυβος και τόσα άλλα που κάνουν την ζωή μας περιβόλι, λύνονται με το χαμόγελο.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΓΡΙΕΣ ΧΗΝΕΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

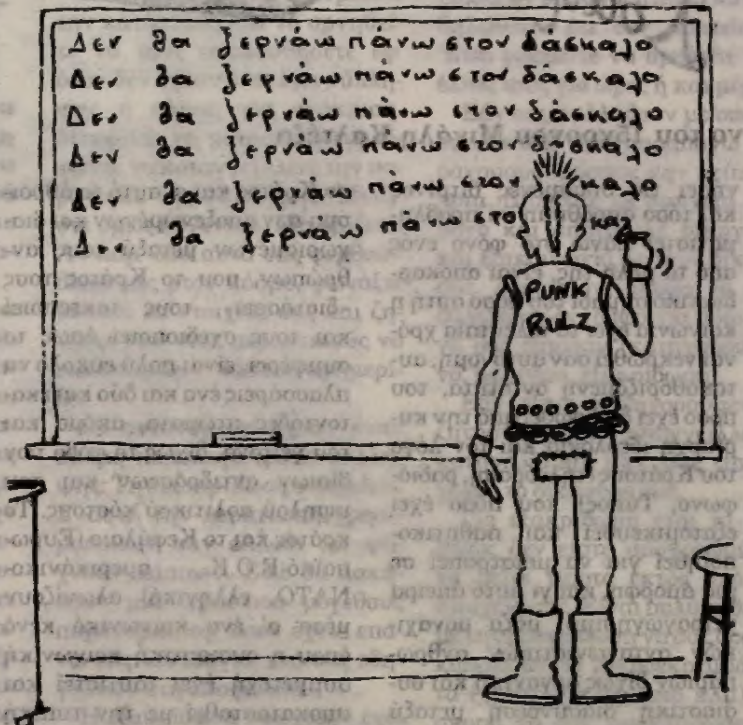
— όπως υπογράφουν την προκήρυξή τους — έκαψαν το αυτοκίνητο του Δήμαρχου της Αθήνας σε έμπρακτη διαμαρτυρία για την ίδρυση της Δημοτικής Αστυνομίας:

«... Έργο της είναι η επίβλεψη της καθαριότητας και των αυτοκινήτων αλλά στην ουσία δημιουργήθηκε ένας ακόμη χαφιεδικός μηχανισμός. Με την ίδρυση της Δημοτικής Αστυνομίας επιτυγχάνονται δύο σκοποί: 1) Ο έλεγχος του Κράτους γίνεται ασφυκτικότερος γιατί έχει ένα νέο σώμα στη διάθεσή του για να επιτηρεί τον πολίτη και 2) Οι μπάτσοι της ΕΛ.ΑΣ μπορούν απερίσπαστα πια να' αφοσιωθούν στο κύριο έργο τους και πριν απ' όλα στην καταστολή του αντάρτικου των πόλεων. Χτυπώντας το αυτοκίνητο του δημάρχου διαμαρτυρόμαστε έμπραχτα 1) για την ίδρυση ενός ακόμη αστυνομικού σώματος και 2) για τις τρομοκρατικές μεθόδους της Αστυνομίας...»

διευρυνθεί το μέτρο και να περάσει στις κρεβατοκάμαρες. Είναι κι αυτό ένα στοιχείο αποδοτικότητας των κυβερνητικών στελεχών.

— Αποσταθεροποίηση επικαλείται ο «Πατερούλης». Μήπως πρέπει να προετοιμαζόμαστε να μπουύμε στο γύψο για να σταθεροποιηθούμε;

ρίπτωση που το «φιλοθεάμον κοινόν» παρεκκλίνει εκ της παγιωμένης οπτικής των έργων. Έτσι, στις 17.11.85 θρεθήκαμε και εμείς «παρασυρμένοι» απ' τη μοναξιά της πόλης σ' ένα χώρο όπου μεταμεσονύκτια έχεις την ψευδαίσθηση της σύνταρξης. Κατά τις 3.00 το πρωί, 20 φασιστοειδή άρχισαν

Skinheads & ΕΛΥΖΕ: Πληροφορούμε το φιλοθεάμον κοινόν των μεταμεσονύκτιων προβολών των ταινιών τρόμου και φρίκης, ότι ο ιδιοκτήτης του κινηματογράφου χρησιμοποιεί skinheads —εν είδει μπάτσων— για να επιβάλλει την τάξη σε πε-

να φωνάζουν: «μουνια αναρχικοί», «zing Heil», «φωτιά, φωτιά στα κόκκινα σκυλιά», «κουμούνια, κουμούνια, θα γίνετε σαπούνια». Αντίδραση καμιά. Αιφνιδίως προσελώθηκαν όλοι στο άνευ ουσίας και άνευ σημασίας έργο...

— Είναι μεγαλείο, να βλέπεις ένα παιδί να αντιδράει κλωτσώντας και τσιρίζοντας, όταν ένας φίλος ή περαστικός του χαϊδεύει το κεφάλι ή τον τοιμπάει το μάγουλο. Είναι πραγματικά ακατανόητο το γιατί οι «μεγάλοι» θεωρούν ότι μπορούν να αγκαλιάζουν, να ζουλάνε και να τοιμπάνε τους «μικρούς», οποτεδήποτε νοιώσουν τέτοια διάθεση. Και είναι τελικά δείγμα υγείας των «μικρών» το να αντιδρούν βίαια σε τέτοιου είδους βάρβαρες προσβολές της ανθρώπινης προσωπικότητας και αξιοπρέπειας.

— Από τη συνέντευξη των τριών ΜΑΤατζήδων στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 6/12/85, για το ποιοι ήταν οι «αγανακτισμένοι πολίτες» απαντήσαν: «Στα επεισόδια πήραν μέρος ΕΠΕΝίτες, που προκαλούσαν φωνάζοντας, «Κουμούνια θα γίνετε σαπούνια». «Η διαταγή που υπήρχε από το κέντρο — έκουσα από τον ασύρματο — ήταν να τους αφήσουμε να συμπλέκονται με τους Αναρχικούς».

Δεν ήταν μόνο αυτοί ρε παιδιάσα.

Με την ευκαιρία ρωτάμε τον αρμόδιο Υπουργό. Τί ήθελε στα γεγονότα ΔΟΚατζής, από το Μεγάλο Πεύκο, που συνέλαβε διαδελωτή και είναι κύριος μάρτυς κατηγορίας του, με μπάλικο παραμύθι. Μήπως ήταν ο ΡΑΜΠΟ;

— Μια κοπελιά στις 18 Νοέμβρη τα μεσάνυχτα τραβούσε φωτογραφίες τους τραυματίες στο Ιατρείο. Έπαιρνε και προφυλάξεις. Μια φωτογραφία δημοσιεύτηκε στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ. Τί γίνεται, ρεεε. Δεν μας φτιάχνουν οι δυο γνωστοί φωτορεπόρτερ, που δίνουν τις φωτογραφίες στην ασφάλεια, αποχτήσαμε κι άλλους;

— Οι τρεις συνεντευξιαζόμενοι ΜΑΤατζήδες, Πασοκοκουκούδες, διέφευσαν ότι είναι «γουρούνια και δολοφόνοι». Το «μπάτσοι» δεν το αμφισβήτησαν ήταν μάλλον «ηλίου φαινόστερον». Έτσι για να ξέρον και οι διαδελωτές, που φωνάζουν άδικα «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι».

— Κατά τη συνέντευξη των ΜΑΤατζήδων στην ελευθερότυπια, τα ΜΑΤ είναι αριστερά. Βαράνε με το αριστερό χέρι φαίνεται. Η μήπως οι φίλοι ΜΑΤατζήδες φοβούμενοι τη «17 Νοέμβρη» έσπευσαν να δηλώσουν δημοκράτες για να τη γλυτώσουν σε επικείμενη επίθεσή της;

— Μετά την τελευταία επίθεση της «17 Νοέμβρη» τα ΜΑΤ μας απειλησαν ότι θα παραιτηθούν. Μακάρι ρε παιδιά μακάρι. Το ευχόμαστε.

— Ο αριστεριστής Φωλιάς μιλούσε στο μικρόφωνο στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Αφού εξέθεσε τις θέσεις «του» ρωτάει αγνωστώδες έναν άλλο αριστεριστή:

«Μήπως έπρεπε να διαχωριστώ περισσότερο από τους αναρχικούς, ε;» κι ο άλλος του απαντάει: «Βεβαίως κι έπρεπε!»

Είπε κανείς ότι οι αριστεριστές δεν είναι πολιτικάντηδες; Ότι δεν έχουν παρασκήνια; ο μικροσυνδικαλισμός θα σας φάει παιδιά.

— Στο 15ο Λύκειο Κυψέλης πριν μια βδομάδα άγνωστοι μπήκαν στο γραφείο του Λυκειάρχη κι έκλεψαν τα απονομιολόγια. Επί τη ευκαιρία έρριξαν και μερικά κατουρημένα πάνω στα γραφεία των καθηγητών!!

Φαίνεται ότι το «εγχειρίδιο του καλού κλέφτη» του Πετρόπουλου έχει πιάσει τόπο (γράφει ότι μερικοί κλέφτες χέζουν πάνω στα τραπέζια των θυμάτων τους)!

ΤΣΟΥΡΑΣ: Πάντα επίκαιρος ο αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών και Δημόσιας Τάξης. Δεν πρόλαβε να δηλώσει στις 15 Νοέμβρη ότι η ΕΛΑΣ και η Πυροσβεστική θα τιμήσει το Πολυτεχνείο, κι αμέσως η πρώτη έσπευσε να σκοτώσει και να ξυλοφορτώσει, ενώ η δεύτερη να καταβρέξει διαδελωτές.

«**ΣΥΜΒΑΤΙΚΑ:**» Εκτός από τα 26 περιπολικά και τις 13 μοτοσικλές που περιπολούν στην Εθνική Αθηνών-Λαμίας και Αθηνών-Κορίνθου, έχει καθιερωθεί απ' τις 12 του Νοέμβρη και η κυκλοφορία αυτοκινήτου με «συμβατικούς» αριθμούς, για τους «Επικίνδυνους οδηγούς» και ότι άλλο προκύψει...

ΤΕΧΕΡΑΝΗ: Ο Αγιατολλάχ Χομεϊνί έδωσε επιτέλους την έγκρισή του, ώστε να επιτρέπεται στο εξής το πλύσιμο ανδρικών και γυναικείων ρούχων στο ίδιο πλυντήριο την ίδια ώρα! Άνοιξε ο δρόμος για σεξουαλική απελευθέρωση στην Περσία...

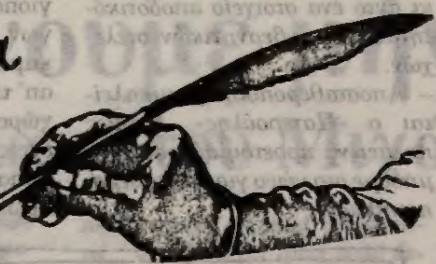
GREENPEACE: Όπως φαίνεται, η οικολογική οργάνωση άντλησε το όνομα του πλοίου της Rainbow warrior από έναν Ινδιάνικο μύθο, που προφητεύει το μέλλον του πλανήτη: «Η γη θα έχει ερημωθεί και τα ζώα θα έχουν σκοτωθεί. Τότε, μια φυλή ανθρώπων απ' όλα τα γένη, τα χρώματα, τις θρησκείες θα πραγματοποιήσει τις ιδέες της για να ξαναγίνει η γη πράσινη. Το όνομά τους θα είναι Οι Πολεμιστές του Ουράνιου Τόξου».

Η «ΔΟΚΙΜΗ» σε κάθε τεύχος θα δημοσιεύει κείμενα και γραμματα χωρίς περικοπές με γεγονότα, καταγγελίες, απόψεις, κριτικές και προβληματισμούς.

Τα γράμματα να στέλνονται στην Τ.Θ. 26050 100 22 ΑΘΗΝΑ, και αν είναι δυνατόν να μην έχουν μεγάλη έκταση.

Προς
Εφημερίδα
Δουκινή

Σχόλιο στο φόνο του 15χρονου Μιχάλη Καλιτζά

Η δολοφονία του Μιχάλη Καλτέζα ήταν ένα τεστ ευαισθητοποίησης και ανακλαστικού αντίδρασης της «κοινωνίας των πολιτών» μπροστά στην εν ψυχρώ εκτέλεση ενός απ' τα μέλη της. Και σ' αυτό το τεστ η «κοινωνία» απέτυχε παταγωδώς. Φαίνεται ότι μπρος στον χείμαρρο των «καταναλωτικών αγαθών», των βίντεο, των τηλεοράσεων, των Ι.Χ., των πλυντηρίων, των μίξερ, μέσα σε αυτό το σύμπααν της Βασιλείας και της παντοδυναμίας των φετιχοποιημένων πραγμάτων ή ανθρώπινη ζωή μειοδοτεί, έχει χάσει την αξία της, αφού όλες οι ανθρώπινες (αντικαπιταλιστικές) αξίες γειώνονται και μετριούνται πάνω στην κλίμακα της μόνης παραδεκτής αξίας του χρήματος και του εμπορεύματος. Έτσι το πτώμα του 15χρονου μαθητή ξεχάστηκε εύκολα, θάφτηκε κακήν κακώς κάτω από το μαγικό σωρό των εκατομμυρίων ζημιών που προκλήθηκαν, όταν οι νεαροί σύντροφοι του νεκρού θέλησαν να τον τιμήσουν συγκρουόμενοι με τις δυνάμεις καταστολής που τόσο άναπντρα τον δολοφόνησαν. Ο έκδηλος κυνισμός της κοινωνίας, που δείχνει τόσο πρόθυμη να θρη-

νήσει τις σπασμένες διτρίνες και τόσο απρόθυμη να προβληματιστεί πάνω στο φόνο ενός από τα μέλη της, είναι αποκαρδιωτικό σημάδι του πόσο αυτή η κοινωνία έχει τα τελευταία χρόνια νεκρωθεί σαν αυτόνομη, αυτοκαθοριζόμενη οντότητα, του πόσο έχει διαδρωθεί από την κυρίαρχη ιδεολογία και τον λόγο του Κράτους (τηλεόραση, ραδιόφωνο, Τύπος), του πόσο έχει εξατομικευθεί και παθητικοποιηθεί για να μετατραπεί σε μια άμορφη, και γι αυτό άπειρα χειραγωγήσιμη, μάζα μοναχικών ανταγωνιστικών ανθρωπάριων δίχως οργανική και συσυστατική διασύνδεση μεταξύ τους, που το μόνο που τους απασχολεί είναι πως θα την βολέψουν καλύτερα. Μπορεί να υπάρχει σήμερα αφθονία πολιτικών μηχανισμών, αλλά δεν υπάρχει στοιχειωδώς κοινωνία, κοινότητα ανθρώπων που συνευρίσκονται και διαμορφώνουν τη δική τους γνώμη, τις δικές τους αξίες, τις δικές τους αντιδράσεις, τα δικά τους μέτρα και σταθμά έξω και ενάντια στην παντοδυναμία της κρατικής μεσολάθεσης. Υπάρχει αποδιοργανωμένη κοινωνία μπροστά σ' ένα υποεργανωμέ-

νο Κράτος και σ' αυτό το άθροισμα των αποξενωμένων και διαχωρισμένων μεταξύ τους ανθρώπων, που το Κράτος τους «διατάσσει», τους τακτοποιεί και τους σχεδιοποιεί όπως το συμφέρει, είναι πολύ εύκολο να πλάσσεις ένα και δύο κατεκτοντάδες πτώματα, ακόμα και του γείτονα, δίχως το φόβο των βίαιων αντιδράσεων και του υπηλπού πολιτικού κόστους. Το κράτος και το Κεφάλαιο (Ευρωπαϊκό-Ε.Ο.Κ., αμερικάνικο-NATO, ελληνικό) αλωνίζουν μέσα σ' ένα κοινωνικό κενό όπου η ουσιαστική κοινωνική συμμετοχή έχει ταυτιστεί και υποκατασταθεί με την τυπική χειραγωγήσιμη πολιτική «συμμετοχή» και το πόσο επικίνδυνο είναι αυτό θα το αντιληφθούν οι έλληνες εργαζόμενοι όταν θα σημάνει η δικιά τους ώρα, η ώρα των απεργών, η ώρα των παιδιών τους, η ώρα όλων όσων αύριο θα επιλέξουν τη δυναμική αναμέτρηση στο πεζοδρόμιο έχοντας μπουχτίσει και αηδιάσει με τα πολιτικά παιχνίδια, τα πολιτικά παρασκήνια και τα παζαρέματα σε επίπεδο πολιτικών και συνδικαλιστικών εκπροσώπων.

П.К.

Από πότε οι φασίστες αποκαλούνται «αναγκασμένοι πολίτες»; Γιατί έτσι ακριβώς παρουσίασε ο τύπος τους φανατικούς οπαδούς του Παπαδόπουλου, επενίτες, ενεκέιτες και ΜΕΑ, που με πραγματικά αξιοθαύμαστο ζήλο έδωσαν να βοηθήσουν το ΕΑΜΕΣ του πετροβόλτη των Αναρχικών. Έτσι, για την αποκατάσταση της αλήθειας, λέμε πως τελικά το μόνο αποτέλεσμα ήταν να οπισθοχωρούν όλοι μαζί, απομακρυνόμενοι από το Πολυτεχνείο, κάτω από την πίεση των Αναρχικών ομάδων κρούσης.

Αλλά το «αγανακτισμένοι» το καταλαβαίνουμε, γιατί είναι φυσικό τέτοιου είδους «λάθη της φύσης», να αγανακτούν όταν τίθεται θέμα προστασίας της ελευθερίας. Από που κι ως που όμως αποκαλούνται «πολίτες», αυτοί που δολοφονήσαν τον δεκαπεντάχρονο αγωνιστή; Αυτό είναι ένα από τα πολλά εύλογα ερωτήματα, που δημιουργούνται από το αλληλούχι των μέσων ενημέρωσης, την επομένη της κατάληψης του Πολυτεχνείου.

Ένα δεύτερο ερωτηματικό δημιουργείται με τους άλλους «αγανακτισμένους», τους «αγανακτισμένους» κομματάρχες, που σπένδουν, εκ του ασφαλούς και από την τηλεόραση, να δηλώσουν τον απατροπισσμό τους για τα έκτροπα των Αναρχικών. Πρώτος και καλύτερος Μητσοτάκης, Πρωτοπαπάς που δεν έχουν την απειροελάχιστη πολιτική ευθύνη, ώστε να μη βγαίνουν στην τηλεόραση και να λένε ηλιθιότητες του στιλ «... καλούμε το λαό να συμβάλλει στην ηθική και πολιτική απομόνωση των Αναρχικών...» και άλλες ασυναρτησίες. Μα ειδικά να

την απομόνωση αυτών των δύο έχει συμβάλλει ο λαός. Είναι γνωστό ότι οι ψηφοφόροι της Ν.Δ. αποτελούνται από έρμαια του μικροπολιτικού κοιντοπομπού της γειτονιάς. Όσον αφορά τον Πρωτοπαπά, η απομόνωση του είναι δοσμένη. Και τα δυο λοιπόν αυτά μίξερ απομεινάρια της κατοχής, δεν μπορούν να απαιτούν από το λαό τίποτε άλλο από συγνώμη και λύτωση.

Ο άλλος «αγανακτισμένος» ο Παπανδρέου, σαν νέος Ντε Γκωλ αφήνει να δημιουργούνται «φήμες» για πραξικόπημα, φοβούμενος τη συμπάρασταση του λαού στους καταληψίες.

Δεν χρειάζεται να ειπωθεί φυσικά τίποτα περισσότερο για τον αξιολύπητο γερο-Φλωράκη, πέρα από το: «πορνόγερε τα κοριτσάκια τέρμα, τρέχα στον τάφο σου».

Αυτή λοιπόν είναι η ελληνική πολιτική σκηνή, ίδια με θάτρο τραγικό μαζί και κωμικό, με μια χούφτα θεατρίνους, που τρέζανε τη νύχτα της κατάληψης του Πολυτεχνείου να «λυπηθούν» για το θάνατο του δεκαπεντάχρονου, και τρομαγμένοι να καλούν απεγνωσμένα το λαό να «απομονώσει τους προδοκότες Αναρχικούς».

Και τους ρωτάμε:
Από πότε αυτοί που δολοφονούνται πτωχεύουν είναι προδοκώμενοι;

Μήπως μέτρησαν ποτέ τους
τους σκοτωμένους νεολαίους
επαναστάτες;

Πολιτικοί και μπάτσοι, σκου-
λήκια που τρέφεστε από τα σώ-
ματά μας, θα έρθει σύντομα η
νύχτα που θα σας συνθλίψουμε.
ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ

ANAPXIKOI

αναρχική ομάδα ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ

Τα τελευταία δύο χρόνια, όλο αυτό το συννοθούμενο που αυτοαποκαλείται αναρχικός χώρος, έχει θουλιιάξει στο τέλμα της περιθωριοποίησής του και είναι αδύναμος να προβάλλει και την παραμικρή ουσιαστική αντίσταση ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος. Εκτός από ελάχιστες, κατά πολύ θεαματικές και θορυβώδεις περιπτώσεις (Χημείο κλπ), τίποτε άλλο δε φαίνεται να κινείται και να παίρνει ζωή. Η κατάσταση αυτή δεν ήταν κάτι που εμφανίστηκε ως δια μαγείας, αλλά ήταν η φυσική και αναμενόμενη άλλωστε κατάληξη μιας σειράς σκέψεων και πρακτικών που αναπτύχθηκαν σ' αυτό το χρονικό διάστημα. Αυτός ο χώρος, σήμερα, έχει προσφερθεί από μόνος του στο κεφάλαιο, σαν μια πρώτη ύλη στην παραγωγή νέων εκτονωτικών αξιών, ψεύτικων και πλαστών αναγκών. Τα Εξάρχεια δεν είναι η «απελευθερωμένη ζώνη» που παράγει «ανατρεπτικά ιδανικά», όπως πολλοί θερμοκέφαλοι αρέσκονται στο να διακυρήττουν, αλλά ένα θεατρινίστικο καταναλωτικό γκέτο, όπου μπορείς να συναντήσεις από αυτονομαζόμενους αναρχικούς και μίζερους χαζοδιανοούμενους μέχρι χαφιέδες της ασφάλειας και εμπόρους ναρκωτικών. Είναι μια έντεχνα διατηρημένη διτρίνα απ' το ίδιο το κράτος, παρουσιάζουμένη μάλιστα σαν η μητρόπολη του ελλη-

νικού αναρχισμού. Συνακόλουθα, αυτή η λογική πως αυτός και μόνο ο χώρος υφίσταται την κρατική καταστολή είναι έξω από κάθε πραγματικότητα, γιατί αγνοεί πως καταστολή κάθε είδους υπάρχει σε κάθε χώρο και χρόνο της ανθρώπινης δραστηριότητας. Σε όσες δραστηριότητες αναλώνεται σήμερα ο χώρος, αυτές είναι θεαματικές και μόνο και ούτε τη συνέχεια και συνέπεια εξασφαλίζουν, αλλά ούτε και κάποια πρόταση δράσης περιέχουν δηλαδή την προοπτική για την οργάνωση του αναρχικού λόγου και κινήματος στη χώρα μας. Επικρατεί μια λογική που ταυτίζει το αναρχικό ιδανικό με την ανευθυνότητα, το χάος, με την υποταγή στα τυχαία, αποσπασματικά και ουρανοκατέβητα γεγονότα και που όλα αυτά τα ανάγει σε σύγκρουση με το κράτος και τους θεσμούς του. Λες κι ο κλεφτοπόλεμος με την αστυνομία είναι αντιμετώπιση της κρατικής βίας και καταστολής. Κάθε μικροσυμπλοκή γίνεται μοναδικό και τεράστιο γεγονός και όλοι περιμένουν τη φλόγα (μάταια βέβαια) που θα πυροδοτήσει την επαναστατική έκρηξη. Ταυτόχρονα καθώς ο χώρος παραπατάει παίρνει εκείνη ακριβώς τη «διέξοδο» που τεχνητά το ίδιο το κράτος έχει αφήσει ανοιχτή, στην προσπαθεία του να παρουσιάξει κάθε φορά τους αναρχικούς, πότε σαν τους αιμοσταγείς

τρομοκράτες με το μπουκάλι και το ρόπαλο στα χέρια και τότε σαν τους παθιασμένους ναρκομανείς που είναι έτοιμοι να κάνουν οτιδήποτε προκειμένου να εξασφαλίσουν τη δόση τους, χρησιμοποιώντας τα τους τελικά στα θρώμα παιχνίδια του.

Κι ενώ θα έπρεπε ο χώρος να απαντήσει συνολικά και άμεσα στη διαδικασία περιθωριοποίησής του, αυτός όχι μόνο αποδέχτηκε αυτή την κατάσταση, αλλά άνοιξε το δικό του λογαριασμό με το κράτος, επιταχύνοντας έτσι ο ίδιος την αισθητή απομάκρυνσή του από τους κοινωνικούς χώρους και την καθημερινή δράση.

Είναι θλιβερός ο ρόλος μερικόν αυτοονομαζόμενων αναρχικών, που προσπαθώντας να εκτονώσουν την προσωπική μιζέρια τους, όχι μόνο πορεύονται σαν πρόβατα στη σφαγή, αλλά ασκούν και εξουσία στην ίδια την παρτίδα τους, με μόνο στόχο το σπάσιμο της διεύθυνσης. Έτσι από τη μια θγάζουν στη φόρα όλο τον ηγετισμό τους, θυμίζοντας πολυάσχολα μέλη μιας πελαγωμένης κεντρικής επιτροπής κι από την άλλη τροφοδοτούν σωρηδόν τις κρατικές δοουλές.

Είναι λυπηρό να βλέπεις διάφορους να επιθυμούν έτσι άσκοπα τη «σύγκρουση» για τη σύγκρουση. Εκτός απ' όλα αυτά, ο χώρος έχει μάθει να κατηγορεί κάποιους έξω απ' αυτόν (και φυ-

σικά τους ίδιους τους εκμεταλλευόμενους) σαν ηλίθιους μίζερους και συμβιβασμένους. Όμως ποτέ του δεν προσπάθησε να φτιάξει κάτι το χειροπιαστό, και για τον εαυτό του και για τους άλλους.

Μήπως τελικά αυτή η λογική κάνει το χώρο πιο ηλίθιο, μίζερο και συμβιβασμένο απ' αυτούς που κατηγορεί;

Η άγνοια και η θανάσιμη αδιαφορία του για τις διαδικασίες και το επίπεδο συνειδητοποίησης των ανθρώπων και του ίδιου του εαυτού του, είναι καθαριστική. Όλες οι σκέψεις, οι ελπίδες (αν υπάρχουν) και οι πρακτικές έχουν τοποθετηθεί σε μια τελική ηρωική επαναστατική έφοδο, περιφρονώντας έτσι όλα τα προβλήματα, μικρά και μεγάλα, της ζωής των ανθρώπων, ρίχνοντας βάρος μόνο στις τελευταίες δραματικές στιγμές μιας ανοιχτής κοινωνικής σύγκρουσης, αγνοώντας και την ίδια την εξέλιξη των κοινωνικών ξεσπασμάτων και όλες εκείνες τις διαδικασίες που οδηγούν στην ανάπτυξη των οποιονδήποτε αντιθέσεων σ' αυτή την κοινωνία. Αγνοεί ο χώρος, ότι και αυτός ο ίδιος, με τη δράση του μέσα στους εκμεταλλευόμενους, έπρεπε να δημιουργήσει ή να προσπαθήσει να οξυνθούν περισσότερο αυτές οι αντιθέσεις, που τελικά οδηγούν στην κοινωνική επανάσταση.

Αλλά μήπως και αυτή δεν την έχει μετατρέψει σε μια καθαρά πολιτική υπόθεση; Όσο ο χώρος αυτός παραμένει μίζερος, παραλυμένος και αδύναμος να δη-

μιουργήσει γεγονότα, τόσο θα δικαιωνίζεται ο φαύλος κύκλος της παθητικής του αντίδρασης στο κράτος και οι ενέργειες του θα καταλήγουν σε συνεχόμενες και άσκοπες συλλήψεις ατόμων. Ο χώρος έχει πέσει σε ένα στείορ δογματισμό και reformισμό και είναι αυτές ακριβώς οι αιτίες που τον έχουν απομακρύνει από την κοινωνική δράση ως τα σημερινά όρια του τέλματος και του περιθωρίου. Η πλειοψηφία των εκμεταλλευόμενων είναι αδιάφορη για το τι κάνουν οι αναρχικοί και τι όχι (και με το δικιο τους άλλωστε) κι αυτό κάνει το κράτος να τριβεί τα χέρια του με ευχαρίστηση.

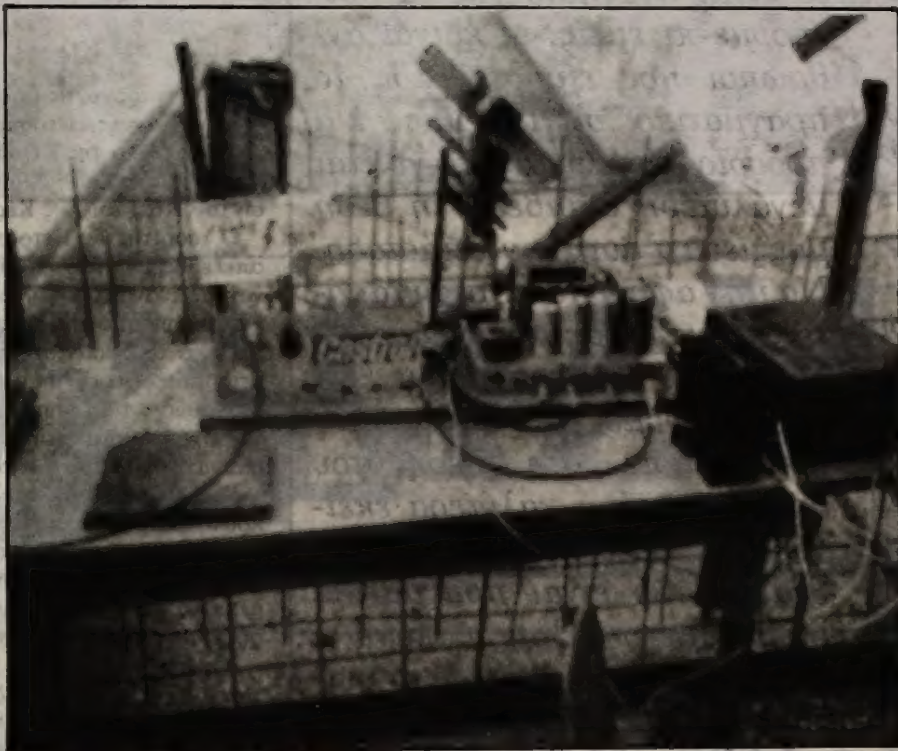
Μέσα σε όλο αυτό το κομφούζιο που μόνο αναρχικό χώρο δεν θυμίζει, υπάρχουμε και κάποιοι, που όχι μόνο είμαστε ενάντιοι στην καθημερινή κακοποίηση του αναρχισμού, αλλά και συνεχίζουμε να διατηρούμε τα όνειρα και τις αγωνίες μας για κάτι το διαφορετικό και που γι αυτή μας την τάση κινδυνεύουμε να κατηγορηθούμε για μπολσεβικισμό, μόνο και μόνο επειδή προσπαθήσαμε να εφαρμόσουμε κάποιες ιδέες μας, σε σχέση με την οργάνωση των αναρχικών. Όμως, κάθε τέτοιου κρούσμα αλλοίωσης της αλήθειας και λασπολογίας, θα παίρνει από δω και μπρος την απόντηση που πρέπει. Πιστεύουμε πως μόνο η οργάνωση των αναρχικών και ταυτόχρονα η συνολική και γενικευμένη αντιμετώπιση του κράτους και των θεσμών του, είναι το φάρ

σελ. 25

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ

Ένδειξη απεγκλωβισμού του χώρου των σπουδών από τα στενά συνδικαλιστικά τους αιτήματα;

Τα τελευταία χρόνια, με την αυξανόμενη εντατικοποίηση σπουδών στις ανώτερες και ανώτατες σχολές, με την αποδοχή της συνδιαχείρισης, με την πάγια πολιτική των παρατάξεων να προβάλλονται μόνο αιτήματα οικονομικά-βελτίωσης σπουδών, παρατηρήθηκε το φαινόμενο των όλο και περισσότερο άμαζων-ανούσιων γενικών συνελεύσεων των σχολών και η πλήρης σιωπή-αποχή των σπουδαστών-φοιτητών από τις κοινωνικοπολιτικές διεργασίες. Έτσι, σχεδόν εξαλείφθηκε η διαδικασία που παλιότερα ονομαζόταν «ζύμωση» και οι μόνες αναφορές στην κοινωνία περνούν από τα κανάλια των κομμάτων και αφορούν την «πολιτική της κυβέρνησης». Αυτό, που παλιότερα ονομαζόταν «φοιτητικό κίνημα» και που, όπως και να το κάνουμε, είχε κάποιες αναφορές στην κοινωνική πραγματικότητα, οριστικά εγκατέλειψε κάθε ουσιαστική παρέμβαση και αναλίσθησε σε πορείουλες κατά σχολή μερικών δεκάδων φοιτητών στο Υπουργείο Παιδείας, που ζητούσαν χλιαρά μερικά ψιχία από τον κρατικό κορβανά «για καλύτερα εργαστήρια», «για περισσότερο διδακτικό προσωπικό» και σε μικροδιαμαρτυρίες για την «καθυστερήση του νέου προγράμματος σπουδών».

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, η κατάληψη της ΣΤΕΦ-ΤΕΙ Αθήνας, έχει δύο νέα στοιχεία:

— Για πρώτη φορά μετά το '79-'80 σε γενικές συνελεύσεις σπουδαστών παίρνεται απόφαση για κατάληψη, ενάντια στις επιλογές των κυρίαρχων παρατάξεων (ΠΕΚ, ΠΑΣΠ).

— Για πρώτη φορά, μετά από πολύ καιρό, επιχειρείται στοιχειώδης σύνδεση των σπουδαστικών διεκδικήσεων με κοινωνικούς αγώνες.

Κατά τη διάρκεια των εκπομπών του ραδιοφωνικού σταθμού κατάληψης στους 96,8 megacycles, εκτός από το μουσικό πρόγραμμα και τα αιτήματα των σπουδαστών για «πτυχία με αντίκρυσμα», μεταδόθηκαν:

— Ανακοινώσεις-καταγγελίες για τη δολοφονία του Μ. Καλτέζα,

— Προβολή του αιτήματος κατάληψης των ΜΑΤ-ΜΕΑ.

— Αναμετάδοση του ραδιοφωνικού σταθμού κατάληψης του Πολυτεχνείου και πληροφορίες για τα γεγονότα γύρω από το Πολυτεχνείο τη νύχτα της 18 Νοέμβρη.

— Κάλεσμα σε πορεία διαμαρτυρίας για τη δολοφονία του Καλτέζα (εκείνη της ΕΦΕΕ, που τελικά ματαιώθηκε για το «φόβο των επεισοδίων»).

— Ζωντανή συζήτηση για τις συγκρούσεις στο Χημείο και το Πολυτεχνείο με 2 διαδηλωτές.

— Ανακοίνωση της Επιτροπής Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης, για την απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων στο Χημείο, για τον κρατούμενο Χρήστο Κουτελιέρη απεργό πείνας-δίψας (ο οποίος τελικά αποφυλακίστηκε σε κακή κατάσταση) και καταγγελία για την απε-

λευθέρωση του μπάτσου-δολοφόνου Μελίστα.

— Καταγγελία ενάντια στις παρατάξεις για τη στάση τους απέναντι στις σπουδαστικές κινητοποιήσεις και ειδικότερα στην κατάληψη της ΣΤΕΦ (Οι ΠΕΚ, ΠΑΣΠ, ΔΑΠ με πρόσχημα ότι η συντονιστική επιτροπή κατάληψης ασχολείται με θέματα «άσχετα» με τα αιτήματα της σχολής, προσπάθησαν να σαμποτάρουν την κατάληψη).

— Καταγγελία της εφημερίδας «Έθνος» για συκοφάντηση της κατάληψης και παραποίηση της αλήθειας (το «Έθνος» σε δημοσίευσμά του επέσειε τον κίνδυνο να χάσουν οι σπουδαστές το εξάμηνο και υποστήριξε ότι η απόφαση για κατάληψη πάρθηκε από μια «μειοψηφία»).

— Κείμενο της κατάληψης, το οποίο αντιτίθεται στην εντατικοποίηση και τις υποχρεωτικές

παρακολουθήσεις μαθημάτων, που αναγκάζουν τους σπουδαστές να παραιτηθούν από οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα και να αποδεχτούν το ρόλο του «σπουδαστή».

— Ποιήματα.

— Κείμενα, που αναφέρονται στη γενικότερη κοινωνική-πολιτική κατάσταση.

Παρ' όλη την προσεκτική και μετριοπαθή μετάδοση μηνυμάτων για τα γεγονότα από 17 ως 19 Νοέμβρη, η αναφορά σ' αυτά μέσω του σταθμού και η διοργάνωση συζήτησης για το ίδιο θέμα δείχνουν τη διάθεση της κατάληψης να ασχοληθεί με θέματα-ταμπού για τις παρατάξεις και να αποφύγει το σκόπελο της προδοκατορολογίας και των «υποπτών στοιχείων».

Επίσης, ιδιαίτερα ενδεικτική για τη διάθεση των σπουδαστών να συνεχίσουν να παρεμβαί-

νουν σε φοιτητικά-σπουδαστικά και γενικότερα κοινωνικά θέματα, είναι η πρόταση, που κάνουν για τη διατήρηση του ραδιοφωνικού σταθμού και μετά τη λήξη της κατάληψης. Άραγε, αυτές οι διαθέσεις αποτελούν ένδειξη για μια μελλοντική γενικότερη επανεμφάνιση των σπουδαστών-φοιτητών στους κοινωνικούς-αγώνες;

Στη συντονιστική επιτροπή κατάληψης κοινοποιήθηκε έγγραφο του υπουργείου Συγκοινωνιών, που υποστηρίζει ότι ο ραδιοφωνικός σταθμός «παρενοχλεί τις Υπηρεσίες» και προκαλεί «διαμαρτυρίες πολιτών» (άντε πάλι με τους αγανακτισμένους πολίτες). Στο ίδιο έγγραφο ζητείται από την Ασφάλεια να ενεργήσει άμεσα για την διακοπή της λειτουργίας του σταθμού, ενώ η διοίκηση των ΤΕΙ μέσω του κ. Τσόχα, έκανε έκκληση «να κλείσει ο παράνομος σταθμός, που δημιουργεί πρόβλημα περαιτέρω έκθεσης του ιδρύματος».

Η συντονιστική επιτροπή κατάληψης απάντησε μέσω του σταθμού της:

1) Με μηχανήματα γενικής σάρωσης, συχνοτήτων (SCAN), έχει πιστοποιηθεί ότι ο σταθμός δεν ενοχλεί κανέναν.

2) Δε θα επιτραπεί νέα παραβίαση του ασύλου, που μεθοδεύεται από την αστυνομία.

3) Καλούνται όλοι οι σπουδαστές και οι άλλες ομάδες πλην των αγανακτισμένων πολιτών, να περιφρουρήσουν την κατάληψη από τους αστυνομικούς με πολιτικά, που επανειλημμένα έχουν συλληφθεί στο χώρο των ΤΕΙ, και από οποιαδήποτε άλλη επίθεση.

4) Πρότεινε τη δημιουργία ζώνης ελεύθερης ραδιοφωνίας, υποστήριξε ότι μοιτεύει στην ελεύθερη ραδιοφωνία και την κάνει πράξη.

5) Μετέδωσε πληροφορίες για τη νομοθεσία άλλων χωρών για τη ραδιοφωνία καθώς και εκπομπή-συζήτηση με ερασιτέχνες για τις απόψεις τους γύρω από θέματα ραδιοφωνίας και τις διώξεις που υφίστανται από την αστυνομία.

Αφού ήδη διέκοψαν το τηλεφώνημα επικοινωνίας της κατάληψης και άρχισε η διαδικασία για επέμβαση της Αστυνομίας, θα πρέπει να αναμένονται εξελίξεις.

μακο για να εξέλθουν, όσοι τελικά το επιθυμούν, απ' αυτό το θάλασμα. Κι αυτό δεν είναι ουτοπία, ούτε φιλολογικό σχήμα. Ειδικά σήμερα, που μερικές συνθήκες έχουν αρχίσει να εμφανίζονται και στη χώρα μας, επιτρέπουν όχι μόνο ένα απλό ξεκίνημα, αλλά και καθιστούν αναγκαία την οργάνωση των αναρχικών επαναστατών. Τα προβλήματα των εκμεταλλευμένων θα πρέπει να είναι στο επίκεντρο της δημοσιότητας των ιδεών και των δραστηριοτήτων μας προς τα έξω. Πιστεύουμε πως για να αρχίσει αυτή μας η επιθυμία να παίρνει σάρκα και οστά, αυτό θα πρέπει να στηριχτεί πάνω στις βασικές οργανωτικές και ηθικές αρχές του αναρχισμού, που είναι η δημιουργία ομάδων και ομοσπονδιών και η αλληλοβοήθεια. Πιστεύουμε στην αναγκαιότητα της ύπαρξης της Ειδικής Αναρχικής Οργάνωσης, σαν οργάνωσης των αναρχικών επαναστατών και σαν συντονιστικό όργανο των ομάδων και τίποτα παραπάνω. Η οργάνωση αυτή είναι το μέσο για τη συγκρότηση

αναρχικού λόγου και κινήματος, που θα λειτουργεί προτρεπικά προς τις μάζες και μέσα σ' αυτές, αποτρέποντας ταυτόχρονα κάθε εξουσιαστική παρέκλιση, όποια κι αν είναι, από όπου κι αν προέρχεται. Άλλωστε, το στόχο της αναρχικής κοινωνίας δε θα τον υλοποιήσουμε εμείς και η παρέα μας, αλλά οι ίδιες οι καταπιεζόμενες τάξεις δια μέσου της κοινωνικής επανάστασης. Γι' αυτό και η οργάνωσή μας θα πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στους τρόπους και τις απαιτήσεις αυτής της επανάστασης. Πάνω σ' αυτές τις βάσεις, σαν ομάδα, θα προσαρμόσουμε τη δράση μας. Με απαγκίστρωσή μας από την όλη λογική και πρακτική του αυτοαποκαλούμενου αναρχικού χώρου, δεν είναι παρά τυπική και μόνο, γιατί στην ουσία έχουμε έρθει σε ρήξη μαζί του και τον έχουμε ξεπεράσει κατά πολύ από τη στιγμή που αρχίσαμε να κινούμαστε στην κατεύθυνση της συγκρότησης της Αναρχικής Ομοσπονδίας.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ «ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ»

ΤΑΜΕΙΑΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΑΠΟ 18.11.1985 ΕΩΣ 18.12.1985

ΕΣΟΔΑ	632.962
ΕΞΟΔΑ	547.085
ΥΠΟΛΟΙΠΟ	85.877

Αναλυτικός Πίνακας Εσόδων*

Υπόλοιπο από λογαριασμό για Βίκτωρα	54.000
Κουπόνια	27.000
Έρανος με κουτιά	356.347
Από μεμονωμένα άτομα και ομάδες	177.015
Επιστροφές — Διάφορα	18.600
Σύνολο	632.962

Αναλυτικός Πίνακας Εξόδων*

Εγγυήσεις αποφυλάκισης	238.000
Προπαγάνδα, πληροφόρηση, συγκέντρωση κ.λπ.	165.170
Εξόδα δικηγόρων	42.600
Τρόφιμα-Χρήματα και άλλα είδη για τους κρατούμενους	101.315
Σύνολο	547.085

* Υπάρχουν στη διάθεση οποιουδήποτε συντρόφου αποδείξεις-δικαιολογητικά για όλα τα έσοδα και τα έξοδα της Επιτροπής.

ΕΛΛΗΝΑΣ «ΡΑΜΠΟ» ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ...

Στις 19.11.85 και 2.30 π.μ. ο Γεωργίου Αριστέιδης, στρατιώτης των Ειδικών Μονάδων Καταδρομών (ΛΟΚ), κάτοικος Αγίας Παρασκευής, Ναπολέοντος Ζέρβα 32, τραυμάτισε και συνέλαβε τον Μουστάκα Χρήστο, στη γωνία Στουρνάρη και Πατησίων. Ο λοκατζής, σε κατάθεσή του στην Ασφάλεια, υποστήριξε ότι: Ομάδα ατόμων, που φορούσαν μαύρα μπουφάν με Α σε άσπρο κύκλο, ξυλοκοπούσε αστυνομικούς, τον οποίο απελευθέρωσαν αστυνομικοί, αγανακτισμένοι πολίτες και ο ίδιος, επιτιθέμενοι για μισή ώρα. Στη συνέχεια, ο αγανακτισμένος λοκατζής συνέλαβε ένα από τα άτομα της ομάδας, τον Μουστάκα, ο οποίος λόγω του ότι αντιστάθηκε αυτοτραυματίστηκε.

Φυσικά, ο Μουστάκας δεν φορούσε μαύρο μπουφάν με Α σε άσπρο κύκλο. Μετά τον «αυτοτραυματισμό» και τη σύλληψή του νοσηλεύτηκε 3 μέρες στο ΚΑΤ με εγκεφαλική διάσειση, εκδόρως μετά εκχυμώσεων προσώπου και κάταγμα ρινικών οστών. Υπέβαλε μήνυση κατά του λοκατζή Γεωργίου για βαριές σωματικές κακώσεις, παράνομη σύλληψη και ψευδή καταμήνυση.

Σημειώσεις πάνω στα γεγονότα

Τα γεγονότα τρέχουν. Σωριάζονται και πέφτουν πάνω στα κεφάλια μας, στα μάτια μας και τ' αυτιά μας. Έτσι που δεν μπορούμε εύκολα να τα «πιάσουμε». Εξάλλου, μας δίνονται έτσι που δύσκολα εκτιμείται με την πρώτη η πραγματική τους αξία, οι διασυνδέσεις τούτων μ' εκείνα. Η εικόνα της κατάστασης που μέσα της ζούμε καταντάει θολή και μερικές φορές ακατανόητη ίδια μαγική εικόνα. Η συνολική προσπάθεια της ΔΟΚΙΜΗΣ είναι να προσδιορίζει, να εκτιμάει

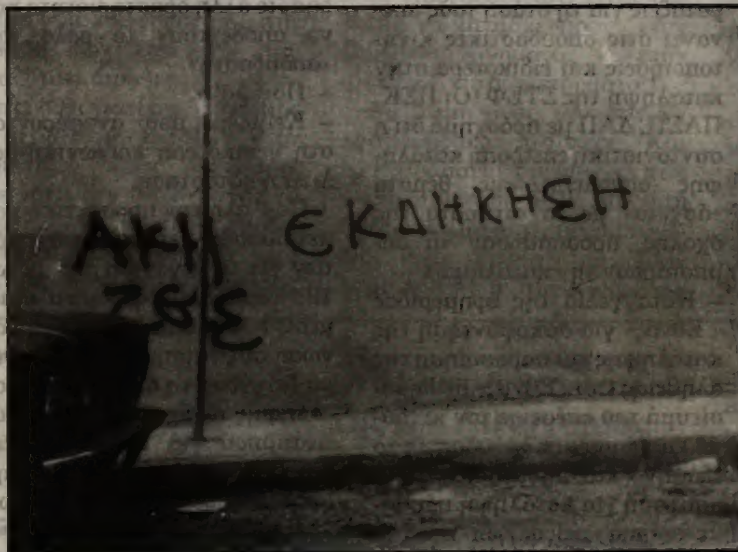
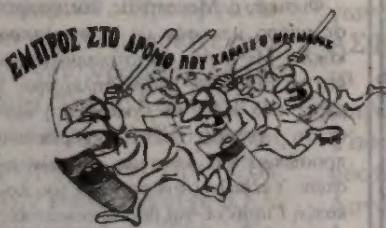
στην αξία τους, να καθορίζει τη θέση των γεγονότων έτσι που η εικόνα να γίνεται καθαρότερη, πιο σαφής. Πιστεύουμε πως αυτό είναι αναγκαίο για να βρίσκουμε κι εμείς, οι κοινοί άνθρωποι που είμαστε όλοι, το πραγματικό στίγμα μας. Να προσδιορίζουμε, με όσο γίνεται μεγαλύτερη ακρίβεια, τη θέση μας μέσα σ' αυτή την κατάσταση. Να μην αφηνόμαστε σε αυταπάτες και να μη δημιουργούμε άλλες. Και, όσο μπορούμε, να προσπαθούμε έτσι που να μη βρισκόμαστε στη θέση του απλού θεατή ή καλύτερα εκείνου που νομίζει ότι είναι απλός θεατής ενώ είναι πραγματικά ενεργούμενο άλλων ανέκδοτων ν' αντιδράσει γιατί... Αλλά το γιατί είναι μια άλλη ιστορία.

Ένας νεκρός στην άσφαλτο! Είναι το δικό μας παιδί που έπαιζε ρόλους στην αυλή μας. Η δία σαν το μοναδικό όπλο της εξουσίας σημάδεψε όχι τον αυχένα του νεκρού μαθητή Μιχάλη, αλλά κατευθείαν την καρδιά του εφησυχασμένου πολίτη. Η σφαίρα του δολοφόνου Μελίστα θρήκε την καρδιά της «δημοκρατίας».

ΑΝ η συλλογική συνείδηση δεν αφυπνιστεί
ΑΝ η σφαίρα του δολοφόνου
δε γίνει μπουμέραγκ
για το κράτος
ΑΝ τα κτήνος που λέγεται κράτος
δεν συντριφτεί στην αφύπνιση
της συνείδησής μας.
Αύριο θα είμαστε όλοι νεκροί
στην άσφαλτο.
Μέσα από τις σπασμένες διρύνες
πίσω από τα πύρινα οδοφράγματα
νιώθω το δυνατό παλμό της γενιάς σου,
το δικό σου παλμό Μιχάλη
την, όλο πάθος, αναζήτηση της
ζωής

15 χρονώ παλληκάρι
Τι μπορούσες να ξέρεις άραγε
για το φρικτό κόσμο των μεγάλων.
Σε φιλοδώρησαν με μια σφαίρα
γιατί δε χωράνε τέτοιοι άνθρωποι
στον υποκριτικό και φρικαλέο
κόσμο τους
Πώς να σε θάψω τώρα
σε δυο μέτρα χώμα;
Ποιά γη μπορεί να σε κρατήσει
χωρίς να ακούγεται ο αναστεναγμός της;

Γράφτηκε για τον Μιχάλη
Ανώνυμος Πολίτης

Κυριακή 17 Νοέμβρη 1985. Γύρω στις 8 το βράδυ οι δρόμοι της Αθήνας είναι γεμάτοι από ομάδες ανθρώπων που είχαν πάρει μέρος στην καθιερωμένη πορεία της ΕΦΕΕ και των κομμάτων για να «τιμήσουν» τα 12 χρόνια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Χαρούμενοι λοιπόν γυρνάγαν οπίστιά τους με τα σημάδια τους, τα σουβλάκια τους στο χέρι. Γυρνάγαν αφού είχαν κάνει και φέτος το «επαναστατικό» τους καθήκον.

Η «γιωρτή» όμως του Πολυτεχνείου δεν είχε τελειώσει...

Ωρα 1 και 40'. Μια κραυγή φρίκης και η φράση «το παιδί μου» σπάει τη σιωπή της νύχτας σ' ένα μικρό δρόμο του Ερυθρού Σταυρού. Σε λίγα λεπτά τα περισσότερα παράθυρα έχουν ανοίξει, και οι άνθρωποι στέκονται μπροστά στο οπίτι της οδού Καζάνη 18. Τα φλας των φωτογράφων αστράφτουν ξανά και ξανά. Κάτι συμβαίνει. Κανείς όμως δεν μπορεί να πιστέψει αυτό που ακούγεται: ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΟΝ ΑΚΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ. Αδύνατον. Δεν μπορούν να πιστέψουν κάτι τέτοιο. Βεβαιώνονται όταν τους λένε πως τον είδε ο πατέρας του στο νεκροτομείο του Ευαγγελισμού. Οι πιο οικείοι ανεβαίνουν στο οπίτι του Μιχάλη για να συμπαρασταθούν στον ξαφνικό άδικο κι απάνθρωπο χαμό του παιδιού τους. Αργότερα έρχονται ένας-ένας οι συγγενείς. Δεν μπορούν να συνειδητοποιήσουν τη δολοφονία του Μιχάλη. Δεν υπάρχουν λόγια παρηγοριάς γι αυτούς και τους γονείς του. Ένας ατέλειωτος θρήνος έχει αρχίσει. Στα πρόσωπα όλων είναι χαραγμένη η θλίψη και η οργή μαζί.

Κάποια στιγμή η νονά του μ' ένα γείτονα αποφασίζουν να πάνε στον Ευαγγελισμό να τον δούνε. Εκεί τους λένε πως είναι στο νεκροτομείο στο Γουδί. Φτάνοντας στο Γουδί δεν βρίσκουν κανέναν. Τα πάντα κλειστά. Έτσι πάνε στην Ασφάλεια Αθήνας όπου εκεί τους λένε πως «δεν ξέρουν που είναι».

Κάποτε τελειώνει αυτή η ατέλειωτη νύχτα. Τώρα πια όλοι έχουν μάθει την άδικη δολοφονία του Μιχάλη. Στο οπίτι του γίνεται στην

τους εξοντώνουν στο Νταχάου της Κέρκυρας

Επί 4 μερόνυχτα βασανίζονταν στα πλαίσια της «προανάκρισης» ο Γιάννης Πετρόπουλος και ο Γιάννης Παπαδόπουλος, από την Ασφάλεια της Κέρκυρας.

Και αυτή τη στιγμή συνεχίζουν να βασανίζονται στην απομόνωση του Νταχάου της Κέρκυρας από τους δεσμοφύλακες.

Ο ισοδίτης Γ. Πετρόπουλος, πάνω από δύο χρόνια δραπέτης, απελευθέρωσε τον επίσης ισοδίτη Γ. Παπαδόπουλο, εξουδετερώνοντας έναν δεσμοφύλακα. Συνελήφθησαν, όμως, πριν μπορέσουν να φύγουν από τη Κέρκυρα.

Παρά τα βασανιστήρια και οι δύο αρνούνται να αποκαλύψουν οτιδήποτε έχει σχέση με την απόδραση και αυτή τους η στάση έχει εξαγριώσει τις υπηρεσίες ασφαλείας και φυλακών, που γνωστές για την εκδικητικότητά τους, θα κάνουν το παν για να τους λυγίσουν, για να τους εξοντώσουν.

Και ο Γ. Παπαδόπουλος και ο Γ. Πετρόπουλος είναι από τους κρατούμενους που και τώρα και στο παρελθόν έχουν αντισταθεί με κάθε τρόπο τη βαρβαρότητα των φυλακών. Έχουν συμμετάσχει ενεργά «στο κίνημα των φυλακισμένων» όπως αυτό εκδηλώθηκε μέσα και έξω από τις φυλακές. Έτσι, έχουν χαρακτηριστεί «σκληροί» «επικίνδunami» και «αμετανόητοι εγκληματίες».

Όμως, ως φαίνεται, ένας «σκληρός και επικίνδυνος εγκληματίας» είναι ικανός να διακινδυνεύσει την ελευθερία του και τη ζωή του για να απελευθερώσει ένα φίλο του.

Ένας αποδιοπομπαίος αυτής της κοινωνίας ξεφτιλίζει την εικόνα, που προσπαθεί να υποβάλλει η εξουσία στους ανθρώπους, για αυτούς τους «εγκληματίες».

Ποιος από τους θεματοφύλακες της κοινωνικής «ηθικής» και νομιμότητας, ποιος από τους εντιμότατους αυτής της κοινωνίας, θα διακινδυνεύει και το ελάχιστο όπως «αυτός ο επικίνδυνος κακοποιός», για την ελευθερία και τη ζωή ενός φίλου του;

Και αυτό ίσα-ίσα είναι το μεγαλύτερο έγκλημά τους. Το έγκλημα του να θέλουν νάναι ελεύθεροι. Η επικινδυνότητα και των δύο είναι δ' όμνη, αφού τό διέπραξαν.

Η ρουφιανιά, ο μισανθρωπισμός, η μικρότητα είναι η εικόνα, που η κοινωνία αντανάκλαστικά βλέπει να εμφορούνται οι «κακοί» της. – Η ανθρωπιά και η αλληλεγγύη θέλει νάναι άγνωστες γι αυτούς. Και κάτι ακόμα. Ένας «στυγνός δολοφόνος» αν και έχει τη δυνατότητα, δε σκοτώνει το δεσμοφύλακα και έχει πολλούς λόγους να τον θεωρεί δήμεν, αλλά τον εξουδετερώνει. Άραγε, η «ηθική» του δεσμοφύλακα θα τον έκανε να σεβαστεί τη ζωή ενός «εγκληματία»; Έχουμε βάσιμες υπόνοιες και αποδείξεις, πως όχι.

Άλλωστε η ηθική των ανθρωποφυλάκων ισχύει αυτή τη στιγμή στά πειθαρχία του Νταχάου της Κέρκυρας: τα βασανιστήρια.

Ο Γ. Παπαδόπουλος και ο Γ. Πετρόπουλος «υπότροποι» δραπέτες» είναι αποφασισμένοι να κρατηθούν στις φυλακές «υψίστης ασφαλείας», που η επιτυχία έως τέλους της δραπέτευσης θα ανέτρεπε το μύθο της «υψίστης ασφαλείας» διατηρώντας όμως την αλήθεια του «Νταχάου» και του «τόπου εξόντωσης των σκληρών».

Η αλληλεγγύη και η ανθρωπιά τους πρέπει να τιμωρηθούν παραδειγματικά.

Η παραμονή των δυο στη Κέρκυρα ισοδυναμεί με την εξόντωσή τους.

κυριολεξία λαϊκό προσκίνημα. Γνωστοί και άγνωστοι έρχονται να συλλυπηθούν τους γονείς του. Όλος ο κόσμος κλαίει το Μιχάλη. Δακρυσμένοι και σοκαρισμένοι φτάνουν οι συμμαθητές του. Αποφασίζουν να μη γίνει μάθημα. Στην αυλή του Σχολείου βάζουν ένα πανό που γράφει ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΑΣ. Γύρω-γύρω οι μαθητές όλων των τάξεων τραγουδούν για το Μιχάλη.

Τελικά το σχολείο δεν λειτουργεί καθόλου. Τα παιδιά αποφασίζουν στις 5 το απόγευμα να συγκεντρωθούν στην πλατεία της οδού Μηλοποτάμου για να κάνουν πορεία. Κάποιοι όμως τρομοκρατούν τα παιδιά κι έτσι δεν γίνεται η συγκέντρωση. Οι συμμαθητές του Μιχάλη βάζουν το θρανίο του στο πίσω μέρος της αίθουσας, από πάνω το πανό και τη φωτογραφία του Μιχάλη. Όλοι οι μαθητές του σχολείου περνούν από κει και κλαίγοντας του αφήνουν λουλούδια και ποιήματα. Χαρακτηριστικό είναι ότι ποιήματα του αφήνουν και παιδιά της ΣΤης δημοτικού. Τα παιδιά θέλουν ν' ακολουθήσουν την κηδεία του Μιχάλη. Οι καθηγητές όμως λένε πως δεν αναλαμβάνουν ευθύνη γιατί φοβούνται επεισόδια από αναρχικούς. Έτσι μπορούν να πάνε μόνο με τους γονείς τους.

Την επομένη στις 4 το απόγευμα θα γίνει η κηδεία του Μιχάλη. Ο κόσμος έχει συγκεντρωθεί στο νεκροταφείο από τις 1 το μεσημέρι. Το εσωτερικό του νεκροταφείου και έξω ο δρόμος είναι ασφυκτικά κλεισμένος από χιλιάδες ανθρώπους.

Στις 4 βγάζουν το φέρετρό από το παρεκκλήσι για να γίνει η νεκρώσιμη ακολουθεία. Ένα παρατεταμένο χειροκρότημα ακολουθεί το Μιχάλη και ταυτόχρονα ο κόσμος ξεσπάει φωνάζοντας ΜΠΑ-ΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ – Το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει – Αλήτες είναι τα ΜΑΤ και οι ασφαλίτες, ΜΙΧΑΛΗ ΖΕΙΣ εσύ μας οδηγείς. Τα ίδια χειροκροτήματα και οι ίδιες φωνές ακούγονται την ώρα της ταφής του. Ο Μιχάλης έχει φύγει για πάντα κι ο κόσμος διαλύεται σιγά-σιγά έχοντας στα χείλη μια μόνο λέξη: ΕΚΔΙΚΗΣΗ.